

Pobresa zero: una utopia possible

Entitats d'Església aposten per la justícia i la responsabilitat

Eradicar la pobresa extrema i la fam, aconseguir l'ensenyament primari universal, promoure la igualtat entre els gèneres i l'autonomia de la dona, reduir la mortalitat infantil o fomentar una associació mundial per al desenvolupament són alguns dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni. Es tracta d'uns objectius que s'esperen assolir l'any 2015. Almenys això és al que es van comprometre 189 caps de govern l'any 2000, a l'Assemblea General de les Nacions Unides. Cinc anys després, no sembla que els compromisos adquirits es facin realitat per a la data establerta. El setembre d'enguany, l'Assemblea General de l'ONU presentarà un informe sobre el grau d'acompliment d'aquests objectius.

L'Església aplaudeix que s'hagin establert aquests objectius, tot i que és conscient que, tal com van les coses, per a l'any 2015 estarem igual que ara. És per això que diferents entitats catòliques, entre elles Mans Unides, Càritas o Justícia i Pau, insisteixen a assegurar que aquesta «utopia» pot ser realitat. El nostre món disposa dels mitjans i dels recursos necessaris per canviar les coses. Però per a això cal un canvi d'actitud social i política. Cal una col·laboració amb el Tercer Món basada en la justícia i en la responsabilitat, perquè el que fem al Nord repercuteix al Sud. I ja és hora que ens adonem que canviar el món depèn de l'actitud personal de cadascú.

Pàg. 3, 4 i 5

Jordi Mollà, un sant Antoni de pel·lícula

L'actor català Jordi Mollà interpretarà sant Antoni de Pàdua en la primera pel·lícula per al cinema que es realitza sobre aquest famós sant portuguès. *Catalunya Cristiana* ha estat convidada a una de les últimes sessions del rodatge, a Cinecittà, els estudis de cinema de Roma, on Jordi Mollà i el director de la pel·lícula, Antonello Belluco, han explicat el perquè d'una pel·lícula sobre el sant franciscà. L'estrena d'*Antonio, guerrero de Dios* està prevista per al febrer del 2006.

Pàg. 16 i 17

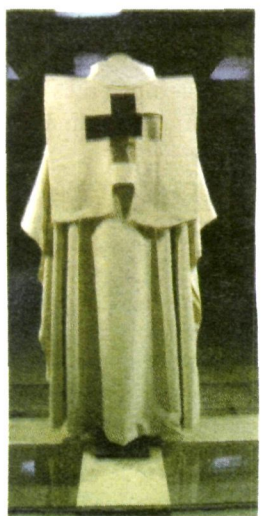
Cinc joves presos camí de Santiago

Encapçalats pel frare mercedari José M. Carod, capellà del Centre Penitenciari de Joves Trinitat de Barcelona, cinc interns d'aquesta presó es troben en aquests moments peregrinant a Santiago de Compostel·la. La segona edició d'aquesta experiència pionera a tot Espanya s'emmarca dins les accions que des de Capellania Catòlica de la Trinitat s'emprenen amb el desig que el pres es trobi amb ell mateix i comenci així una veritable rehabilitació humana i espiritual. Sota el lema «El Camí de Santiago és el camí de la teva vida», presos i voluntaris de la presó de la Trinitat aprofiten el pelegrinatge per buscar plegats camins d'alliberament interior.

Pàg. 9

La casulla de Chillida a Vic

Fins al 18 de setembre, el centre de difusió cultural del bisbat de Vic exposa una peça força desconeguda de l'escultor basc Eduardo Chillida. Es tracta d'una casulla creada l'any 1994 per a l'església alemanya de Sant Pere, a Colònia. La mostra *Casulla/Eduardo Chillida* és la primera acció d'un petit cicle organitzat per l'Albergueria dedicat a la idea del revestiment.

Pàg. 26

Sumari

Pàg. 18 Trobada de Seminaris Menors d'Espanya a Urgell

Pàg. 19 Segona ordenació de diaca en un mes a Lleida

Pàg. 20 Culminació de la façana de la catedral de Terrassa

Pàg. 24 Benedicció de la nova seu a Barcelona del Banc dels Aliments

Pàg. 27 150 anys del Butlletí del bisbat de Vic

Girona crea una Comissió de Turisme

En un acte presidit pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, s'ha constituït formalment la Comissió diocesana de Turisme, que s'integra en el Secretariat de Pastoral de Turisme i Santuaris de la diòcesi gironina. Tal com ha explicat Mn. Salvador Batalla, la comissió, en què estan representats els diferents sectors de

l'activitat turística —hotelers, restauradors, empresaris...—, està formada per un equip de persones que col·laboraran en la realització dels programes d'acció i de servei d'aquesta pastoral especialitzada que a la diòcesi de Girona té una importància considerable.

Pàg. 21

Editorial

Més terrorisme

Aquest estiu sembla que serà calent i, no només per les altes temperatures o pels incendis forestals, sinó perquè sembla que l'activitat terrorista no fa vacances. La informació estiuenca, que sol ser habitualment molt freda per la manca de notícies, aquest any s'està escalfant a còpia d'atemptats terroristes.

Primer va ser a Londres el 7 de juliol, amb uns atemptats que a molta gent els va recordar els de Madrid de fa poc més d'un any, per la proximitat, pels autors i perquè el president del govern del país va aparèixer al costat del dels Estats Units i el d'Espanya en una foto famosa que va ser el capítol de sortida de la cruel guerra de l'Iraq. Els Estats Units i Espanya ja havien rebut els famosos dies 11-S i 11-M l'impacte del terrorisme islàmic i, en aquesta ocasió, l'objectiu van ser els ciutadans innocents de la capital anglesa.

Pocs dies després del sagnant atemptat londinenc, es van produir unes seqüeles a la mateixa ciutat, van ser menors, però van fer augmentar el clima d'inseguretat i de pànic que és el que busquen els terroristes. La reacció contundent de la policia anglesa, que va posar fi a la vida d'un innocent ciutadà d'origen brasiler quan el van confondre amb un terrorista, ha obert un debat internacional sobre fins on han d'arribar els límits de la seguretat i si, en nom seu, tot està permès, fins i tot el sacrifici de vides humanes innocents. A aquest debat ha contribuït en gran manera al nostre país el president del Consell General del Poder Judicial, Francisco José Hernando, que ha justificat les instruccions de «disparar a matar» rebudes per la policia metropolitana britànica en la lluita antiterrorista. L'argument esgrimint no pot ser més apocalíptic: «Som davant la Tercera Guerra Mundial.»

Però, el terror no només es troba en la vella Europa. A Egipte, el 23 de juliol passat, 500 quilos d'explosius van destruir el complex turístic de Xarm al-Xeikh i van provocar més de 90 morts i 200 ferits en l'atemptat més gran de la història d'aquest país de majoria musulmana. Com acostuma a passar en

aquests casos, la repercussió mediàtica ha estat molt més discreta que en el cas de Londres. Sigui per la proximitat geogràfica, política o cultural, sembla que uns morts són més importants que uns altres.

I, tot això sense oblidar-nos de l'Iraq, on cada dia arriben notícies de més accions de la resistència que provoquen molts morts, la majoria dels casos, entre la població innocent d'aquest país que sembla que trigarà molt de temps a trobar la pau. També els morts de l'Iraq, que ja sumen molts milers, semblen de categoria inferior que els europeus, tant que ja ens hem acostumat a escoltar notícies de morts a l'Iraq i ja sona com una mica normal, habitual i fins i tot «lògic», ja que és estrany el dia que una informació d'allà no estigui relacionada amb atemptats, morts o segrestaments.

Potser tot el mal està en la concepció poc cristiana de la vida humana. Perquè per a Déu cada vida humana és igual d'important, però no així per a molts dels governants del nostre món. Després de l'atemptat de l'11 de setembre del 2001 a Nova York, el president Bush es va sentir tan dolgut per la mort dels seus conciutadans que, des d'aquell dia, no ha parat de fer accions que han provocat directament o indirectament la mort de milers i milers de persones. El mandatari nord-americà que presumeix sempre de la seva condició de cristià, però que posa sempre per davant el patriotisme a l'Evangelí, no creu que sigui igual un ciutadà del seu país que un de l'Iraq o de l'Afganistan. Per això, els milers de morts ocasionats en la lluita contra el que Bush ha denominat «l'eix del mal», estan plenament justificats perquè les seves vides no valen el mateix que les nord-americanes. La violència genera més violència, la venjança més venjança, per això Jesús deia que no podem utilitzar «l'ull per ull, dent per dent», sinó que de vegades hem de posar l'altra galta. Prevenir i perseguir el terrorisme és una obligació de qualsevol govern, però no tots els mètodes són lícits, perquè alguns poden ser la causa d'un terror més gran.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA.

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcris.com (Redacció)

a/e: administracio@catcris.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcris.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Secretaria i subscripcions: Eduard Masllorenç

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 90,70 €

Gibraltar i Portugal: 94,32 €

Resta d'Europa: 157,24 €

Amèrica i Àfrica: 188,80 €

Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Els éssers insignificants segueixen la moda; els presumptuosos, l'exageren, i les persones de bon gust solen pactar-hi» (Abel Juan Enrique Dufresne. Escriptor i magistrat francès. 1788-1862)

És llei de vida «renovar-se», i sense renovació no hi ha progrés. La renovació «periòdica i integral» de la persona, feta amb sensatesa i dignitat, és símbol de maduresa i propicia la bona entesa en els components de la societat. Però renovar-se «integralment» no és fer-ho només externament, com el vestit, el calçat i el pentinat, esclaus de la moda. És també renovar-se en idees, sentiments, decisions i actituds davant la vida, la qual cosa equival a una «presa de consciència», perquè la bondat, la veracitat, el diàleg, l'optimisme, l'amor, i el que és útil i pràctic, siguin els exponents de la nostra vida, en lloc de la maldat

i la mentida, l'entossudiment i els prejudicis, el pessimisme, l'egoisme i les antigalles. Xifrar la nostra renovació tan sols en el que és extern i al dictat de la moda, ni ens ajuda socialment a millorar els costums, ni individualment a canviar els nostres matuers rasants per vols d'altura espiritual, psíquica i mental. Seguint el pensament de Dufresne, els insignificants —o poc intel·ligents— es deleixen per la moda, i els presumptuosos, l'exageren. Però les persones de bon gust «hi pacten», és a dir, «en prenen l'encertat, convenient i plausible», i passen de l'irreverent i descabellat, per celebrat i vistós que sigui.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Canviar el món, responsabilitat de tothom

■ Actualment hi ha els mitjans necessaris per eradicar la pobresa

L'any 2000, en l'Assemblea General de les Nacions Unides, 189 caps de govern van signar els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni per tal d'eradicar la pobresa. El termini fixat per aconseguir-ho va ser l'any 2015. Han passat cinc anys i no s'ha fet gaire camí. Actualment 800 milions de persones no tenen

accés a prou menjar per alimentar-se; 1.200 milions no disposen d'aigua potable, i el 10% de la població del món gaudeix del 70% de les riqueses del planeta. Al setembre d'enguany, l'Assemblea General de l'ONU presentarà un informe sobre el grau d'acompliment d'aquests objectius.

El mes de juliol passat es va celebrar la cimera del G-8, el grup de països més rics del món i Rússia, en què es va aprovar cancel·lar el deute extern a 18 països africans i llatinoamericans, cosa que implica la condonació de 40.000 milions de dòlars. Per a Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau, «els acords que es van prendre van ser de cara a la galeria. D'una banda, sembla que es produirà la condonació del deute extern. Sobre el deute total del Tercer Món, les quantitats aprovades de condonació representen un 1,5%. El problema és que a canvi dels diners que no hauran de pagar, obliguen aquests països a un comportament de política econòmica que és molt perturbador, com s'ha demostrat en altres països, per a les condicions socials de la gent».

Luis Miguel Luna, cap de l'Àrea de Comunicació de Càritas diocesana de Barcelona, creu que «tot el que impliqui la condonació del deute dels països més empobrits del planeta cal valorar-ho com a positiu, però evidentment l'experiència ens diu que aquestes cimeres són trobades d'on no sorgeixen gaires compromisos». Segons Luna, «cal fer una aposta més profunda i més seriosa. Malauradament, haurem d'esperar fins i tot un segle per assolir alguns dels Objectius del Mil·lenni, si no és que canvia molt el panorama internacional i els recursos que es dediquen als països empobrits».

Les xifres de la pobresa al món són escandaloses, però sembla que també són silencioses. Luis Miguel Luna considera que «ens hem acostumat a les crisis, a les males notícies, i s'ha creat com un capa d'insensibilitat. Només quan s'esdevé una gran catàstrofe que mobilitza la gent o una situació molt propera a nosaltres que ens impacta, aleshores augmenta la nostra consciència i reaccionem». Del mateix parer és Arcadi Oliveres: «La gent actua més per un principi de tranquil·litzar la consciència que per un principi de comportament regular contra la pobresa.»

El cert és que les desigualtats augmenten i la distància entre Nord i Sud no deixa de créixer. Així, el president de Justícia i Pau facilita unes dades impressionants: «Als anys seixanta del segle XX, entre una persona que vivia en el grup del 20% més ric, per exem-

Deu milions de nens i nenes moren abans dels 5 anys per causes que es poden evitar.

ple al Canadà, i una persona que vivia en el grup del 20% més pobre, el cas de Bolívia, hi havia una relació d'ingressos de 30 a 1; als anys vuitanta, la relació va passar de 60 a 1; als anys noranta, de 80 a 1. Ara és de 95 a 1. Per tant, això signi-

fica que el sot entre Nord i Sud es va ampliant cada cop més.»

QÜESTIÓ DE JUSTÍCIA

Per començar a reduir aquesta bret-

xa, «la paraula clau és justícia», subratlla Luis Miguel Luna. «Gran part del pressupost dels països del Sud es destina a pagar el deute extern. Però el cert és que el deute ja l'han pagat perquè aquests països, amb la colonització, van viure un gran espoli», comenta. És per això que defensa que el que és just és «reconèixer que realment es va produir un espoli en molts països del Sud, condonar-los el deute o ajudar-los amb inversions, amb la creació d'infraestructures... també caldria assegurar un bon ús de la transferència de capitals». Aquí seria primordial que l'ONU i les seves agències tinguessin un paper més actiu, explica Luna, «que tinguessin un pes real, que no estiguessin mediatitzades per la política d'un país o d'un altre, o pel veto d'alguns països. Si realment tinguéssim una ONU forta que agafés el lideratge, ja vigilaria els casos de corrupció i vetllaria perquè la transferència de recursos econòmics i tecnològics fos l'adient. Però el paper de l'ONU ha anat minvant al llarg dels anys».

Arcadi Oliveres parla de «justícia permanent». Aquest terme implica que, des del Nord, hem de ser conscients que les nostres accions repercuteixen al Sud.

«Hem de ser conscients que cal ser més austers, que els recursos són limitats i que cal compartir-los»

Això exigeix coherència entre el que diem i el que fem. I posa un exemple: «No podem anar a una manifestació contra la guerra de l'Iraq i després posar els nostres diners al BBVA, que té la propietat de dues grans indústries d'armament. Si volem avançar en els Objectius del Mil·lenni, senzillament hem d'avançar cap als objectius de la dignitat humana i ser coherents.»

La justícia ha d'anar unida a la responsabilitat. En aquest sentit, Oliveres està convençut que tothom està d'acord a reduir la pobresa, però el que no té tan clar és si estem disposats a «reduir el nostre consum d'aigua, de calefacció, a passar sense canviar de cotxe sovint, a fer servir més el transport públic, a reduir les nostres hores de feina perquè gent que no treballa pugui fer-ho... això és que serveix per reduir la pobresa. I no sé si el ciutadà que diu que vol reduir la pobresa està disposat a renunciar a algunes coses. Crec que hi ha la voluntat genèrica d'eliminar la pobresa, però el compromís específic moltes vegades no es dona». Des de Càritas, Luis Miguel Luna afirma que «hauríem de començar a pensar en el bé comú de la humanitat. Això implica estrènyer-nos una mica el cinturó i reduir algunes de les comoditats de què disposem. Hauríem de ser una soci-

Contra la pobresa

Més de 400 ONG, entre elles moltes entitats catòliques, han signat un manifest en què exigeixen:

- ✓ més ajuda oficial al desenvolupament, prioritzant els sectors socials bàsics, fins a assolir el compromís del 0,7%
- ✓ millor ajuda, deslligada d'interessos comercials, destinada als països més pobres
- ✓ més coherència en les diferents polítiques dels governs perquè contribueixin a eradicar la pobresa
- ✓ cancel·lar el deute impagable
- ✓ invertir els recursos alliberats per la cancel·lació del deute dels països empobrits
- ✓ canviar les normes del comerç internacional que privilegien els països rics i els seus negocis i impedeixen als governs dels països empobrits decidir com lluitar contra la pobresa i protegir el medi ambient
- ✓ eliminar les subvencions que permeten exportar els productes dels països rics per sota del preu de cost de producció
- ✓ protegir els serveis públics de liberalitzacions i privatitzacions per assegurar els drets a l'alimentació, d'accés a l'aigua potable i a medicaments essencials
- ✓ afavorir l'accés a la tecnologia dels països menys desenvolupats

etat molt més austera. El que diem les entitats d'Església és que caldria pensar en la comunicació cristiana de béns, caldria pensar més en l'altre, posar-se al lloc del qui pateix, donar suport als més necessitats».

QUÈ PODEM FER?

És cert que els governs i els organismes internacionals tenen molt a fer per posar fi a la pobresa. Però és una situació que també depèn de nosaltres, els ciutadans del carrer. Com diu Arcadi Oliveres, «per canviar el món cal un compromís personal». I Luis Miguel Luna no es cansa d'insistir en el mateix: «Hem de ser conscients que hem de ser més austers, que els recursos són limitats i que cal compartir-los. Tota la nostra generació té aquesta responsabilitat, especialment els cristians, que som dipositaris d'un testimoni que ens porta a estar al costat dels desvalguts, que és un dels missatges de l'Evangelí. Hem de treballar perquè a la nostra família, ambient, feina, comunitat cristiana, cadascú pugui aportar-hi el seu granet de sorra i anar destil·lant aquest ideari.»

Des de la nostra petitesa podem fer moltes coses per canviar el que no funciona. Luna en proposa algunes: «Per a les empreses tenim un gran valor com a con-

comprendre per què vénen aquí, facilitar-los que coneguin la nostra cultura, que la puguin entendre i assumir. Podem participar en les mobilitzacions, col·laborar amb una ONG econòmicament o com a voluntaris. Hi ha moltes possibilitats per contribuir que la bretxa entre el Nord i el Sud no es faci més gran.»

GOVERNABILITAT MUNDIAL

Per a Luis Miguel Luna, hi ha un concepte molt important a tenir en compte: «Governabilitat mundial.» Segons Luna, «l'ideal seria que la majoria dels països funcionessin amb sistemes democràtics, entenent també que el model de democràcia occidental segurament no és extrapolable a tots els països del món i que necessitaran més temps». Des de Càritas s'apunta que el que poden fer els governs és «actuar en conseqüència, és a dir, si sabem que hi ha un país que no respecta els drets humans, a l'hora d'establir relacions econòmiques podem posar-hi condicions. Però això és molt difícil d'aplicar. Un exemple el tenim a la Xina». Luis Miguel Luna sosté que la comunitat internacional té capacitat per, «d'una manera més col·lectiva, condi-

No es poden justificar la pobresa i la desigualtat al món.

Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni

- Eradicar la pobresa extrema i la fam
- Assolir l'ensenyament primari universal
- Promoure la igualtat entre els gèneres i l'autonomia de la dona
- Reduir la mortalitat infantil
- Millorar la salut materna
- Combatre el VIH/sida, el paludisme i altres malalties
- Garantir la sostenibilitat del medi ambient
- Fomentar una associació mundial per al desenvolupament

dríem ni per començar, ja que el percentatge s'hauria de situar en un 5%. «I els dirigents del G-8 prometen per a d'aquí a deu anys un 0,7%, una xifra totalment ridícula i sense sentit», reflexiona Oliveres.

Segons el president de Justícia i Pau, els Objectius per al Mil·lenni haurien de ser més «utòpics i no tan miserables i de baix nivell. Mentre establim aquesta data del 2015, cada dia moren 70.000 persones de gana. Això és una mena de terrorisme que fem des del Nord envers els del Sud. I ningú no protesta. Podríem fer moltes coses i no les fem. Els objectius marcats es podrien aconseguir ja l'any vinent si hi hagués voluntat política per fer-ho possible».

Arcadi Oliveres defensa que destinar, no ja el 0,7%, sinó el 5% als països pobres, no és un somni irrealitzable: «Jo he fet números i estic convençut que podríem arribar a aquesta xifra amb cinc actuacions. La primera seria buidar els paradisos fiscals del món, que tots els diners que són allí tornessin als països d'on són els propietaris i que els possessin en comptes corrents. Del rendiment d'aquests diners n'haurien de pagar els impostos corresponents. Pel sol fet que els governs tinguessin la fiscalitat dels diners que es troben als paradisos fiscals, ja aconseguiríem el primer 1%».

El segon 1% s'aconseguiria «amb la taxa Tobin, que és un impost sobre l'especulació financera internacional. El tercer 1% arribaria a través de l'aplicació d'una resolució de l'ONU, de l'any 1978!, que demanava als diferents països del món que a partir d'aleshores reduïssin cada any en un 5% la seva despesa militar per destinar-la al Tercer Món. No únicament no s'ha aplicat, sinó que la despesa militar ha augmentat». El quart

1% «ja el tenim: són les transferències que els immigrants fan als seus països d'origen. El cinquè 1% seria l'aplicació del famós 0,7%. Amb totes aquestes mesures podríem destinar el 5% al Tercer Món i no es tractaria de fer res revolucionari. Si no arreglem el món és perquè no volem».

AVENÇOS EN LA LÍNIA CORRECTA

Luis Miguel Luna creu que cal ser optimistes, sense que per això tanquem els ulls a la realitat. «Si tenim una visió històrica veurem que en alguns casos s'han fet avenços molt importants. El que passa és que els grans avenços de vegades triguen massa temps a fer-se realitat. Estem en una societat de la immediata-

sa, per la qual cosa ens agradria que els problemes socials es resolguessin d'una manera immediata. Malauradament les coses no funcionen així.» Això no obstant, enumera alguns èxits importants com l'eradi-

cació d'algunes malalties, els avenços que s'han produït en el camp de l'educació o la millora de la situació de la dona. «Tot això demostra que hem avançat, però no prou, i que tampoc no s'han solucionat els grans problemes.»

«Tenim moltíssima esperança i creiem que és possible un món millor. Hi ha signes que ho podem aconseguir», afirma tossut. I afegeix: «Cada cop augmenta més la sensibilització social i la gent és més receptiva. Hi ha moltes ONG que treballen per canviar les coses. Cal actuar, confiar en la força que ens dona la nostra fe, afrontar els problemes. Podem avançar, però molt a poc a poc. No hem de caure en el pessimisme perquè ens immobilitza. Hi ha alternatives i s'estan posant damunt la taula.» (R.M.J.)

Els països del Sud necessiten una cooperació basada en la justícia i la responsabilitat.

sumidors. A través del nostre consum podem marcar unes diferències. Si exercim un consum responsable i sabem que hi ha una marca que contamina o que explota els seus treballadors i no en comprem els productes, aquesta marca deixarà de fabricar aquest producte. També podem ser persones acollidores. Ara arriba molta gent de fora perquè al seu país viu una situació difícil. Podem mirar de

onar el comportament d'un govern o d'un altre. Aquí caldria reclamar una política comunitària molt clara i coherent. Cal treballar polítiques que afavoreixin el desenvolupament dels països del Sud, però sense que vagin en detriment de la gent que viu als països del Nord».

Una cosa que també resulta «complicada» de portar a terme és dedicar el conegut 0,7% del Producte Interior Brut al desenvolupament dels països pobres. Justícia i Pau disposa d'un document de fa 22 o 23 anys, signat per tots els partits polítics i on assenyalen que pensen assumir «en un termini raonable però breu» el 0,7%. Pel que sembla, encara no s'ha acomplert aquest termini. Arcadi Oliveres explica que fa quinze anys un premi Nobel d'economia va elaborar un informe en què deia que aportar el 0,7% potser tenia validesa als anys setanta, que és quan es va promoure, perquè aleshores el forat entre Nord i Sud no era tan gran com ara. Ara, amb aquest 0,7% no en tin-

RESIDENCIA GERIÁTRICA BON VIURE

Estamos en Horta, en una torre con jardín, alimentación adecuada, ascensor, sala de estar, control médico y sanitario, animación, calor humano. Estancias temporales e indefinidas. Pocas plazas. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

L'ENTREVISTA

Mn. Antoni Babra, consiliari de Mans Unides de Barcelona

L'any 2004 Mans Unides va començar un trienni dedicat a la globalització. En el marc d'aquesta campanya es desenvolupa una exposició audiovisual titulada «Fem del món la terra de tothom», en col·laboració amb Càritas, Justícia i Pau, Vols i Alternativa 3. Se-

gons Mn. Babra, «volem dir que les coses cal mirar-les amb més profunditat, amb ulls més crítics, sabent qui ets i on vas en aquest viatge que tots fem en aquest món, la terra de tothom». Fins al 31 de juliol l'exposició s'ha pogut veure a l'estació de Sants de Barcelona. De l'1 al 31

d'agost la trobem al Centre Comercial Montigalà; els mesos de setembre i d'octubre es podrà visitar al Centre Comercial Gran Via 2 de l'Hospitalet de Llobregat i, finalment, conclourà el seu viatge a l'estació de França de Barcelona, els mesos de novembre i desembre.

«La promoció de la justícia és part inherent de l'evangelització»

—És possible fer del món la terra de tothom?

—Recordo una frase que va dir una vegada el P. Miquel Estradé, monjo de Montserrat, parlant de les benaurances: «És possible que siguin una utopia, però el camí per arribar-hi no és una utopia.» L'Església, com a tal, sempre ha confiat en les capacitats organitzatives dels seus fidels i de les seves organitzacions per posar-hi remei, pas a pas, amb eficàcia, amb coordinació, amb intel·ligència, amb tots els recursos, perquè la solidaritat i la justícia siguin un projecte realment evangelitzador, com ja van anunciar els bisbes al Sínode celebrat l'any 1971 sobre la justícia: la promoció de la justícia és part inherent de l'evangelització. Hi ha prou mitjans econòmics i recursos naturals per aconseguir un món més just. Calen polítiques de distribució de recursos, de comercialització, que hi hagi democràcia i pau en totes les societats, facilitar l'accés a la cultura... això fa que les societats puguin assumir cotes de benestar, de convivència pacífica més gran, d'afrontar el futur amb serenor a escala individual i col·lectiva.

—La posició de l'Església sempre ha estat molt clara en aquest sentit.

—La història de l'Església de com s'implica en la pobresa és admirable als ulls de qualsevol. Voler ignorar-ho és una injustícia i una postura molt còmoda per no implicar-s'hi. L'Església no pot prescindir de la pobresa, la porta a la sang, es troba en el missatge evangèlic. Es tracta d'una qüestió de fidelitat. L'opció evangèlica no és el camí de l'èxit, sinó de la fidelitat a Crist, a la persona humana i al destí de la humanitat.

—Per tant, de fer una opció preferencial pels pobres?

—Sí. En aquesta opció, en les nostres preferències, posem en primer lloc la persona, en concret la persona del pobre, a semblança de l'amor que Déu té als pobres. Hem de pensar que tots som pobres davant Déu. La debilitat humana ens fa pobres, fa que necessitem els altres... en aquest sentit, tots tenim molta pobresa, però hi ha persones en les quals, per circumstàncies estructurals, aquesta pobresa no té altre qualificatiu que no poder menjar, no poder vestir-se i no tenir un sostre. En la introducció del Compendi de la Doctrina Social de l'Església, en el número 5, s'hi fa la pregunta següent: com és possible que avui dia hi hagi encara gent que es mori de gana, que estigui condemnada a l'analfabetisme, que no tingui l'assistència mèdica més elemental ni un sostre en què resguardar-se. Aquí es descriu el panorama de la pobresa. És una pregunta,

un desafiament, un repte i un problema ètic que tota la humanitat ha d'afrontar i resoldre. També en el Catecisme de l'Església catòlica hi ha un apartat que parla de la justícia i de la solidaritat, que diferencia el que és l'ajuda directa al necessitat del que són les reformes institucionals, econòmiques i polítiques. Aquests dos punts de vista formen part del pensament cristià.

—Ens hem acostumat a les xifres i a les imatges de la pobresa?

—La persona que fa pregària, que habitualment participa en l'Eucaristia, amb un ànim de compromís real, inevitablement té un esperit sensible a la pobresa en el món i no hi és indiferent. El contrari voldria dir que passa indiferent pel costat del mateix Crist i això no és cristià. Al costat d'aquesta vessant tan pròpia de la dimensió de la fe, trobem la dimensió de tenir els ulls oberts als signes dels temps, a les situacions que es donen en el món, informar-se, llegir, prendre contacte... això ens porta a cooperar positivament en ONG, en col·lectes, en l'apadrinament, en el que cadascú vegi que pot col·laborar de manera activa.

—El primer pas és assumir la nostra responsabilitat?

—A mi em crida molt l'atenció a l'evangeli el passatge de la multiplicació

Mn. Babra.

dels pans i els peixos. Jesús diu: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» L'home és qui ha de ser el protagonista i posar en marxa tots els mecanismes, assumir la seva responsabilitat per fer possible aquest «donar menjar» a tothom. L'encíclica de Joan Pau II sobre la solidaritat ja ens diu que és un gran gest de solidaritat la renúncia d'algunes cotes de benestar, tant individualment com de nació, a favor d'economies més deprimides.

—Què significa ser solidari?

—Vol dir patir amb els altres, de manera constant i permanent, tenir aquesta preocupació pel benestar comú de tots. Forma part de l'ensenyament teològic cristià aquesta destinació universal dels béns. Tots som germans, fills d'un mateix Pare. El Pare Creador prevé que hi hagi de tot per a tots. Des del prisma de la teologia cristiana s'entén claríssimament que fem del món la terra de tothom.

—És aquesta la globalització que vol l'Església?

—Aquesta paraula és com una mena de disfressa que ens col·loquem, però que amaga un monstre. D'una banda, té coses atractives, com tots els monstres, que fascinen, com la possibilitat de viatjar, de tenir coneixements, la cibernètica, l'intercanvi comercial de tot... però paral·lelament

genera molta inquietud, llocs de treball amenaçats, un rastre de pobresa... Els països del Nord, nosaltres, representem el 20% de la població mundial i gastem el 80% dels recursos que es troben al Sud, sobretot a l'Àfrica. Hem d'establir amb seriositat un nou ordre internacional que impliqui tot un seguit de mesures com poden ser els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni, de cara a eradicar la pobresa i la fam al món per a l'any 2015. Totes les institucions públiques i privades s'han de posar a treballar des d'ara.

—No caiem en la temptació d'actuar de manera paternalista?

—La primera cosa que hem de fer és escoltar les veus del Sud. Mans Unides és com el braç de l'Església catòlica espanyola per atendre les necessitats de desenvolupament del Tercer Món. La majoria dels seus projectes tenen la contrapart en actuacions i intervencions que estan dirigides per un missioner o per una congregació religiosa. Aquestes veus del Sud ens diuen que hi ha implicades comunitats cristianes, missioners, que hi són duent a terme els seus plans d'evangelització amb la necessitat imperiosa de crear condicions de desenvolupament per a la gent i per a l'entorn. La veu del Sud, la veu dels missioners al Tercer Món, estimula la vida de l'Església universal.

La cooperació que fan els particulars a través d'ONG no ha de ser mai la de fer una almoïna humiliant, sinó que ha de ser un compromís. Parlem d'una almoïna humiliant quan des de la nostra posició orgullosa donem el que ens sobra i no canviem res de la nostra actitud. L'aportació ha de ser un acte responsable, en què un mateix quedi impressionat i modifiqui la seva actitud. Més enllà de la compassió cal que es doni un acte de justícia, de reparació, de compartir els béns elementals que són de tots.

—Podem tenir l'esperança que les coses canviïn?

—Aquests fèndems actuals de terrorisme i de les catàstrofes, de la pobresa, ens ofereixen la imatge d'un món marcat i malalt, però ens uneix el Cos de Crist que sempre ens porta a una visió sobrenatural que transcendeix les coses més pròximes i més materialistes d'aquest món. Això ens ha d'obrir el cor a l'esperança, a la fidelitat, a l'amor, al compartir, a la fraternitat... a fer possible l'Evangeli! Aquesta sang vessada de Crist és potència de vida en el cor del món.

Rosa María Jané Chueca

Més de 40 anys lluitant contra la fam

Mans Unides va néixer com a campanya pròpiament el 1960. Ja abans, el 1955, van ser les dones d'Acció Catòlica les que, portades per aquesta preocupació de la fam al món, comencen a fer campanyes en què tenien molt clar la importància de sentir amb el dèbil. Com explica Mn. Babra, «és bo ressaltar que una acció apostòlica pròpia de les dones catòliques, mogudes per l'interès d'alimentar els seus fills, les porta a alimentar la humanitat que passa fam, de manera que tothom pugui participar en la mateixa taula del Senyor».

Mans Unides s'estructura per diòcesis, amb la qual cosa el primer responsable n'és el bisbe diocesà. La seu central es troba a Madrid i està vinculada a les seus de les diòcesis. «El fet que neixi de cada diòcesis li atorga una identitat eclesial, d'Església local, que implica un treball pastoral, social i parroquial. D'aquí que el suport de les parròquies sigui d'una importància molt gran», diu Mn. Babra.

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

Especials solidaritat amb els nostres germans

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

- Del 14 al 21 de novembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2006

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

De 17 al 21 de setembre

Pelegrinatge

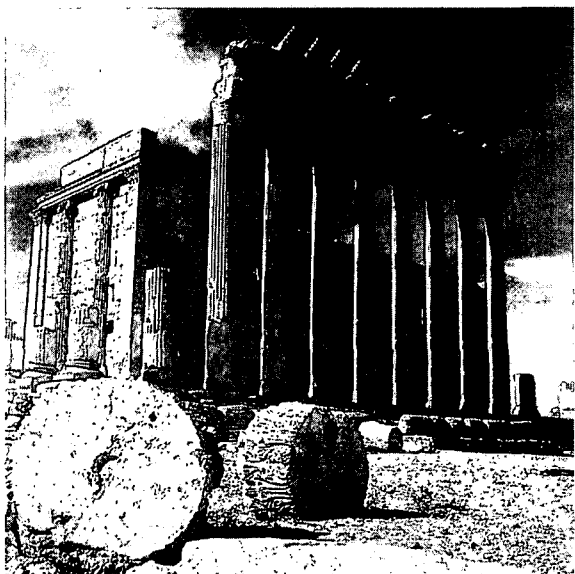
a

ROMA

Del 2 a l'11 de desembre

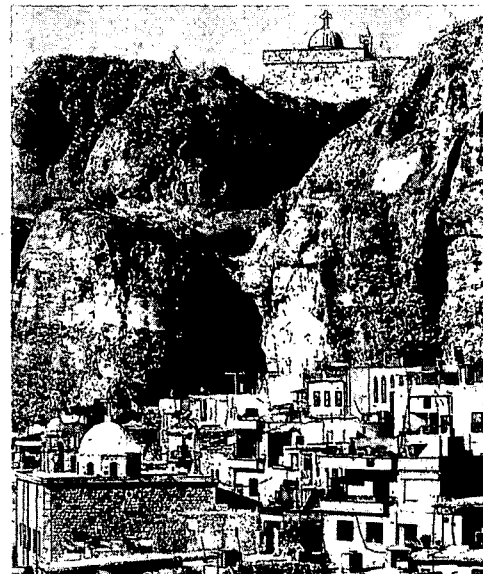
Viatge a SÍRIA

A la recerca de les antigues
civilitzacions de l'Orient

VISITAREM:

Damasc, Maaloula, Hama,
Crack dels Cavallers, Tartous, Markab,
Latakia, Ugarit, Ebla, Alep,
Presa de l'Eufrates, Rusafa, Mari, Dura,
Palmira, Bosra, Shaba, Kanawat, etc.

Amics de Catalunya Cristiana
Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Avís important

La nostra oficina restarà tancada per
vacances de l'11 de juliol a l'11 d'agost

Alemanya

església en el món

La visita del Papa a Colònia impulsarà el catolicisme al seu país

■ La crisi de vocacions, motiu de preocupació a Alemanya

COLÒNIA.— Si bé el viatge de Benet XVI a Alemanya té per objectiu participar en les Jornades Mundials de la Joventut, la visita vol donar un nou impuls a l'Església catòlica del seu país natal. Els números reflecteixen la crisi de vocacions que des de finals dels anys seixanta viu el catolicisme a Alemanya, on els catòlics són el 33,2%.

Es catòlics alemanys són en aquests moments 27.411.000, distribuïts en 12.486 parròquies. Acolliran al Papa alemany que visitarà el seu país del 18 al 21 d'agost. Serà el primer viatge apostòlic d'aquest pontificat.

La relació dels catòlics per capellà és favorable, però també es deixa sentir la crisi de vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada. En els darrers deu anys analitzats per les estadístiques vaticanes el nombre de seminaristes a Alemanya ha

620 projectes per a la Jornada del Compromís Social

Per a la Jornada del Compromís Social que es desenvoluparà en totes les diòcesis alemanyes el 12 d'agost en l'àmbit de la XX Jornada Mundial de la Joventut s'han presentat uns 620 projectes. «Aquest dia els joves d'arreu del món, amb el seu compromís, donaran també un testimoni contra el terrorisme», diu el P. Georg Austen, secretari de la JMJ a la Conferència Episcopal Alemanya. «Col·laborant en els projectes caritatius contribueixen a la construcció d'un món més just i pacífic.» Els projectes en què treballaran els joves procedents de 160 països fan referència al medi ambient, al comerç just, als serveis caritatius i a la pastoral juvenil. Com a signe de la construcció d'un món més just tots els grups portaran a Colònia una pedra. Amb aquestes pedres es construirà, a la plaça del centre juvenil Haus Altenberg prop de Colònia, un laberint practicable.

Com a símbol de l'antiga tradició cristiana aquest laberint recordarà, després de la JMJ 2005, la Jornada del Compromís Social. «Aquests projectes demostren que el suport social no ha de disminuir, sinó al contrari, ha d'augmentar», comenta el P. Austen. «Alhora els projectes il·lustren el nostre treball de pastoral juvenil i permeten als joves concretar la seva fe davant dels reptes quotidians.» Els joves de la diòcesi de Magdeburg han estat escollits per lliurar les seves pedres al Papa amb ocasió de la cerimònia de benvinguda el 18 d'agost. (Fides)

passat de 1.249 a 1.159. La disminució en els últims anys en les vocacions sacerdotals provoca una disminució evident de capellans al país. Les Jornades Mundials de la Joventut de Colònia són les primeres en què es preveu una trobada del Papa amb els seminaristes d'arreu del món.

El 1995, a Alemanya hi havia 15.669 capellans diocesans, i en el darrer any n'hi havia 14.344; en aquest mateix període de temps els sacerdots religiosos van passar de 4.821 a 4.482. La disminució de les religioses és particularment aguda. En els darrers deu anys han passat de 44.465 a 34.767. Els religiosos no sacerdots són en aquests moments 1.556.

Després del Concili Vaticà II el diaconat permanent ha experimentat un clar floriment a Alemanya. Avui els diaques ordenats són 2.505. És també significatiu el nombre de laics consagrats en instituts seculars (2.098), el de missioners laics (461) i el de catequistes (22.317). (Zenit)

VATICÀ

Un espanyol, bisbe auxiliar als Estats Units

CIUTAT DE VATICÀ.— Benet XVI ha nomenat el capellà espanyol Rutilio J. del Riego bisbe auxiliar de San Bernardino (Califòrnia). El P. del Riego, membre de la fraternitat de Sacerdots Operaris Diocesans del Sagrat Cor de Jesús, havia estat fins ara rector de Nostra Senyora del Perpetu Socors a Riverside, a Califòrnia. El bisbe electe va néixer a Valdesandinas (Lleó), el 1940. Va ser ordenat de prevere el 1965. Es va llicenciar en Teologia per la Universitat Catòlica d'Amèrica, a Washington. Va rebre la ciutadania nord-americana el 1981. (VIS)

Sol·licitud papal per la carestia dramàtica a Níger

CIUTAT DEL VATICÀ.— A través de les seves institucions, l'Església catòlica suma esforços per alleugerir el perill de fam que en aquests moments tenen fins a 4 milions d'habitants de Níger, segons estima l'ONU. El bisbe de Niamey, Mons. Michel Christian Cartatéguy, ha expressat el seu agraïment per «la suma important» que Benet XVI, a través del Consell Pontifici Cor Unum, ha enviat «per ajudar les poblacions afectades per la sequera a Níger». «Altres agències catòliques també han enviat ajuda», ha afegit. Càritas internacional ha informat que Càritas Níger alça novament la veu d'alarma per la creixent crisi alimentària i estima en 3,6 milions el nombre de persones que pateixen greu escassetat d'aliments i que s'enfronten a la malnutrició, la fam i la malaltia. (Zenit)

El Papa prega per aturar la «mà assassina» dels terroristes

LES COMBES.— Després de l'atemptat a la localitat turística d'Egipte, Xarm al-Xeikh, Benet XVI va demanar a tots els creients que resin perquè Déu aturi «la mà assassina» dels terroristes. El Pontífex va llençar la seva crida des de la vall d'Aosta, davant de vuit mil persones congregades per resar amb ell l'Angelus. «Aquests dies de serenar i de descans han quedat torbats per les notícies tràgiques d'atemptats terroristes execrables que han causat la mort, destrucció i patiment en diversos països com Egipte, Turquia, l'Iraq, la Gran Bretanya», va recordar el Papa. Benet XVI va convidar a elevar pregàries «a l'Omnipotent perquè aturi la mà assassina dels qui els han comès, moguts per fanatisme i odi, i converteixi els seus cors a pensaments de reconciliació i de pau».

El Vaticà ha publicat el missatge que Benet XVI va enviar a les autoritats civils i religioses d'Egipte quan va rebre la notícia de la massacre. «Amb la condemna d'aquests actes sense sentit, Sa Santedat demana a tothom que renunciï al camí

El Papa va tornar a demanar la fi de la violència.

de la violència, que provoca massa patiments a les poblacions civils i que, al contrari, emprengui el camí de la pau», afirma el missatge, enviat a través del cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat. D'altra banda, en declaracions a periodistes, el Papa va assenyalar que no veu en l'onada d'atemptats a diversos països actes contra el cristianisme i va considerar que cal dialogar amb l'islam per promoure tots els elements que puguin afavorir la pau. (Zenit)

CROÀCIA

Bisbes europeus reflexionen sobre les relacions amb l'islam

ZAGREB.— L'Europa que pateix els atacs terroristes i les relacions amb l'islam van ser alguns dels arguments de la trobada de la presidència del Consell de les Conferències Episcopals d'Europa (CCEE), aplegat del 17 al 21 de juliol. Els prelatos van estudiar «la col·laboració entre bisbes europeus i africans i la relació amb els musulmans en els països europeus». Un altre tema tractat va ser l'ecumenisme, en particular, la tercera assemblea ecumènica europea que se celebrarà en quatre etapes: s'iniciarà a Roma del 24 al 27 de gener del 2006 i acabarà a Sibiu, Romania, al setembre del 2007. Aquests i altres temes seran afrontats per l'assemblea plenària d'aquest organisme episcopal del 29 de setembre al 2 d'octubre a Roma. S'espera que mantinguin també una trobada amb el Papa. (Zenit)

Vaticà

La Santa Seu recorda les exigències ètiques del turisme

■ En un missatge amb motiu de la Jornada Mundial, dedicada a Jules Verne

CIUTAT DEL VATICÀ.—En moments en què el turisme es converteix cada cop més en un fenomen global, el Vaticà ha recordat les «exigències ètiques» que ha de tenir en compte aquest sector. Així ho expressa el cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat, en un missatge enviat en nom del Papa al cardenal japonès Stephen Fumio Hamao, president del Consell Pontifici per als Emigrants i Itinerants, amb motiu de la Jornada Mundial del Turisme, que se celebrarà el 27 de setembre.

S'està realitzant el somni d'un turisme sense fronteres.

El tema escollit per l'Organització Mundial del Turisme, comentat per la missiva pontificia, és «Del món imaginari de Jules Verne a la realitat del segle XXI». L'argument recorda el centenari de la mort de l'escriptor francès que, com

explica el cardenal Sodano, va llançar amb les seves obres «un desafiament a la responsabilitat humana per afrontar els límits que ja no podia dissimular». El Vaticà demana que s'«ampliï a tothom l'oferta turística», gràcies als nous mit-

jans de transport, «oportunitat providencial per compartir els béns de la terra i de la cultura».

Recordant les novel·les de Verne, el cardenal Sodano constata que «s'està realitzant el somni d'un turisme sense fronteres, que podria contribuir a crear un futur millor per a la humanitat». «Tot i això cal tenir en compte sempre les exigències ètiques lligades al turisme.» Per això, la carta s'adreça a «polítics i legisladors, homes de govern i de les finances» per demanar-los que afavoreixin «la trobada pacífica entre les poblacions i garanteixin seguretat i facilitat de comunicació».

A tots els que treballen en el sector turístic els recorda que estan cridats a «bastir estructures que el facin sa, popular i econòmicament sostenible, tenint sempre present que en tota activitat, i per tant també en el turisme, l'objectiu primari sempre ha de ser el respecte de la persona, en el context de la recerca del bé comú».

I per a aquell que viatja per fer turisme, el missatge aconsella que estigui animat pel desig «de trobar els altres, respectant-los en la seva diversitat personal, cultural i religiosa». «Ha d'estar disposat a obrir-se al diàleg i a la comprensió i transmetre amb el seu comportament sentiments de respecte, solidaritat i pau», conclou. (Zenit)

ESPANYA

Rebuig de l'episcopat al projecte de llei d'educació

MADRID.—El Comitè Executiu de la Conferència Episcopal Espanyola ha publicat una nota davant del projecte de Llei Orgànica d'Educació (LOE) aprovat pel Govern. El Comitè Executiu assenyala que el projecte és «responsabilitat exclusiva del Govern, ja que no hi ha hagut diàleg ni cap negociació». La nota recull que la Conferència Episcopal ha manifestat les seves propostes repetidament, per escrit i de paraula, a les autoritats sense cap resultat. El Comitè Executiu expressa el seu desacord amb el projecte, ja que «retalla el dret fonamental dels pares a decidir sobre l'educació dels seus fills d'acord amb les seves conviccions religioses, morals i pedagògiques; limita greument la llibertat de l'escola catòlica i de les altres institucions educatives d'iniciativa social en l'exercici dels seus drets a l'educació; posa seriosament en perill l'ensenyament de la religió a l'escola i arbitra un nou estatut dels professors de religió que contradiu la reiterada jurisprudència del Tribunal Suprem». Així, s'invita a una reflexió profunda i a posar el màxim esforç «en la defensa i promoció d'un marc legal que permeti l'educació integral de nens i joves en un context de justícia i llibertat». En aquest sentit, la nota subratlla que «confiem que la discussió parlamentària de la llei permeti sortir al pas de les greus deficiències que té. Només es demana respecte el que està pactat en acords internacionals i dels drets fonamentals reconeguts a la Constitució». (C.C.)

El monestir de Guadalupe rep el privilegi del Jubileu perpetu

GUADALUPE.—Segons informa el setmanari de l'arxidiòcesi de Mèrida-Badajoz, *Iglesia en Camino*, la Penitenciera Apostòlica vaticana ha concedit al monestir de Santa Maria de Guadalupe el Jubileu perpetu. Aquest Jubileu tindrà lloc els anys en què la festivitat de Santa Maria de Guadalupe (el 6 de setembre) s'escaigui en diumenge. La petició per a la concessió d'aquest Jubileu es va concretar durant la celebració del Congrés Mariològic Guadalupec, un dels esdeveniments destacats amb motiu de l'Any Jubilar pel 75è aniversari de la coronació canònica de Santa Maria de Guadalupe. (C.C.)

BRASIL

Assassinat un sacerdot

RIO DE JANEIRO.—El 25 de juliol el pare Paulo Henrique Keler Machado, de 36 anys, va ser assassinat. El sacerdot era vicecoordinador de Pastoral i coordinador de Litúrgia de la diòcesi de Nova Iguaçu (Rio de Janeiro). També era conegut pel seu compromís a favor dels familiars de les 29 víctimes de la massacre del 31 de març a mans d'un comandament a la mateixa zona perifèrica de Rio de Janeiro on ell va perdre la vida. A l'abril, després de la matança perpetrada a la zona en què

el pare Machado desenvolupava la seva tasca, en van ser acusats també alguns policies. Un escamot havia obert foc contra alguns clients en un bar i havia posat fi a la vida de nou persones, per després fugir i matar-ne vint més al barri veí de Queimados. Se sospita que la raó principal de l'assassinat del sacerdot podria ser la venjança d'ambients criminals respecte d'algunes iniciatives del pare Machado en el camp dels drets humans, apunta l'agència Misna. (Zenit)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €**
Àsia i Oceania: 254,32 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms .....

Adreça .....

Població ..... Província ..... C.P. ....

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Títular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

Pelegrinatge a Santiago des de la presó de la Trinitat

■ Un frare mercedari fa el Camí de Santiago amb cinc interns del Centre Penitenciari de Joves de Barcelona.

BARCELONA.— «El Camí de Santiago és el camí de la teva vida.» Amb aquesta màxima com a teló de fons per al viatge, el 2 d'agost passat cinc presos de la Trinitat —acompanyats pel capellà, un monitor i diferents voluntaris— van iniciar des de Barcelona un pelegrinatge molt especial cap a la

tomba de l'Apòstol. La segona edició d'aquesta experiència pionera a tot Espanya s'emmarca dins de les accions que des de la Capellania Catòlica de la Trinitat es porten a terme amb l'objectiu que l'intern es trobi a si mateix i comenci així una rehabilitació humana i espiritual veritable.

S'han llevat a les sis del matí i després de rentar-se i de fer un esmorzar ràpid, onze pelegrins de Barcelona es reuneixen a les portes de l'alberg de Palas de Rei (Lugo) per iniciar una nova jornada en el seu particular Camí de Santiago. Abans de començar la marxa, un dels joves lleix en veu alta i a poc a poc un fragment d'un salm. Després, un altre deixa anar una reflexió a l'aire: «Què és imprescindible en la meua vida?» Encara en silenci, els pelegrins comencen a caminar. No parlen, només caminen, i deixen que ressoni dins seu la pregunta amb la qual els interpel·la aquest dia. La propera mitja hora també la passaran en silenci, cercant respostes i explorant rutes noves per al camí de la seva vida.

Així comença cada dia la jornada del grup de pelegrins que el 2 d'agost passat sortia de Barcelona en direcció a Santiago de Compostel·la. Rostres somrients, il·lusionats, conscients que el camí que inicien és també, i sobretot, un camí interior. El camí de la fe i al mateix temps el camí de la llibertat. I és que en aquest grup aparentment normal hi peregrinen cinc joves una mica especials. Són joves d'avui, vitals, entusiastes, que com molts altres viuen seduïts pels atractius d'una societat orientada a l'entorn del consum i de la recerca del plaer fàcil. Fins aquí tot normal. No obstant això, per circumstàncies de la vida, aquests cinc joves un dia van anar a parar a la presó de joves de la Trinitat. La majoria ja fa uns quants anys que són al túnel obscur que suposa viure a la presó. Una vida sense llibertat, gairebé asfixiant, sota el jou dur dels horaris i del reglament que per moments els fa perdre l'esperança. En l'últim tram de l'internament penitenciari el destí —per no dir la Providència— els ha concedit una oportunitat única de fer un pas de gegant en la seva rehabilitació. Encapçalats pel capellà de la presó, el frare mercedari José M. Carod, els joves protagonitzen una experiència pionera en la qual el Camí de Santiago serveix de marc incomparable per emprendre el seu camí interior.

Iniciativa mercedària

Per al religiós mercedari José M. Carod, capellà del Centre Penitenciari de

El pelegrinatge del 2003 va ser molt enriquidor per a tothom.

Viure a favor dels pobres i dels marginats

Semblava que en la solemne homilia del dia de Sant Jaume Apòstol, Mons. Julián Barrio, arquebisbe de Santiago, tingués present els cinc presos que aviat iniciarien des de Barcelona la ruta com-postel·lana. «L'Església ha de viure a favor d'aquells per als quals Crist va morir i amb qui va conviure: els pobres i els marginats.» Les seves paraules encarnaven perfectament en el pelegrinatge que el 2 d'agost passat el mercedari José M. Carod encapçalava des de Barcelona en companyia de cinc interns del centre penitenciari de la Trinitat. Seguint en aquesta línia, l'arquebisbe va afirmar també que l'Església no es regeix amb categories del poder polític terrenal, sinó que l'Església ha d'ajudar l'home d'avui a omplir el seu buit, «oferint-li la força alliberadora de l'Evangelí per seguir Crist que crida a tenir els seus mateixos sentiments i compartir la seva creu cada dia sense esperar recompenses conforme als interessos humans». L'arquebisbe de Santiago va instar tots els fidels, prenent l'apòstol com a model, a «testimoniar la veritat de la fe i de la moral catòlica, i crear des de la consciència moral una cultura que no ignori el valor transcendent de la persona humana ni exalti una llibertat falsa i sense límits». (C.C.)

Joves Trinitat i director de la Pastoral Penitenciària de l'arquebisbat de Barcelona, fer el Camí de Santiago amb cinc joves presos és una de les experiències més gratificants i satisfactòries de la seva vocació religiosa. Sap que patirà físicament —els anys i la manca de preparació no perdonen—, però aquestes dificultats se supliran amb l'experiència inigualable de poder compartir durant una setmana les 24 hores del dia amb joves presos de la presó de la Trinitat. És l'ideal mercedari elevat a la màxima potència:

viure i compartir la vida amb els més desfavorits, amb els captius, que diria sant Pere Nolasc, i així tots junts cercar camins d'alliberament.

Carod és l'*alma mater* d'aquesta iniciativa pionera a Espanya. La viu amb passió, convençut que es tracta d'un instrument molt útil per a la rehabilitació personal dels presos. La seva convicció és fruit de l'experiència, després que l'estiu del 2003 pelegrinés a Santiago amb el primer contingent d'interns procedents de la Trinitat.

Aquella aventura, plantejada com un repte des de la direcció de la presó, va superar totes les expectatives. «La reacció dels nois va ser genial—assegura—, vam fer veritable comunitat, i tant els presos com els voluntaris vam poder descobrir plenament les llums i les ombres que hi ha a la nostra vida i, en particular, en la vida a la presó.»

L'èxit sense precedents d'aquesta primera edició ha estat la principal motivació per preparar-ne, encara amb més cura, la segona, que tot i que s'hauria d'haver celebrat l'estiu passat, una malaltia del capellà ho va impedir. Enguany el desig és aprofundir en un aspecte que a la primera edició ja va resultar molt enriquidor: la recerca de la interioritat. Des de la capellania catòlica s'ha elaborat una guia completa del pelegrí en què s'inclouen, a més

d'una descripció acurada de cada etapa i consells pràctics en l'àmbit físic, textos i preguntes per a la reflexió personal, dinàmiques per compartir i fins i tot la benedicció del pelegrí. «Cada etapa dura entre 4 i 5 hores—apunta José M. Carod—i en aquestes hores hi ha molt de temps per reflexionar, per parlar amb altres pelegrins, per pregar o caminar en silenci... Són hores en les quals es repassa la vida. L'experiència ens demostra que el camí pot ajudar molt en el creixement humà i espiritual.»

Arribada a Santiago

Els sis dies de pelegrinatge que es fan a peu des de Sarria fins a Santiago donen per molt. «Fora del reglament i de la disciplina penitenciària els nois es troben a ells mateixos, el món se'ls obre de bat a bat i per a ells tot es converteix en una invitació a l'esperança», afirma Carod. Al llarg del camí, presos, voluntaris i capellà entaulen una relació nova, on la sinceritat deixa enrere les pors i fa possible l'amistat: «Compartim vida, sentiments, preocupacions... S'estableix una veritable relació d'amistat, cosa que a tots se'ns queda gravada i que difícilment oblidarem.»

El moment culminant del pelegrinatge és l'arribada a Santiago, prevista per al 8 d'agost. Serà el moment de processar tot el que hem viscut i posar-ho davant Déu. El dia abans, jornada que acabarà al mític Monte do Gozo, hi haurà temps per recopilar les experiències i les emocions del camí. José M. Carod somia que, com en l'edició anterior, els joves passin pel sagrament de la Reconciliació abans de participar tots junts en l'Eucaristia del pelegrí a la catedral de Santiago. Per a ell, allò va ser una experiència inigualable. En plena plaça de l'Obradoiro, sense que ell els hi obligués, un per un van passar a confessar-se. No va poder evitar les llàgrimes i allà mateix va néixer el lema que des d'aleshores

encoratja aquesta iniciativa: «El Camí de Santiago és el camí de la teva vida.»

En el summum de les coincidències simpàtiques, l'experiència

d'enguany té, a més, dos voluntaris que peregrinen a Santiago en circumstàncies molt especials. Integrants ja del grup de l'any 2003, l'Alexis i la Isabel no fa ni un mes que es van casar. El Camí és gairebé com una segona lluna de mel. Encara més,

és com un regal de noces. En la seva primera edició, a la qual van assistir pocs mesos després de conèixer-se en una trobada mercedària, van gaudir i es van enriquir tant que no s'ho van pensar dues vegades a l'hora de decidir-se a participar en aquesta. També per a ells el Camí de Santiago és el camí de la seva vida, un camí que els ha unit del tot i per sempre i que, amb Déu com a protagonista, han decidit emprendre en companyia dels més desfavorits.

Samuel Gutiérrez

L'expedició del 2003 en al Mont do Gozo.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona**El testimoniatge de la vida**

El treball primer i immediat dels laics cristians és la realització de totes les virtualitats cristianes i evangèliques ja presents i operants en les realitats del món. Com ens recorda el Concili Vaticà II, «de la renovació de l'ordre temporal se n'han de fer càrrec els laics com a funció pròpiament seva».

Tanmateix cal preguntar-se: com seran presents els laics cristians en el si d'aquestes realitats temporals? És com si es digués: com s'han d'evangelitzar aquestes mateixes realitats? Evangelitzar és portar la bona notícia de la Salvació a tots els ambients de la humanitat i, amb el seu impacte, transformar des de dins i renovar la humanitat mateixa.

Tots sabem, fins i tot per experiència, que l'anunci explícit de la salvació de Jesucrist topa amb l'opacitat d'un món idòlatra i d'unes persones sovint impermeables a la transcendència. També és veritat que l'evange-

lització té en contra les infidelitats dels cristians, els nostres pecats i la freqüent incongruència entre la fe que prediquem de paraula i la vida que demostrem amb els fets.

Per respondre adequadament a aquelles preguntes cal dir que els comportaments dels cristians han d'esdevenir una bona notícia. La primera carta de sant Pere ho expressa així: «Si algú es mostra rebel a la paraula, sigui guanyat per la conducta.» Pau VI assegurava que «l'home contemporani escolta més de grat els testimonis que els mestres, o, si escolta els mestres, és perquè són testimonis». Això harmonitza amb les paraules de Jesús, el qual invoca les seves obres com a signe de l'arribada del Regne: «Aquestes mateixes obres que faig testimoni de mi que el Pare m'ha enviat».

El testimoniatge de la pròpia vida ben coherent amb l'evangeli fa que qui el contempli hagi de plantejar-se

interrogants irresistibles: per què són així els cristians?, per què viuen d'aquesta manera?, què o qui els inspira?, per què són enmig nostre? Un testimoniatge com aquest es fa proclamació silenciosa, però molt forta i eficaç, de la bona nova de Jesús.

En canvi, quina incongruència no hi hauria en una abundor de bones i fins i tot intel·ligents paraules sense arrels en una vida veritablement bona als ulls de tothom! En aquest sentit el Concili Vaticà II ha afirmat que «el divorci, constatable en molts, entre la fe que professen i la seva vida quotidiana s'ha de comptar entre els errors més greus del nostre temps».

Tanmateix, el més esplèndid testimoniatge es revelarà a la llarga insuficient, si no és aclarit, justificat i explicitat per un anunci clar i inequívoc del Senyor Jesús. La bona nova proclamada pel testimoniatge de vida haurà de ser proclamada per la paraula de vida.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat**Déu és aquí**

El punt més important de la celebració eucarística és la consagració, quan el sacerdot fa memòria de les paraules i gestos de Jesús durant el Sant Sopar, amb els quals va instituir l'Eucaristia. En aquest instant, Jesús mateix fa seves la veu i les mans del sacerdot, i — com llegim al Catecisme de l'Església catòlica — «la força de les paraules i de l'acció del Crist, i el poder de l'Esperit Sant, fan sacramentalment presents sota les espècies del pa i del vi el seu cos i la seva sang, el seu sacrifici ofert en la Creu una vegada per sempre» (n. 1.353).

Després de la consagració, el pa i el vi que havíem presentat sobre l'altar ja no hi són. Totes les aparences segueixen sent de pa i de vi, però no són veritablement pa i vi, perquè s'han convertit en el cos i en la sang del Senyor.

Aquesta ha estat sempre la fe dels cristians, des del primer moment de la vida de l'Església. En trobem

testimonis a la Sagrada Escripura i a la literatura cristiana més antiga. Del segle IV, per exemple —hi ha testimonis encara més antics—, són aquestes paraules extretes de les catequesis mistagògiques de Jerusalem: «No ho consideris simplement pa i vi, perquè segons la paraula del Senyor són el cos i la sang de Crist. I encara que els sentits no ho captin, la fe t'ho assegura. Aprèn això, i creu que el que sembla pa no ho és, per més que en tingui el gust, sinó que és el cos de Crist, i que el que té l'aparença de vi no ho és, encara que pel gust ho sembli, sinó que és la sang de Crist.»

Davant d'aquesta veritat de fe és inevitable preguntar-se: què ha passat? Pel poder diví s'ha produït un canvi: les aparences externes no han canviat, però la substància del pa s'ha convertit en la substància del cos de Crist, i la substància del vi, en la substància de la seva sang. Per això a aquesta conversió admirable i del tot

singular se l'anomena transsubstanciació o canvi de substància (cf. Catecisme de l'Església catòlica, n. 1.376).

La fe en la presència real de Jesús a l'Eucaristia no és una conclusió filosòfica o teològica a la qual s'hagi arribat per mitjà de raonaments, sinó que es fonamenta en les paraules inequívokes de Jesús: «Això és el meu cos.» «Aquest és el calze de la meua sang.» «Feu això que és el meu memorial.» És un misteri excepcional al qual podem acostar-nos, però que mai no arribarem a abastar totalment. És un misteri que s'entén millor amb el cor, perquè és fruit de l'amor de Déu vers nosaltres. És fruit de la infinita creativitat divina que troba la manera d'anar-se'n i al mateix temps quedar-se físicament amb nosaltres.

El Senyor s'ha quedat per amor a l'Eucaristia, i amb amor hem de tractar-lo.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Joaquín Iglesias
Fundació ARSIS

Rescatar la paraula

Al'era de les telecomunicacions, i quan la imatge sembla que ha envaït el món de la comunicació, un publicista i comunicador molt cèlebre ens diu que «una paraula val més que mil imatges».

Al món d'avui, on rebem cada dia autèntiques allaus d'informació, val la pena reflexionar sobre el valor de la paraula.

Sant Joan evangelista inicia el seu evangeli amb el bonic pròleg de la Paraula. Ens hi revela que Déu és comunicació. No és un ésser estrany, allunyat, endogàmic i centrat en ell mateix, sinó un Déu que se'ns comunica, que es relaciona, que surt de si mateix i es revela a través d'un home. Jesús de Natzaret és la paraula de Déu. Una paraula que cala amb força i il·lumina la nostra existència.

Aquesta paraula és alguna cosa més que llum. A través de la paraula, Déu ens comunica el seu amor. Per als cristians la paraula és sagrada perquè Déu, essencialment, és comunicació, és paraula, és comunió.

Com n'és, d'important, recuperar el sentit de la paraula donada i comunicada! Aquest missatge interpel·la els filòsofs, els literats, els polítics, i també els sacerdots. Unes paraules que no comuniquin amor, que no il·luminin la nostra vida, són paraules vàquies, buides, sense sentit. El relat evangèlic ens interpel·la per tal que tot allò que siguem capaços de comunicar transmeti l'amor de Déu.

Quantes vegades s'ha substituït la paraula! Cada vegada que no és expressió del seu sentit autèntic la paraula és manipulada, maculada i utilitzada amb finalitats interessades. I, Déu n'hi do, quin torrent de paraules absurdes diem cada dia! Confonem, critiquem, embrutem la fama d'algú, assenyalem, jutgem. Criticar una altra persona sense que hi estigui present, difamar o parlar per parlar és traïr la paraula. És matar-la. És un deure moral parlar amb seriositat. Parlem de coses boniques i creatives, de com construir una societat més justa i solidària. Parlem de tot

el que val la pena. D'altra manera, val més callar.

Hem de rescatar la paraula. L'impacte de la moda i les tendències actuals secularitzen una cultura que tradicionalment va ser cristiana i que ara escombra els valors humans més sòlids. També s'ha secularitzat la paraula i s'ha buidat de sentit; l'han raptat. L'hem d'alliberar. Una paraula que expressi tendresa, amor, relació, que expressi poesia; que respongui als continguts més profunds del cor

humà, aquesta és la paraula que hem de rescatar.

La paraula autèntica neix del silenci. Un silenci que no és l'absència de paraules, sinó tot al contrari. El silenci és presència plena de significat. Si la paraula és de Déu, el silenci també és sagrat. Per omplir les nostres paraules de transcendència, necessitem silenci. Des de la pregària sortiran autèntiques paraules alliberadores de l'ésser humà, paraules autèntiques, capaces de convèncer.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El llibre i els mitjans de comunicació

El llibre té el risc de ser simplement comparat amb els mitjans de comunicació. Aquests s'han definit com a «suports tècnics de difusió massiva de la informació» o «mitjans d'expressió que transmeten un missatge per a un grup». Els bisbes francesos, en el document *Trobar temps per llegir*, escriuen que «comparar els mèrits del llibre, de la televisió o de la ràdio procedeix d'un error de perspectiva cultural, antropològica i històrica. La història neix amb l'escriptura, i amb ella la religió i el seu cos de doctrina, la cultura i la seva transmissió. La noció mateixa de civilització i la idea d'humanitat són inseparables del naixement de l'escriptura.»

Assimilar els llibres i els mitjans de comunicació té un doble risc. Distanciar-lo, primerament, pels mitjans audiovisuals i electrònics. En efecte, aquests mitjans atorguen

privilegi de la rapidesa, la claredat immediata i l'abast d'un públic tan ampli com es pugui. «Llavors el llibre es converteix en el parent pobre i envellit del qual hom s'apiada amb nostàlgia. També amb mala consciència perquè, en el fons, se sap bé quin lloc ha tingut, el lloc que té i fins a quin punt és irremplaçable.»

Encara s'assenyala, en l'escrit, un segon perill per al llibre en aquesta comparació: «El de ser reduït al "llibre pràctic", al llibre recurs (enciclopèdia, diccionari, "resposta a tot") o, pitjor encara, el "mitjà d'evangelitzar". Pretext per entaular el diàleg, el llibre solament és un suport. O bé només se li demana que sigui eficaç i fàcil. Però saber-ho tot sobre la Bíblia, aprendre a resar, conèixer la història de l'Església... això hauria de cabre, per al lector apressat i pragmàtic, en quatre pàgines.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Alls, cebes i porros

Jo no m'havia relacionat gaire amb aquestes herbatisses. Durant molt de temps, no vaig ser responsable de la preparació dels meus àpats. Però, va arribar un dia que em va tocar viure sol i vaig decidir, sota la meua imaginació i risc, quin seria el menú que havia de preparar. Algú em va dir fa uns quants anys que els homes érem cervells amb potes i, encara que aquesta imatge és estrambòtica i graciosa, té una mica de raó. Dic això perquè em vaig plantejar que als àpats no hi podien faltar els vegetals, amb la seva fibra i vitamines, els hidrats de carboni i les proteïnes. Cada àpat hauria de ser una combinació d'aquests elements. I no m'ha anat malament. Però, les advertències dels que de vegades compartien taula amb mi em van fer adonar que faltava un cert relleu als aliments. Em van aconsellar que afegís a la cocció dels llegums alguna ceba i així el plat seria més agradable. Una amiga, experta en dificultats i aventures per l'ampli món dels Metges Sense Fronteres, em va assegurar que l'all tenia unes qualitats dietètiques i antisèptiques extraordinàries, que se sumaven a la seva aroma peculiar.

En primer lloc, he de dir que aquests vegetals aparentment vulgars tenen el seu nom i cognoms científics. L'all és l'*allium sativum*, la ceba l'*allium cepa*, i no busco el del porro, perquè hi ha autors que diuen que en realitat el nom que posa a l'original bíblic correspon a l'enciam. Amb aquests gentilicis, doncs, adquireixen categoria.

He de dir també que es tracta d'aliments comuns al poble bíblic, que els havia incorporat als seus àpats com a conseqüència, segurament, de l'estada a Egipte. Els apreciaven tant, que hi ha autors d'època que es referien als hebreus com al «poble dels alls». En la duresa de la vida del desert, davant la monotonia del menjar beduí, ells enyoraven els alls i les cebes de quan eren esclaus, se'ns diu al capítol 11 dels Nombres. Cal tenir penques per recordar i retreure a Déu la mancança d'aquests bulbs, disposant del manà i de les guatilles saboroses. Però, així de desagratit arriba a ser l'home. En temps d'Eliseu hi havia tanta gana en aquella terra, que al mercat un parell de cebes costaven cinc sicles de plata, s'explica al segon llibre dels Reis.

Recordo que, per a mi, parlar de condiments, era referir-se a vegetals forts com el bitxo, el xili o el pebre. Però, els aliments senzills i calculats que preparava no eren gaire saborosos per la manca d'aquests bulbs senzills. He pensat que una cosa semblant passa amb els humans. Cervells amb potes, o dones exclusivament dedicades a la llar, no són suficients. Herois sublimes o investigadors prodigiosos enlluernen. Però, què seria del nostre món sense petits homes bons? La tieta que protegeix, els avis que tenen cura dels néts, qui acompanya el col·lega borratxo, la tieta soltera que fa guàrdia al malalt, la Germaneta que accepta el pobre solitari. Et dono gràcies Pare, Senyor, perquè has amagat moltes coses als savis que fan les estadístiques, als economistes que calculen preus i projecten economies pròspères, als generosos que fan donacions públiques. Sí, Senyor, Pare meu i Pare seu, t'ha agradat que al teu Regne hi hagi molta gent senzilla i bona. Són els alls i les cebes que fan agradable aquest món turbulent. Sens dubte, alguna cosa com aquesta deu dir el Senyor i ho deu dir amb cara somrient.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Situació guanyador-guanyador

Stephen R. Covey, autor d'*Els 7 hàbits de la gent molt efectiva*, afirmava en una entrevista: «El quart hàbit és cercar sempre situacions guanyador-guanyador. No intenteu ser vosaltres els únics que us beneficieu de cada tracte: cerqueu una situació en la qual tothom hi guanyi» (*La Vanguardia*, 7 de juliol del 2005). Aquesta proposta està permanentment negada en la pràctica política i social. No interessa gens el bé de les persones, sinó el rèdit electoral que se'n pot obtenir. Penjar-se medalles comporta treballar en descrèdit de l'adversari. No hi ha bé comú, només interès de partit. Els destinataris, que som els ciutadans, no importem gens, sinó que som utilitzats per a finalitats inconfessables. Dedicar-se a solucionar uns quants problemes reals de la gent seria sensat, però sovint aquestes tasques no excel·leixen. No es consideren prioritàries i es descuiden.

Hi ha moltes situacions que es podrien plantejar en pla guanyador-guanyador, però no, es prefereix el binomi guanyador-perdedor. Un exemple recent és el matrimoni homosexual. La llei està en vigor, però comencen a aparèixer disfuncionalitats i recursos als tribunals. Era possible que tots guanyessin? Crec que sí. No n'hi ha prou d'aprovar una llei, que no canviarà tant les coses, sinó que cal generar una mentalitat de respecte i d'acollida. El binomi guanyador-perdedor encrespa els ànims i entorpeix un nou horitzó de comprensió. El fet de tenir una legislació única al món, tot i els punts comuns amb Bèlgica, Holanda i el Canadà, no ens fa més bons. León Felipe escrivia: «L'important no és arribar sols ni aviat, sinó tots junts i a temps.» Però, hi ha una cosa que em preocupa més: el sofriment i la dignitat de les persones homosexuals. Tinc por que s'hagi aconseguit guanyar un reconeixement legal, però tal com s'ha fet s'ha perdut un cert reconeixement humà i social. Hi havia fórmules en les quals era possible un punt de trobada entre les forces polítiques, religioses i socials per promoure una solució harmoniosa. Tots tenien alguna renúncia a fer. Els polítics acostumen a preferir el binomi guanyador-perdedor perquè hi endevinen uns avantatges electorals més grans. L'Església, en un concert guanyador-guanyador, ha de trobar el seu paper. Hi ha propostes que ha de defensar sense embuts, però no tots els matisos ni continguts es poden recollir en la legislació d'un país. Una convivència marcada pel ritme alternant de victòries i derrotes té poc futur. N'hi ha prou de conèixer la nostra història per adonar-nos que els nostres pitjors enemics som nosaltres mateixos. La guerra civil n'és la màxima expressió. Ara, uns guanyen i altres perden; ahir, va ser a l'inrevés; abans d'ahir, com avui... I en el futur, qui sap.

Si s'apliqués el criteri guanyador-guanyador, hi hauria molts més acords, la gent estaria més ben atesa, hi hauria menys crispació social i els polítics tindrien més credibilitat. Sóc conscient que hi ha molts interessos que impossibiliten aquest plantejament, però tots estan allunyats del bé comú. Quan s'invoca l'anomenat pacte d'Estat es refereix a això. Fins i tot, dins de les víctimes del terrorisme ha arribat el binomi guanyador-perdedor. Tants temes que destaquen a l'agenda: l'Estatut de Catalunya, l'ensenyament... es poden resoldre des d'aquestes dues òptiques. Què passa avui amb la immigració? Els que viuen al món perdedor envaeixen, amb pasteres o com sigui, els territoris del món guanyador. És més fàcil fer un viatge arriscat que transformar el propi país. Si la convivència internacional estigués plantejada en la clau guanyador-guanyador no hi hauria tantes injustícies ni desigualtats.

Notes insignificants

Germà Adrià

Els drets dels infants

Ja fa uns quants dies que es parla del problema de les famílies. I, també, del problema dels fills.

I es publiquen coses esgarrifoses de famílies que es desfan. D'infants que es queden sols.

Ara, sembla que es discuteix, fins i tot, què és una família. Es discuteix el paper dels pares i es convida que els fills «adoptats» anomenin «pare» una dona, o «mare» un home.

Com costa educar un fill! Donar-li la vida, alimentar-lo, ser-ne el model, corregir-lo, adreçar-lo, obrir-li els horitzons, suportar-lo a les verdes i a les madures, etc.

Jo, que vaig renunciar a formar una família, ho vaig fer aleshores sense cap altre model de família que la meua, on no recordo cap baralla entre els meus pares.

Bé. La família és a la premsa, en els debats públics, a la televisió, al Congrés, arreu.

Ahir em va tocar reviure «assumptes» familiars que poden destrossar la vida dels fills.

Al matí, en una presó, vaig parlar entre altres, amb una dona de 37 anys. La vaig conèixer quan era una nena. L'he seguida en tot el seu periple: prostituta ja als 16 anys; se'n va anar de casa, drogo-addicta...

I m'ha confessat una cosa que no m'havia dit mai.

Ara, reincident en la droga i en els delictes per la droga, envellida prematurament, es veu inútil, capaç de continuar vivint.

Encara té clavats el dard que l'ha torturat tota la vida: el seu pare la va violar quan tenia sis anys, i la va forçar altres vegades.

La meua amiga confessa que sempre ha tingut el desig de matar el seu pare, que ja va morir fa dos anys.

I també va perdre l'amor per la seva mare, que estava assabentada d'aquestes violacions.

A la tarda anava pel carrer Sant Pau. El carrer estava desert. Era a primera hora de la tarda i la calor no es podia suportar.

Davant meu caminava una família desconeguda.

El pare, un home jove, empenyia un cotxet amb un nadó. La mare portava agafat de la mà un infant de tres anys.

De sobte, el nen es va apropar més al seu pare i li va dir: «Pare, que ja no estimes la mare?»

«És clar fill, l'estimo molt.»

«Segur?»

«Segur, segur.»

«Doncs, per què li pegues a les nits?»

La mare es va apropar al nen i li va fer un petó.

El nen, naturalment, encara que és molt petit, no entén per què el seu pare pega la seva mare i encara diu que l'estima.

Que continuem discutint de la família i de les classes de família i d'infants amb dos pares o amb dues mares o nens sense pare o sense mare... Els drets dels infants haurien de passar sempre per davant dels drets dels adults. Ells ni els poden reclamar ni tan sols els coneixen.

Zoom

Eduard Brufau

El dia 19 de juliol passat es va constituir a Barcelona el Consell Interreligiós. Integren aquesta entitat diversos representants de les diferents religions que conviuen a la Ciutat Comtal. Com a representant de l'arquebisbat de Barcelona hi ha Mn. Antoni Matabosch. El Consell pretén «treballar pel bé de la societat i el de les seves comunitats en tots aquells aspectes comuns com a tradicions religioses». Un pas més, doncs, en el camí del diàleg interreligiós.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

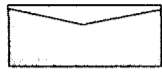
Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

CARTES DEL LECTOR

Altres cop les cèl·lules mare

El mes de juliol passat, els mitjans catalans ens informaven, amb el titular «Comença la investigació amb embrions», sobre els projectes de recerca amb aquests organismes. Donada la importància del tema, em sembla convenient establir alguns conceptes.

L'extracció de cèl·lules estaminals (cèl·lules mare) embrionàries, moguda per interessos investigadors, no només no condueix a èxits en experiments, sinó que causa directament la mort dels embrions. Perquè l'embrió és un ésser humà, susceptible de drets i dotat de dignitat personal, per això és important que estiguem alerta sobre de què es parla exactament quan s'al·ludeix a les cèl·lules estaminals embrionàries.

El cert és que mentre les estaminals embrionàries no han donat resultats —per raons tècniques (i no econòmiques)— que són ben coneguts per la comunitat científica, la teràpia amb les estaminals adultes (cèl·lules mare adultes) és una realitat reconfortant que es va enriquint gairebé a diari de nous descobriments i noves aplicacions.

Per què llavors, ens preguntem, es volen emfatitzar pràctiques que causen directament la mort dels embrions sense cap «necessitat» de fer-ho, donat que aquestes pràctiques no funcionen? Sembla que la raó rau en la tendència cultural actualment difosa que considera l'embrió un objecte de consum, les qualitats del qual per al consumidor són adequadament publicitades i perfeccionades, fins i tot les no veritables, com es tendeix a fer en el món de les coses, a més d'econòmiques i un cert esnobisme. L'objectiu, de fet, no és tant fer servir l'embrió, sinó poder-lo utilitzar a plaer, o sigui, afavorir-ne en tota forma la reducció a «cosa», a producte.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
El Grado (Osca)

De sagrari a sagrari

Davant Teu, Jesús, et contemplo, sé i sento que hi ets. I sento i sé la unitat amb tants germans... El món és la nostra pàtria. No hi ha fronteres. Déu és a

tot arreu. No hi ha distàncies per a qui estima, i ens retrobem units en Ell. Quina alegria experimentar que això és cert. Saber que la pregària ens agermana.

I en l'Any de l'Eucaristia... El mateix Jesús present a tots els sagraris del món. Germans, pregant al costat de l'altar. Units a l'entorn de Jesús, aquí, allà, més enllà. Unitat d'Amor al seu voltant: «Que tots siguin u» (Jn 17,21).

NÚRIA VIÑOLAS ESTEVA
Xile

Una jornada plena

Sens dubte, amb aquest títol, podem qualificar el diumenge que vam tenir la Jornada Diocesana de l'Apostolat de l'Oració de Girona, que va tenir lloc a Banyoles, a la casa d'espiritualitat Cardenal Jubany el mes de juny passat.

Al matí, el pare Pere Suñer, s.j., va fer una conferència sobre «L'Eucaristia i l'Apostolat de l'Oració». Tot seguit, va haver-hi confessions i consultes i la Santa Missa, concelebrada amb Mn. Ramon Tramoleda. Al migdia, es va celebrar el dinar de germanor i més tard, va tenir lloc l'assemblea presidida pel president, Josep Juanola. A la tarda, a les sis, l'Hora Santa va ser predicada pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler. Va coronar tot l'acte, la benedicció del Santíssim i el Salve Regina a la Mare de Déu. En finalitzar el bisbe va saludar un per un tots els assistents.

Donem gràcies al Sagrat Cor i a la Mare de Déu Missionera per aquesta jornada.

MN. JORDI CARRERA
Banyoles

No ens confonguem

En el món pagà es confon molt l'home que, per sobre de tot, el que cerca per activa, passiva i perifràstica, és fer

la seva santa voluntat. En el fons hi ha un pòsit molt gros d'egoisme.

Dic això aprofitant que també en el món cristià hi ha qui fa molt el ronso —però molt i molt!— a l'hora de posar la voluntat de Déu per sobre o per davant de la pròpia voluntat.

Se m'acut pensar que potser aquest divorci entre una voluntat i una altra pot ser deguda al fet que la voluntat de Déu ens costa saber en què consisteix o per quins paràmetres es regeix. O també —que de tot hi ha a la vinya del Senyor— que instal·lats a la nostra pròpia voluntat ens trobem molt més còmodes, més nosaltres mateixos.

El bo és que, quan un vol ser just i equànime, recte i imparcial, serè i equilibrat, íntegre, escrupolós i honest, el que fa és cercar els mitjans necessaris i precisos per aprendre i saber del cert què és i en què consisteix aquesta voluntat de Déu.

Jo he trobat una perla al respecte en un escrit de sant Cebrià, que va ser bisbe i que va patir martiri, sobre el Parenostre. Diu: «La voluntat de Déu és que Crist va complir i ensenyar. La humilitat en la conducta, la fermesa en la fe, el respecte en les paraules, la rectitud en les accions, la misericòrdia en les obres, la moderació en els costums; no ofendre els altres i tolerar el que ens fan a nosaltres, conservar la pau amb els nostres germans; l'amor al Senyor de tot cor, estimar-lo com a Pare, témer-lo com a Déu; no anteposar res a Crist; perquè ell no va anteposar res a nosaltres; mantenir-nos inseparablement units al seu amor, ser al costat de la seva creu amb fortalesa i confiança... Això és ser cohereus de Crist, això és complir el precepte de Déu i la voluntat del Pare.»

Vist el paràgraf anterior, és clar i cobra actualitat per a la nostra vida allò que: «No tohom qui em diu: "Senyor, Senyor", entrarà al Regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare del cel» (Mt 7,21). Perquè ara és clar en què consisteix i què és en realitat la voluntat de Déu. Per començar, una cosa que no s'assembla gens als nostres capricis, les nostres ambicions o ànsies de poder econòmic, polític, social, familiar, religiós o, fins i tot, anhels de ser o de tenir. No ens confonguem.

ANTONIO ARIAS CRESPO
Barcelona

Educar i ensenyar

He llegit que a Finlàndia per combatre la conflictivitat a les escoles, evitar agressions, etc., quan es percep una incidència alarmant es posen en marxa el professor, el tutor, un metge, un infermer, un treballador social i l'estudiant delegat de la classe, el qual, prèviament, ha rebut formació sobre tractament de conflictes. Comptant, com és obvi, amb la participació de la família.

Perdonin, però sabent com funcionen les nostres institucions docents, he esclafit una gran riulla.

Probablement, si fomentéssim la cultura del bon humor seríem menys agressius. I no només els nens.

A banda que els mitjans que posen a Finlàndia són per

evitar agressions, és a dir, que no solucionen el per què es produeixen.

Una de les causes podria ser l'enveja. Com la solucionen a Finlàndia?

L'enveja és l'origen de molta ràbia, desesperança, desamor, allunyament, odi...

Que poc s'ensenyava a ser agraïts amb el que es té, amb el que se'ns ha donat, amb el que hem guanyat amb el nostre esforç.

Sempe hi ha qui té més. També hi ha qui té menys. Que poques vegades sentim la paraula *gràcies*.

Educar és ensenyar a convida, entre altres coses.

M. LLUÏSA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Cel i infern

—Segons ensenyaments recents de l'Església, cel i infern són, més que llocs, estats de l'ànima. Si Maria és al cel en cos i ànima, com ensenya el dogma de l'Assumpció, com afecta el cel al seu cos? No hi ha una contradicció en tot aquest llenguatge? I què passa amb el purgatori?

—El llenguatge teològic sempre es regeix pel principi d'analogia. Fem servir conceptes de la nostra experiència per referir-nos a realitats que transcendeixen, van més enllà de la nostra experiència intramundana. *Analogia* significa que hi ha una base sòlida per parlar amb propietat però hem de ser conscients que la dissemblança o impropietat també són grans. Parlant de l'objecte per excel·lència del saber teològic, que és Déu mateix, sant Tomàs d'Aquino deia que de Déu sabem més el que no és que el que és. Això no obsta que Déu mateix en la seva automanifestació als homes culminada en Crist ens hagi facilitat conceptes i expressions per referir-nos a les realitats de fe. Així, quan diem que Déu és Pare, fem servir un concepte de la nostra experiència que, amb tot, ha de ser purificat del seu contingut netament humà per aplicar-lo a Déu. Pel que fa a la seva pregunta sobre el cel i l'infern, cal dir que cel i infern, més que un estat de l'ànima són un estat de la persona i la persona subsisteix en la unitat de cos i ànima en la vida terrena i en la resurrecció futura. Aquest estat irreversible és el fruit de la nostra pròpia realització segons l'ús de la llibertat. Només després de la mort i mentre no arribi la resurrecció dels cossos, cel i infern són efectivament estats de l'ànima, perquè la persona només subsisteix en l'ànima. En el cas de Maria, anticipadament ressuscitada i glorificada, el cel és estat de la persona en totes les seves dimensions: cos i ànima. I podem dir que l'afecta segons la mateixa glorificació de Jesucrist perquè la nostra resurrecció serà a semblança de la seva. En el cas del que anomenem *purgatori* sí que podem afirmar que es tracta exclusivament d'un estat de l'ànima perquè segons la doctrina de l'Església, després de la vinguda última del Senyor i la resurrecció dels morts només romandran el cel i l'infern. Així parlem de les «beneïdes ànimes del purgatori». M'agrada explicar el purgatori com un do que el Senyor ens concedeix per madurar perfectament en la caritat si no ho hem fet durant la nostra vida al món. El purgatori implica ja participar de la salvació. Per a més formació i informació, torno a insistir, acudim al *Catecisme de l'Església catòlica* o, si ens fa mandra, al compendi que n'acaba de ser publicat.

Donat el seu interès per aprofundir en la seva religió li recomano la lectura i l'estudi del *Catecisme de l'Església catòlica* o de la seva versió més breu que la Santa Seu acaba de publicar.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 3)

AGOST

7. Diumenge

XIX de durant l'any, Verd. Lectures: 1 Reis 19,9a,11-13a / Salm 84 / Romans 9,1-5 / Mateu 14,22-33

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sixt II, p. i mr.; Gaietà, prev. i fund.; Albert Tràpani, prev.

Festa Major: a Arsèguel, Beuda, Caldes de Malavella, Castellgalí, Castelló d'Empúries, Collsuspina, la Fatarella, Font-rubí, Granyanella, Jorba, la Llacuna, el Lloar, Masdenverge, Masllorç, Maçanes, Montoliu de Segarra, Mont-ral, Móra la Nova, Olvan, el Papiol, la Riba, Riells i Viabrea, Rocafort de Queralt, Salàs de Pallars, Sant Esteve Sesrovires, Sant Feliu de Buixalleu, Sant Guim de Freixenet, Sant Pere de Riudebitlles, Tarroja de Segarra, Torrefeta i Florejacs, Vacarisses, la Vall de Boí, la Vansa i Fómols, Vilabella, Viladamat i Vila-sacra.

8. Dilluns

Sant Domènec de Guzmán (MO), Blanc. Lectures: Deuteronomi 10,12-22 / Salm 147 / Mateu 17,22-27

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ciríac. Llarg i Esmaragde, mr.

Festa Major: a Biure, les Cabanyes, Fontcoberta, Miravet, Pals, Sant Esteve de Palautordera, Sarroca de Bellera, Tavernoles i la Torre de Fontaubella.

9. Dimarts

Santa Teresa Beneta de la Creu (F), Vermell. Lectures: Osees 2,16b,17b,21-22 / Salm 44 / Mateu 25,1-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domicià, b.; Romà, mr.; Esteve, b. i mr.

10. Dimecres

Sant Llorenç (F), Vermell. Lectures: 2 Corintis 9,6-10 / Salm 111 / Joan 12,24-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Deodat; Santes, Astèria, vg. i mr.

Festa Major: a Bescanó, Botarell, Das, la Galera, Gratallops, Guardiola de Berguedà, Llorenç del Penedès, Maçanet de la Selva, Òrrius, el Pinell de Brai, Preixana, Sant Climent de Llobregat, Sant Llorenç de la Muga, Sant Llorenç de Morunys, Sant Llorenç d'Hortons, Ullastret, Vilalba dels Arcs i Vilatorrada.

11. Dijous

Santa Clara (MO), Blanc. Lectures: Josuè 3,7-10a,11,13-17 / Salm 113A / Mateu 18,21-19,1

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tiburci, mr.; Santes, Susanna, vg. i mr.

Festa Major: a Santa Susanna.

12. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: 24,1-13 / Salm 135 / Mateu 19,3-12. Si es vol: *Santa Joana Francesca de Chantal (MLI), Blanc.* SOLSONA: Aniv. òbit bisbe Antoni Deig, Morat.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Herculà, b.; beat Innocenci XI, p.; beat Joan de Reti, rel.; Santes Hilària, mr.

13. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Josuè 24,14-29 / Salm 15 / Mateu 19,13-15. Si es vol: *Sant Poncià i Sant Hipòlit (MLI), Vermell;* GIRONA, LLEIDA, SOLSONA, TARRAGONA, URGELL i VIC: *Els màrtirs Missioners del Cor Immaculat de Maria (MLI), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cassià, mr.; Santes, Concòrdia, mr.; Aurora, vg. i mr.; Centola, vg. i mr. Festa Major: a Puigpelat i Sant Julià de Cerdanyola.

Lectures bíbliques

Diiumenge XIX de durant l'any

Primera lectura

1Re 19,9a,11-13a

Estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor

i la nostra terra donarà el seu fruit. La bondat anirà al seu davant, i la pau li seguirà les petjades. R.

Lectura del primer llibre dels Reis:

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora, i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà». Llavors vingué una ventada, tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué el foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí fora i es quedà a l'entrada de la cova.

Salm responsorial

84

Jo escolto el què diu el Senyor:

Déu anuncia la pau al seu poble i als qui l'estimen.

El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, i la seva glòria habitarà al nostre país.

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

La fidelitat i l'amor es trobaran, s'abraçaran la bondat i la pau; la fidelitat germinarà de la terra, i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja,

Segona lectura

Rm 9,1-5

Tant de bo que jo fos proscrit del Crist, en lloc dels meus germans

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meua consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells, el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

Al·leluia

Salm 129,5

Confio en el Senyor, confio en la seva paraula

Evangeli

Mt 14,22-33

Maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquells dies, quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiarar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre era encara allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era un fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo.» Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneume que vingui caminant sobre l'aigua.» Jesús contestà: «Ja pots venir.» Pere baixà de la barca, i es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà a enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me.» A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! ¿Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

L'experiència mística de sant Gaietà

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El testimoni personal

Dos dies després de la Dedicació de l'església de Santa Maria la Major, de Roma, el 5 d'agost, la litúrgia romana fa memòria de sant Gaietà, prevere, mort a Nàpols el dia 7 d'agost del 1547. És l'iniciador dels Clergues Regulars anomenats «teatins», i un dels grans testimonis de la fe que sorgiren en l'Església durant el segle XVI. La proximitat cronològica entre les dues celebracions, convidada a destacar una altra proximitat entre l'església de Santa Maria la Major i sant Gaietà: l'experiència mística que el sant va tenir el dia de Nadal de l'any 1517, precisament mentre celebrava la missa en aquella església.

Ell mateix ho explica en una carta: «A la mateixa hora del seu [Maria] santíssim Part, em vaig acostar al sant Pessebre..., vaig rebre de les mateixes mans de la Verge, la meua protectora, que acabava de ser mare, l'Infant nouat, carn i embolcall del Verb etern. Quan el meu cor no es va fondre en aquell moment, és senyal que és més dur que el diamant.» És la descripció d'una profunda experiència del misteri de Nadal, viscut com

aquell qui diu, «en directe», o bé com diu sant Ignasi, «com si hi fos realment present».

El context d'aquesta experiència no podia ser més favorable i significatiu. L'església mateixa de Santa Maria la Major parla del misteri de Nadal, erigida com fou pel papa Sixte III per commemorar el Concili d'Efes, quan es proclamà unànimement la maternitat divina de Maria. Des de temps molt antics, i certament des d'abans de sant Gaietà, la memòria del pessebre de Jesús ocupa un lloc destacat en aquesta basílica. Un altre aspecte és la situació personal del sant: era la seva primera missa de Nadal. Havia estat ordenat prevere el dia 30 de setembre del 1516, però no va començar a celebrar-la fins al dia 6 de gener del 1517, Epifania del Senyor. Volgué que fossin mesos intensos de preparació! L'experiència mística de sant Gaietà se'n presenta amb un fort component local, litúrgic i eucarístic. La tradició iconogràfica ha plasmat aquesta experiència presentant-nos sovint sant Gaietà amb l'infant Jesús a les mans. Així està representat a la mateixa basílica de Santa Maria la Major.

La reflexió espiritual per avui

La imatge de sant Gaietà amb el nen Jesús a les mans adquireix un relleu especial en aquest any de l'Eucaristia. En realitat, en el fons del que sant Gaietà va viure hi ha la gran realitat del misteri de l'encarnació, i del misteri de l'Eucaristia.

No és cert, tal vegada, que la Verge Maria, la Mare de Déu, és la que ha posat Jesús, el fill de les seves entranyes, a les mans dels homes? En aquest sentit, tota la basílica de Santa Maria la Major porta a aquesta contemplació, i la litúrgia de les festes de Maria està plena de referències a la seva maternitat. L'experiència que sant Gaietà vagi tenir personalment està en plena coherència amb la fe de l'Església, que acull el fill de Maria confessant que és de veritat el Fill de Déu fet home.

Però n'hi ha més encara. En el misteri de l'eucaristia, amb tot el seu realisme sacramental, s'acompleix cada vegada que el celebrem allò que Jesús va prometre, i que va complir en el darrer sopar: «El pa que jo donaré és la meua carn per la vida del món», «Preneu i mengeu-ne

tots, això és el meu cos, entregat per vosaltres».

A les mans dels apòstols, primer, i després, al llarg dels segles, a les mans de les generacions cristianes que han rebut l'Eucaristia, fins a nosaltres mateixos, el *verum corpus natum de Maria Virgine* («veritable cos nascut de la Verge Maria») passa uns instants, abans de portar-lo a la boca. Són moments de respecte contemplatiu, de pregària fervent. Cap gest displicent, vulgar, apressat, ha de torbar aquests moments inefables. Amb raó se'n recorda en les instruccions recents que quan es rep l'Eucaristia a la mà cal portar-la de seguida a la boca, davant mateix del ministre que la distribueix.

L'experiència mística de sant Gaietà estigué relacionada amb la figura de l'Infant Jesús. Però el qui de veritat se'n dona en l'Eucaristia és el Senyor ressuscitat, que amb el seu Cos gloriós transcendeix totes les limitacions de temps i d'espai. Pugui el testimoni de sant Gaietà impulsar-nos a viure amb les mans obertes davant del Senyor, tot esperant els seus dons, i, sobretot, esperant-lo a Ell mateix.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Nascut a Caleruega, Castella, cap a l'any 1170
- Va predicar contra les heretgies
- Fundador dels dominics
- Va morir a Bolonya l'any 1221
- Canonitzat per Gregori IX l'any 1234

A l'època de sant Domènec de Guzmán un dels pitjors problemes a què s'enfrontava Roma era la consolidació de diferents heretgies a l'Europa occidental, sobretot al Llenguadoc i al nord d'Itàlia. Els càtars, i fins a cert punt els valdesos, amb el seu missatge d'austeritat havien aconseguit atraure bona part de la població d'aquestes regions, principalment a les ciutats.

Sant Domènec va conèixer directament la realitat càtara quan l'any 1203, ja ordenat sacerdot, va passar pel sud de França de camí cap a Dinamarca com a acompanyant del bisbe d'Osma. En aquest mateix viatge va poder comprovar el zel predicador de l'església danesa, que escampava el missatge cristià cap als pobles de l'est. A partir d'aquestes experiències, sant Domènec es va proposar d'evangelitzar pobles pagans, però per orientació del mateix Pontífex es va dedicar a predicar entre els càtars. Així, l'any 1206, va obrir un centre a Tolosa de Llenguadoc per a dones que havien

Sant Domènec segons Fra Angelico. Detall de «Crist burlat».

Sant Domènec

deixat l'heretgia i que havien acceptat el catolicisme.

L'any 1215 el bisbe de Tolosa el nomena predicador de la diòcesi, i a partir d'aquest moment el nostre sant comença a atraure companys per tal de fer la tasca d'una manera més eficaç i sistemàtica. El grup inicial de setze membres va rebre l'aprovació definitiva al cap d'un any amb el nom d'Orde de Frares Predicadors, i sant Domènec es va encarregar que els seus companys es formessin a les millors universitats del moment, com ara la de París o la de Bolonya. Els frares predicadors, o dominics, a diferència dels monjos tradicionals, s'instal·laven a les ciutats i tenien com a objectiu la predicació diària als fidels, per tal que aquests no se sentissin atrets per les heretgies. Aquesta nova manera de fer de l'Església, de contacte directe i quotidià amb la gent, era una gran novetat, compartida també amb l'altre orde mendicant acabat de néixer, el dels franciscans.

L'actor Jordi Mollà és sant Antoni de Pàdua a la pel·lícula italiana «Antoni, guerrer de Déu»

Un sant Antoni amb accent català

L'actor de l'Hospitalet de Llobregat famós a Hollywood, Jordi Mollà, interpreta sant Antoni de Pàdua en la primera pel·lícula per al cinema que es realitza sobre aquest famós sant portuguès. *Catalunya Cristiana* ha estat convidada a una de les últimes sessions del rodatge, a Cinecittà, els estudis de cinema de Roma, on Jordi Mollà i el director de la pel·lícula, Antonello Belluco, han explicat el perquè d'una pel·lícula sobre el sant franciscà.

En un espai medieval de la ciutat d'Assís, reconstruïda versemblantment per a l'ocasió, el director ha explicat que ha volgut fer una pel·lícula com a «regal» per al sant, ja que ell mateix es diu Antoni i és de Pàdua, on sant Antoni està enterrat a la famosa basílica que du el seu nom.

Per la seva part, Jordi Mollà (l'Hospitalet de Llobregat, 1968) ha dit que ha triat aquest paper —molt diferent de les seves interpretacions de noi dolent a pel·lícules com *El Alamo*, *Blow* o *Bad Boys II*, èxits de Hollywood— perquè l'ha encuriat «un home que sap el que vol i sap que per aconseguir-ho està sol. M'agraden, aquests papers, i mai ningú no me n'havia ofert un de semblant», ha comentat. Per a Jordi Mollà rodar en italià i en portuguès no ha estat cap problema, ja que coneix perfectament aquestes llengües, així com l'anglès.

La pel·lícula, produïda per Angelo Bassi, d'ABFilms, i amb subvenció del Ministeri de Béns Culturals italians, vol presentar sobretot «l'home Antoni, abans que el sant», i està tota ella ambientada a l'edat mitjana encara que «és vàlida per avui, perquè s'hi veu la lluita del sant per a la justícia i al costat dels més febles i pobres», va observar el director, «encantat» de fer la primera pel·lícula sobre el sant, famós però curiosament absent en el món del cinema.

De fet, sant Antoni (1195-1231) és probablement el sant més famós i invocat —«sant Antoni gloriós», deien sempre les nostres àvies, a part de ser patró de franciscans, ho és d'ancians, dones embarassades, mariners, portuguesos, forners, paperers, padovans i invocat davant la pèrdua d'objectes— i alhora dels més desconeguts. La

pel·lícula, totalment italiana, s'ha rodat entre Pàdua, algunes regions italianes i Roma. Està previst que arribi a les sales comercials a partir del febrer del 2006.

INSPIRAT EN KAROL WOJTYLA

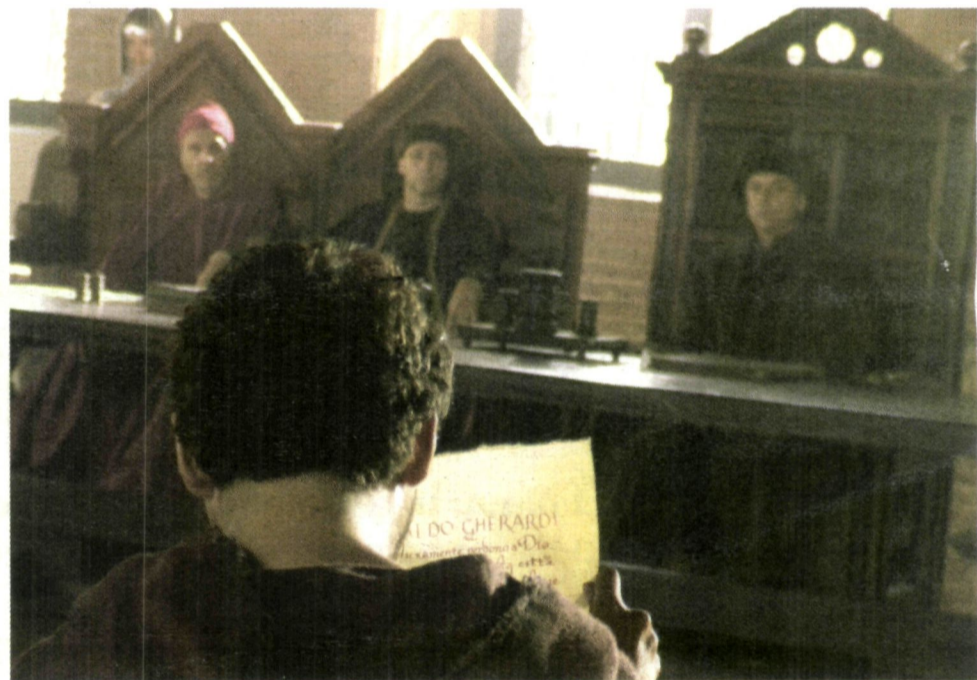
Jordi Mollà va confessar que no coneixia sant Antoni, tot i que el seu pare i el seu germà tenen aquest nom, però per sant Antoni abat. Jordi Mollà, a part d'haver llegit molt sobre el sant padovà, s'ha inspirat en tres grans personatges: «Karol Wojtyla, per la seva intel·ligència per transmetre la fe; el Che Guevara, pel seu esperit revolucionari i Ghandi, per la seva humilitat», va dir.

Per la seva banda, el director Belluco, que es considera «catòlic i devot», ha revelat que la pel·lícula està pensada perquè s'hi reconeguin «creients i no creients». «Vull que llueixi Antoni, l'home d'espiritualitat forta, immensa, i lliure.»

«I per què ha escollit Jordi Mollà?», li va preguntar una periodista espanyola. «Perquè no he trobat cap més actor capaç de comprendre Antoni», va respondre el director.

SIGNES SOBRENATURALS DURANT EL RODATGE

Jordi Mollà es va mostrar relativament escèptic davant d'alguns signes «o coses

molt boniques» que van tenir lloc durant el rodatge de la pel·lícula *Antoni, guerrer de Déu*. «Em fan un cert respecte aquestes coses», va ser el seu concís comentari als tres signes que va explicar el director i que des d'una perspectiva creient poden tenir sentit. Un d'ells és l'aparició de l'arc de Sant Martí en un moment del rodatge en què aquest arc era adient. Un segon signe va ser l'aparició d'un corb que s'estava morint

i al qual no hi havia manera de poder alimentar. El dia que va començar a menjar era la festa de sant Antoni (13 de juny) i ja no es va separar més de la tropa (mentre érem als estudis el corb volejava i s'acostava al protagonista de la pel·lícula). Un tercer signe va ser un banc de peixos que va sorgir a la vora de la platja de Sabaudia justament quan rodaven una escena sobre una pesca miraculosa que va tenir lloc en vida del sant. «Que cadascú ho interpreti com vulgui», va dir.

USURA, IMMIGRACIÓ, OPCIÓ PELS POBRES

La pel·lícula *Antoni, guerrer de Déu*, que durant els primers dies de rodatge es deia *El Sant*, conté part de la vida de sant Antoni i posa un èmfasi especial en el seu aspecte més actiu. De fet són presents de manera explícita moments de denúncia de la usura i d'abusos de poder, també per part de l'Església, així com escenes relacionades amb el fet de ser foraster —Antoni va anar a parar a Itàlia des d'Àfrica, on havia estat de missió, i ell mateix era portuguès i per tant estranger— i el compromís al costat dels pobres. «Alguns hi veuran una pel·lícula religiosa, altres una pel·lícula política», va advertir el director.

UN HOME, ABANS QUE UN SANT

Antoni de Pàdua va ser canonitzat un any després de morir. El va proclamar sant Gregori IX, aclaparat per la fama de tants miracles. Era el 30 de maig del 1232, quan encara no feia un any de la seva mort. La pel·lícula no insisteix en aquest aspecte miraculós, sinó més en la vessant política, activa, agosarada i compromesa.

La pel·lícula té com a escenaris el Vèneto, Rímini, la Toscana, Sermoneta, Fossanova i Sabaudia i en tots ells Jordi Mollà va sempre amb el mateix hàbit. «M'hi sento molt còmode, el fet de no canviar-lo mai fa que t'endinsis molt profundament en el personatge», va fer saber aquest actor, que ha participat en pel·lícules dirigides per Almodóvar, Bigas Luna, Montxo Armendáriz, Ricardo Franco i Fernando Colomo. També és escriptor i té dues novel·les, *Las primeras veces* i *Agua Estancada* (Muchnik Editores), una novel·la sobre el poder de somniar i la por d'estar sol.

Mollà, que primer va respondre als periodistes amb l'hàbit i després va tornar vestit de carrer i fumant, va evitar respondre directament a la pregunta de si «és creient» i va dir que «evidentment que crec: l'amor i la fe són els dos únics pilars sobre els quals se sustenta l'ésser humà». L'actor va afegir que ell creu «en els altres, en l'amistat, en l'amor...», sense referir-se de manera concreta a Déu.

EL SANT DELS MIRACLES

La pel·lícula, encara que vulgui insistir en l'aspecte de l'home i no del sant, no pot obviar els miracles, perquè Antoni en

Qui era sant Antoni?

«Sant Antoni de Pàdua (+1231) és doctor de l'Església des del 1946, prevere franciscà, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció.» Una definició curta de santoral que no fa justícia a aquest gran home, un dels intel·lectuals més brillants del seu temps, així com una persona d'extrema sensibilitat, determinació i sentit espiritual.

Antoni (Ferran de nom de bateig) va néixer a Lisboa el 1195. Una tradició barroca indica la data del 15 d'agost. Va ser fill del noble Martí i de Maria Taveira, que vivien molt a prop de la catedral. Aquest sant, tot i que va néixer a Portugal, va adquirir el cognom pel qual se'l coneix de la ciutat italiana de Pàdua, on va morir i on encara s'hi veneren les seves relíquies.

El papa Lleó XIII el va anomenar «el sant de tot el món», perquè la seva imatge i devoció es troben per tot arreu. També és doctor de l'Església i un gran mestre de prediques i sermons. De fet, té sermons per a totes les festes de l'any. «El gran perill del cristià és predicar i no practicar, creure però no viure d'acord amb el que es creu», va escriure.

Es va educar amb els canonges i va triar la via sacerdotal. La mediocritat moral que veia al seu voltant el va conduir cap a una opció radical, i va decidir entrar al monestir augustinà de prop de Lisboa. Hi va viure uns anys fins que es va traslladar a Coïmbra perquè a Lisboa el distreien les visites de les seves amistats. La seva formació humanística i teològica va ser molt sòlida, la qual cosa li va permetre aïllar-se de problemes interns a la comunitat. Va ser ordenat sacerdot tot i que encara no tenia l'edat de 30 anys.

Una vegada a Coïmbra, es va dedicar completament a la pregària i a l'estudi; gràcies a la seva extraordinària memòria retentiva va arribar a conèixer molt àmpliament la Bíblia. A través d'unes relíquies vingudes del Marroc i de la coneixença d'alguns franciscans va interessar-se per aquest orde, on va ser admès —gràcies a la seva insistència— el 1221. Molt aviat va tenir el permís per embarcar-se cap a l'Àfrica, cap al Marroc, concretament. L'empenta per evangelitzar va veure's obstaculitzada per una malaltia que el va deixar prostrat i finalment va haver de tornar a Europa, on la nau va naufragar. La pel·lícula s'inicia en aquest moment, a Messina (Sicília).

Amb penes i treballs Antoni va aconseguir arribar a Assís on s'estava celebrant un capítol general. D'allà es va aïllar a una ermita prop de Forlì, i un bon dia es va trobar improvisant un sermó per salvar una situació en què el predicador no hi era. La seva fama va començar a ressonar i de cop i volta es va fer famós per la seva ciència i eloqüència. Va aconseguir convertir gent d'alta cultura i alguns heretges. A Pàdua es van començar a omplir les esglésies on predicava i la ciutat va viure moments balsàmics de pau i de reconciliació (les disputes familiars i les discussions de veïns es resolien).

La primavera del 1231 es va començar a trobar malament. El 13 de juny, en una cel·la de les Clarisses d'Arcella, va rebre els darrers sagraments. Va dir: «Veig venir Nostre Senyor», i va morir. De seguida pels carrers es va sentir a dir: «Ha mort un sant, ha mort un sant.»

va fer ja en vida. Sant Antoni és motiu de devoció universal perquè és el sant miraculós. Són moltes les llistes de favors que els seus devots han obtingut, i a Internet es poden trobar moltes variants de pregàries, formularis per demanar gràcies i altres mitjans per cridar l'atenció d'aquest sant.

Avui coneixem al sant com el sant de les coses perdudes i també com un taumaturg, un operador de prodigis. O miracles. Se n'hi atribueixen molts. A més de ser el sant dels miracles, és un gran mestre espiritual i un doctor de l'Església. Els seus sermons no són populars sinó doctes, escrits en llatí medieval i farcits de gran erudició. Recorre sovint a les cites de les Escripcures o de la Patrística directament.

També s'ha definit sant Antoni com un dels defensors més grans dels drets humans, ja que recordava sempre que calia protegir la vida de l'home i custodiar els seus drets inalienables i la seva dignitat pel sol fet de ser persona. Sant Antoni sol representar-se amb el Nen Jesús a coll. Abans del segle XVII apareixia sempre amb un llibre a la mà, símbol de la seva erudició en Sagrada Escripcura. A vegades se l'ha refigurat amb un lliri i al costat d'una mula.

Sant Antoni és també el patró dels pobres i certes almoines especials que es donen per obtenir la seva intercessió duen per nom «pa de Sant Antoni». Aquesta, però, és una tradició relativament nova, del 1890.

La seva vida fascinant arriba ara al món del cinema amb *Antoni, guerrer de Déu*, on més que mai, es podrà repetir fins a la sacietat la màxima que assegura que «la realitat supera sempre la ficció».

Miriam Díez i Bosch

Urgell

diòcesis

La Seu d'Urgell acull la III Trobada de Seminaris Menors d'àmbit estatal

■ Una seixantena de nois i joves van poder conèixer de prop la diòcesi i la seva geografia

LA SEU D'URGELL.— La setmana del 18 al 23 de juliol es va fer al Col·legi de La Salle de la Seu d'Urgell la III Trobada de Seminaris Menors d'Espanya amb la participació d'una seixantena de persones entre formadors i seminaristes, provinents de diferents diòcesis de

l'Estat espanyol: Urgell, Tarragona, Barcelona, Girona, Sant Feliu de Llobregat, Terrassa, Cartagena, Mallorca, Menorca, València, Tarassona, Calahorra-La Calzada, Logronyo. Les activitats lúdiques es van combinar amb activitats lligades a la reflexió i a l'autoconeixement.

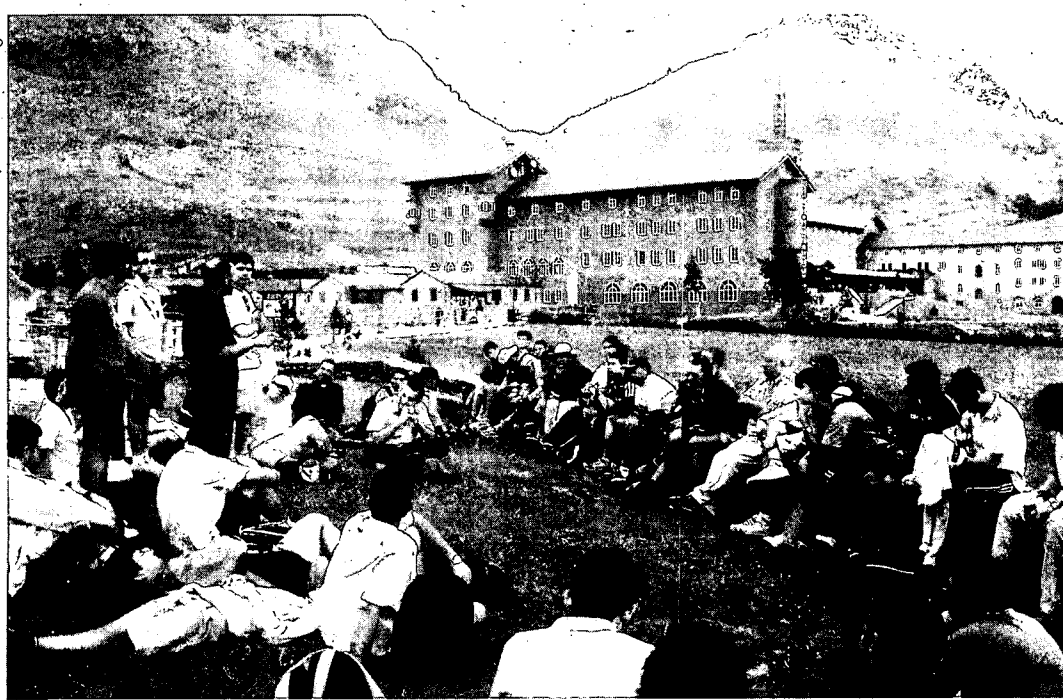
diòcesi d'Urgell, va explicar la tradició i el significat del santuari de Núria. Després de la celebració de l'Eucaristia es va retornar a la Seu d'Urgell. També hi va haver temps per a la tranquil·litat i la reflexió. L'endemà es va aprofundir en el

L'organització de la trobada, que ha anat a càrrec del Seminari d'Urgell, ha valorat molt positivament la convivència, els moments de reflexió i de pregària i d'una manera particular els esplèndids i meravellosos paisatges de Núria. Potser la visita a aquest santuari va ser un dels moments culminants de la trobada. Els paisatges, l'ambient relaxat i festiu i allunyat del món van provocar un efecte molt positiu entre els joves participants.

L'arribada i la presentació de la trobada i dels participants es va fer el vespre del dilluns. Va haver-hi el temps just per compartir la pregària de la nit. Tot es va posar en marxa, doncs, l'endemà, el dia 19. Segons ha explicat Mn. Ignasi Navarri, membre del comitè organitzador i rector del Seminari diocesà d'Urgell, les activitats es van anar succeint sense aturador.

El bisbe d'Urgell i president actual de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Joan Enric Vives, va rebre els participants al Palau Episcopal i els va donar la benvinguda. A continuació a través d'una activitat es va descobrir la ciutat de la Seu d'Urgell. A la tarda van visitar la catedral romànica del segle XII. També es va reflexionar sobre la crida del papa Joan Pau II a no tenir por i a obrir de bat a bat els cors a Crist. A continuació va tenir lloc la celebració de l'Eucaristia a l'església del Seminari.

Foto: Emili Villegas

La visita a Núria va ser un dels moments culminants de la trobada.

El divendres dia 22 de juliol els participants a la trobada van visitar Andorra i en van conèixer les institucions. A la tarda, sota el lema «Generosos i entregats com Maria», es va reflexionar i es va celebrar l'Eucaristia que va presidir el bisbe d'Urgell al santuari nacional de Meritxell. A continuació es va dedicar un temps a revisar la trobada i, de tornada a la Seu

d'Urgell, van assistir a la inauguració de la Copa del Món de Piragüisme. La vetllada festiva de la nit va posar punt final a la III Trobada de Seminaris Menors d'Espanya.

Pelegrinatge impactant a Núria

El dimecres 20 de juliol es va fer el pelegrinatge al santuari de la Mare de Déu de Núria, patrona de la diòcesi d'Urgell. Mn. Navarri explica que «tot caminant des de Fontalba fins al santuari es va anar

reflexionant sobre l'esforç que suposa el fet de passar de ser espectadors de l'Evangeli a ser-ne apòstols. Una reflexió inspirada en un fragment del missatge amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut de Colònia del 2005».

Mn. Joan Pujol, vicari general de la

M. C. Orduña

Recuperada l'església dels Prats

ELS PRATS.— El diumenge 17 de juliol, amb motiu de la festa major del poble, els Prats va inaugurar les obres de reconstrucció i d'embelliment de la seva església.

Els veïns i amics del poble, presidits per l'alcalde i el president del Consell Comarcal de l'Alt Urgell, es van aplegar davant de la porta del temple. El mossèn els va convidar a resar un salm de lloança amb la resposta «Que tota la terra lloï el Senyor». L'alcalde de Coll de Nargó va tallar la cinta de la porta i va entrar a l'església per participar en l'Eucaristia. En l'homília, el mossèn va exhortar el poble a conrear la bona llavor i a vetllar perquè el Maligne no sembri cugula. «Aquest temple bastit per la fe dels vostres avantpassats en la pobresa, vosaltres, en l'abundància, teniu el deure de conservar-lo i d'embellir-lo com ho heu fet.» La cura del temple respon a la seva titular: la Mare de Déu de la Providència.

Les obres corresponen a una recuperació gairebé total del temple, de la coberta i dels murs en pedra vista. També han consolidat l'altar, han eliminat el cor, hi han posat una porta nova i n'han arranjat l'accés. L'import total de les obres gira a l'entorn dels 25.000 euros, quantitat aportada per l'Ajuntament, el Consell Comarcal de l'Alt Urgell i el bisbat d'Urgell.

Els Prats està situat en una frondosa vall de la serra de Carreu, paral·lela al Boumort. Hi resideixen dues famílies dedicades a la pastura d'ovelles i al conreu de patates. Gairebé forma una reserva agrícola i ramadera dins de la reserva de caça del Boumort. Els conreus i els boscos enlairen el cor creient a vol de voltor i la pregària brolla espontània i fresca com l'aigua de la Font de la Menta en acció de gràcies a la Providència que presideix el temple recuperat. (A.M.)

Mn. Nemesi Marquès analitza en un llibre les institucions d'Andorra

ANDORRA LA VELLA.— El representant del coprincep episcopal, Mn. Nemesi Marquès, és l'autor del primer d'un seguit de llibres de dret que tenen la intenció d'editar de manera conjunta la Fundació Crèdit Andorrà i la Universitat d'Andorra. El llibre es titula *Les institucions públiques del Principat*.

Mn. Marquès, doctor en Dret, recull la història de les institucions andorranes des del començament fins a l'actualitat i explica els continguts de la Constitució, que, com ell mateix va apuntar durant la presentació pública del llibre, «és flexible perquè encara que estableix uns principis, dóna al Parlament la possibilitat d'adaptar-la a cada situació». El volum té un caràcter pedagògic i és producte del curs de postgrau que imparteix a la Universitat d'Andorra. (M.C.O.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 820 / Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Lleida

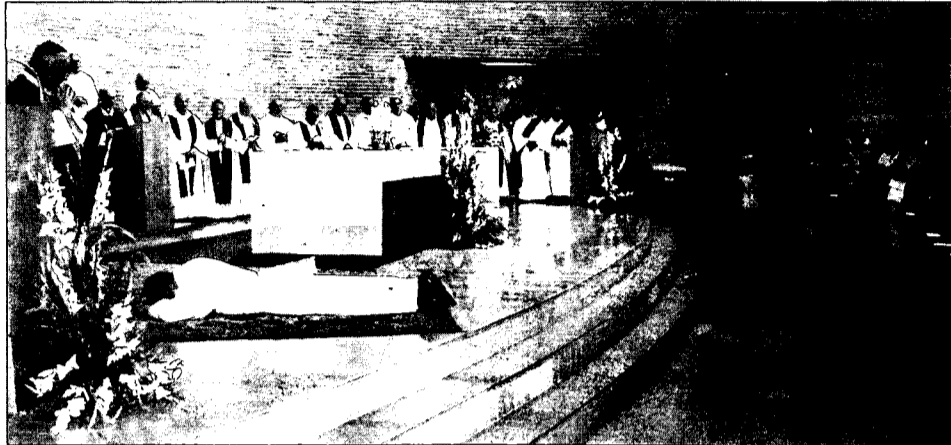
Segona ordenació de diaca en una setmana

■ Francisco José Ribas, de 38 anys, és originari de Còrdova

LLEIDA.— La diòcesi de Lleida ha viscut dues ordenacions diaconals en una setmana, un fet que no es donava des de feia temps. Aquesta circumstància joiosa per a l'Església diocesana i l'anunci d'una nova ordenació de prevere per al 18 de setembre van portar el bisbe Francesc X. Ciuraneta a dir: «La nostra Església viu de nou un moment de gran goig...»

El nou diaca va ser revestit amb una dalmàtica procedent de la catedral de Còrdova.

En les lletanies es van invocar sants de la terra d'origen de l'ordenand, com Iscle i Victòria.

«Per ser diaca cal estar lliure de les coses d'aquest món»

El bisbe de Lleida va emmarcar l'homília en l'Any de l'Eucaristia i va mostrar el seu goig per l'ordenació: «Si tota unció diaconal és un goig per a l'Església, encara ho és més quan l'elegit diaca ho és amb vista a rebre el do més gran del sacerdoci ministerial.» Mons. Ciuraneta, recordant el gest de Crist en rentar el peu als deixebles, es va referir al diaconat com un servei humil: «Per ser diaca cal estar lliure de les coses d'aquest món: diners, confort, càrrecs, honor i fama.» Mons. Ciuraneta va acabar l'homília posant el nou diaca a les mans de Maria i desitjant-li, amb la benedicció de Déu, que sigui un fidel servidor de l'Església i un col·laborador eficaç del bisbe i dels preveres.

terra mentre es cantaven les lletanies dels sants per invocar-ne la protecció. El ritu va acabar amb la imposició de les mans i

la pregària d'ordenació que va fer el bisbe. El ja diaca va ser revestit pels altres diaques amb els ornaments propis, de color vermell, del segle XVIII, brodats en or i procedents de la catedral de Còrdova. Ja revestit, va rebre el bes de pau del bisbe i de la resta dels diaques.

En el moment de l'ofertori el nou diaca va rebre records significatius: un portafolis, del grup d'escolans; una relíquia de sant Rafael, del qual és molt devot; la creu de la seva àvia, que li va portar la seva germana, i un conjunt d'estoles, regal de la parròquia del Pilar, on exercirà a partir d'ara el seu ministeri.

L'Eucaristia va prosseguir amb el nou diaca exercint el seu ministeri en el servei de l'altar. Finalitzada la celebració, Francisco José Ribas va llegir unes paraules en català d'acció de gràcies. Va donar gràcies als seus pares i a tots aquells que s'havia trobat en el camí de la vocació i va agrair amb emoció l'acollida que ha tingut al Seminari i la diòcesi de Lleida, i al bisbe Ciuraneta que l'hagi volgut confirmar en la seva vocació.

Jordi Curcó

Fotos: Josep M. Prada

Amb aquestes paraules va iniciar el bisbe l'homília de l'Eucaristia d'ordenació de diaca del seminarista de 38 anys Francisco José Ribas Fragero, el diumenge 24 de juliol a la parròquia de la Mare de Déu del Pilar de Lleida, on treballa pastoralment.

Una trentena de preveres van concelebrar l'Eucaristia, amb 5 diaques, un d'ells Louan Robert, originari de Costa d'Ivori, que havia rebut l'ordenació el diumenge 17 de juliol. També va ser significativa la presència dels seminaristes i d'un estol d'escolans que participen en les activitats i les trobades del Seminari en Família.

El nou diaca, originari de Còrdova i amb arrels paternes a Catalunya, va comptar amb la companyia dels seus pares i de la seva germana així com d'altres familiars vinguts des de Còrdova, entre els quals hi havia el canonge de la catedral cordo-

vesa Manuel Martínez, amic del nou diaca, que va actuar de mestre de cerimònies durant tota la litúrgia.

Nombrosos fidels, entre ells l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, i el vicepresident de la Diputació, Miquel Padilla, van participar en la celebració, tot omplint de gom a gom l'església parroquial. L'Eucaristia va ser solemnitzada amb els cants del petit cor de la catedral de Lleida, que va interpretar diverses peces musicals en llatí, com el *Sanctus* de Perosi i l'*Ave Verum* de Mozart.

El rector, Francesc Xavier Jauset, va fer la presentació al bisbe del candidat i li va demanar la seva ordenació de diaca. Francisco José Ribas va fer la promesa davant del bisbe de servir l'Església amb humilitat i amor, proclamar la Paraula de Déu, mantenir el celibat, viure en pregària i imitar l'exemple de Crist.

Tot seguit, l'ordenand es va prostrar a

Editat el núm. 3 de la revista «Endavant les Atxes»

LLEIDA.— La Congregació de la Puríssima Sang de Lleida ha editat recentment el núm. 3 de la revista *Endavant les Atxes*, que pretén ser un vehicle d'informació i de formació dirigit als seus congregats i de gran interès per als lleidatans en general.

El coordinador de la publicació és el congregant i membre de Junta de la Congregació i alhora historiador Josep M. Espluga, que en l'editorial del present número es congratula de l'aparició d'aquest tercer número de la revista i on informa de noves fites per a la Congregació, com són l'arranjament definitiu de la seva seu i la restauració de l'església de la Sang.

Aquest número 3 presenta a la portada una imatge de la processó del Sant Enterrament, concretament el tabernacle de la Soledat de Maria, titular de la Congregació. En el seu interior es poden trobar diverses col·laboracions com és la signada pel periodista, historia-

Portada de la revista.

dor i corresponsal de *Catalunya Cristiana* a Lleida, Jordi Curcó, dedicada a l'obra de l'escultor reusenc Modest Gené, autor de la imatge de la Soledat i del pas del Calvari. Altres col·laboracions les signen els historiadors Romà Sol i Carme Torres, sobre l'antiga i desapareguda processó de l'Agonia; Mn. Ramiro Viola, prior eclesiàstic de la Sang, que dedica dues pàgines al Concili Eumènic de Trento; Josep M. Espluga, que explica la restauració del Crist Jaent de la Processó de la Sang, obra de l'escultor Josep Viladomat, i Mn. Gerard Soler, sobre la festes Pasquals, culminació de les celebracions cristianes.

Endavant les Atxes es completa amb tot un seguit de notícies relacionades amb la Congregació de la Sang, les seves activitats i la Setmana Santa lleidatana. Una revista de contingut religiós i alhora popular que és sens dubte un autèntic repte. (C.C.)

Mons. Ciuraneta demana que es facin pregàries per la pluja

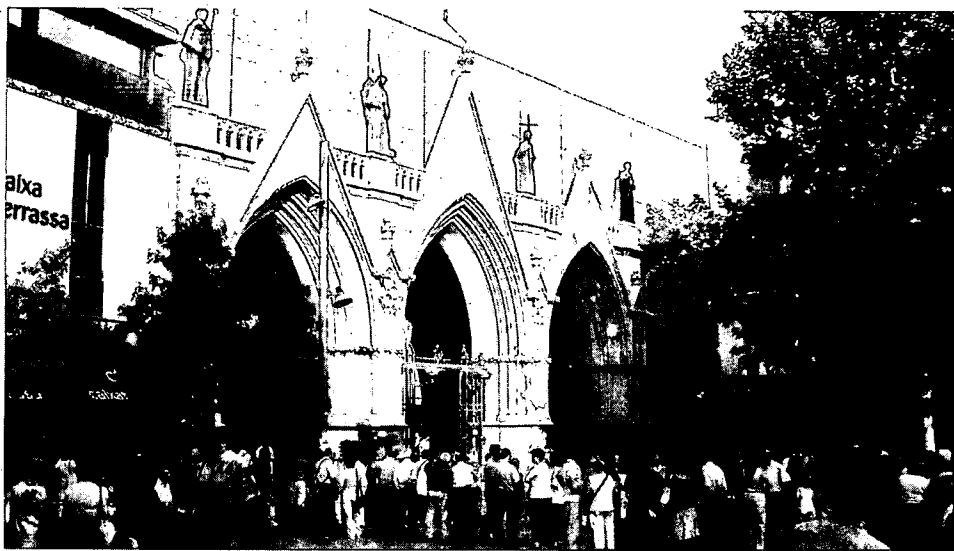
LLEIDA.— El bisbe de Lleida ha enviat una carta a tots els sacerdots de la diòcesi, en la qual Mons. Francesc Xavier Ciuraneta exposa la «necessitat d'aigua que tenen molts dels nostres pobles i dels nostres camps, perquè que ja fa molt de temps que no plou i l'aigua és un element vital per a les nostres vides i activitats».

Davant d'aquesta situació, que el bisbe de Lleida qualifica d'autèntica necessitat constatada cada dia, invita els sacerdots diocesans «que en la pregària comuna o dels fidels de la celebració eucarística hi afegim una petició a nostre Pare Déu perquè, per intercessió de Jesucrist, ens concedeixi el do tan necessari i tan esperat d'una pluja abundosa, que ajudi a paliar el dèficit que suportem». (J.C.)

Terrassa

Culminació de la façana de la catedral

■ Mons. Josep Àngel Saiz beneeix les noves imatges del Sant Esperit

Una gran aflluència de fidels es va aplegar a la plaça de la catedral.

Mons. Saiz es va mostrar satisfet amb les noves imatges.

TERRASSA.— El diumenge 24 de juliol, aniversari de la presa de possessió de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses com a primer bisbe de Terrassa —diòcesi erigida pel papa Joan Pau II el 15 de juny del 2004—, el bisbe va beneir la culminació de les obres de la façana de la catedral del Sant Esperit. Amb les quatre noves imatges de bronze amb què la catedral rep ara els seus visitants es dona per completada una obra iniciada fa més de 80 anys.

La col·locació i la benedicció de les imatges esdevé la culminació de les obres d'acabament de la façana del temple elevat fa poc més d'un any a la dignitat de catedral. El projecte original i les obres que es van iniciar l'any 1917 han sofert diverses modificacions fins a arribar al projecte definitiu tal com es pot contemplar ara. Amb motiu del quart centenari de l'església, l'any 1993, es van fer les restauracions de l'atri de l'edifici i posteriorment ha tingut lloc l'acabament de la part superior de la façana i el campanar. Amb la col·locació de les quatre imatges de bronze a la façana es corona aquesta obra emblemàtica de la ciutat i actualment de la diòcesi.

Les imatges, que han estat realitzades

ala Fundició d'Art Galda Beitiad'Azkoitia (Guipúscoa), són de bronze, tenen una alçada de 3 metres i pesen aproximadament 300 quilos cadascuna. Representen sant Benet, santa Helena, sant Antoni M. Claret i Sant Miquel arcàngel. Aquests quatre sants escollits per a la façana principal de la catedral són representatius de l'Església. Els apòstols estan col·locats a l'atri del temple i a l'altar major, així com els sants patrons de la ciutat, representats també al presbiteri.

Sant Miquel arcàngel és invocat com a protector i patró de l'Església i la seva memòria es guarda també en el conjunt de les esglésies de Sant Pere, antic complex de la seu episcopal d'Egara. Santa Helena

va ser la mare de l'emperador Constantí, va treballar per la llibertat a l'Església i en el seu pelegrinatge a Terra Santa va descobrir la relíquia de la creu en la qual va ser clavat Nostre Senyor Jesucrist. També va fer edificar les basíliques del Gòlgota i del Sant Sepulcre a Jerusalem. Sant Benet és venerat com a patró d'Europa i patriarca dels monjos d'Occident. A ell se li deu l'organització del monacat a Occident i és el fundador de l'orde dels benedictins, al qual pertany el monestir de Montserrat, molt vinculat també a Terrassa. Finalment Sant Antoni M. Claret, bisbe i fundador del Missioners Fills del Cor de Maria, és un sant català del segle XIX i gran predicador. Entre altres llocs, va predicar al Sant Esperit de Terrassa i és invocat com a patró del gremi tèxtil i de les caixes d'estalvi.

Satisfacció i agraïment

En el decurs de la benedicció de les imatges i la posterior eucaristia en acció de gràcies, el bisbe Josep Àngel Saiz es va

mostrar satisfet i agraït per la culminació d'aquesta gran obra. Va recordar tota la gent que al llarg dels anys ha participat en aquest projecte, especialment els diversos alcaldes de Terrassa i priors del Sant Esperit, i alhora «les institucions i particulars que amb la seva generositat han permès culminar el projecte».

L'acabament de la façana rep un relleu especial en el marc dels esdeveniments que van tenir lloc ara fa poc més d'un any amb l'erecció de Terrassa com a nova diòcesi sufragània de Barcelona. «Recuperem així un passat certament gloriós —proclamava el bisbe—. Revifem les nostres arrels més pregones.» Mons. Saiz va aprofitar per agrair també als fidels i ciutadans de Terrassa la seva acollida i disponibilitat: «He pogut constatar una gran cohesió tant a nivell eclesial com a nivell ciutadà, i també un gran dinamisme i visió de futur.» Després de les seves paraules, el prelat va descobrir una placa que commemora, un any després, la constitució de la nova diòcesi. (C.C.)

Nova superiora general de les Franciscanes Missioneres de la Immaculada

LA GARRIGA.— Del 4 al 26 de juliol, es va celebrar a la Casa d'Espiritualitat la Immaculada de la Garriga el XIX Capítol General de les Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció. Reunides a la seva casamare sota el lema «Construint sobre Roca», 18 germanes procedents d'Espanya, el Marroc, Argentina, Bolívia i Perú van escollir com a nova superiora general la germana Consol Muñoz, que substitueix la germana Josefa Gorostegui. Al·l'espera que es concreti el nou govern general, les Franciscanes Missioneres de la Immaculada, fundades el 1859 per Anna Ravell, inicien així una nova etapa en la seva ja llarga trajectòria a la recerca d'una fidelitat i compromís més gran respecte del seu carisma franciscà. La celebració a la Garriga del seu capítol general ha fet que

El bisbe Saiz, amb les Franciscanes Missioneres reunides en capítol general a la Garriga.

diversos prelats catalans hagin passat per la casa-mare per animar-les i donar-los suport en el seu compromís evangèlic i missioner. El nou bisbe de Terrassa, diòcesi a la qual pertany la comunitat de la Garriga, va presidir el 20 de juliol passat una eucaristia, i després va sopar amb elles. En la seva homília, Mons. Josep Àngel Saiz les va encoratjar a «continuar construint sobre la Roca que és Crist, i a viure el carisma, com a franciscanes, en plenitud». També les va visitar alguns dies abans l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, qui va insistir en la necessitat que té avui l'Església de consagrades que visquin sota l'espiritualitat que explica el seu nom: amb la missió, sant Francesc i la Mare de Déu com a grans referents. (C.C.)

Creada la Comissió de Pastoral Vocacional

TERRASSA.— A l'espera que en un futur no massa llunyà es constitueixi la Delegació de Pastoral Vocacional del bisbat de Terrassa, el 13 de juliol passat es va constituir i reunir per primera vegada a la seu del bisbat la Comissió de Pastoral Vocacional. L'objectiu és «treballar conjuntament en aquest tema tan decisiu per a la nova estructura diocesana». A part de Mons. Josep Àngel Saiz, que ha volgut presidir personalment aquesta comissió, també en formen part Mn. Salvador Cristau, Mn. Manuel Homar, Mn. Xavier Blanco, Mn. Joan Carles Montserrat, Mn. Xavier Farrés i Mn. Jordi Peña. El curs vinent s'afegiran a la comissió tres dels seminaristes de la diòcesi: Marc Aceituno, Josep M. Cot i Carles Matilla. (C.C.)

Girona

Es constitueix la Comissió de Pastoral de Turisme

■ Hi estan representats els diferents sectors de l'activitat turística

GIRONA.— En el decurs d'un acte que va presidir el bisbe Carles Soler, es va constituir formalment la Comissió diocesana de Turisme que s'integra en el Secretariat de Pastoral de Turisme i Santuaris de la diòcesi gironina. La comissió està integrada, inicialment, per una dotzena de persones, deu laics i laiques i dos preveres.

El delegat d'aquesta pastoral, Mn. Salvador Batalla, ens comenta els objectius i missions del nou organisme: «Es tracta d'un equip de persones que col·laboraran en la realització dels programes d'acció i de servei d'aquesta pastoral especialitzada que a la nostra diòcesi té una especial importància. No oblidem que el nostre àmbit territorial inclou tota la Costa Brava, gran part del litoral del Marèsme i també comarques interiors en les quals el turisme té especial incidència, com la Selva i la Garrotxa.»

Tal com explica Mn. Batalla, «s'ha procurat que els diferents sectors de l'activitat turística hi estiguin representats i fins i tot els diferents territoris. Hi tenim

El bisbe de Girona va presidir l'acte de constitució.

hotelers, restauradors, empresaris del turisme rural, professors especialitzats, etc.».

La seva participació, continua el delegat de Pastoral de Turisme de Girona, «serà d'acompanyament, d'orientació i de suport al Secretariat des d'una perspectiva pràctica, directa des de la tasca dels que treballen i formen els futurs professionals, no oblidem els àmbits socials que són molt importants en el sector. Ja s'han posat a la feina en l'organització d'accions com ci-

cles de formació, conferències i sortides. També serà important la seva participació en la XXIV Assemblea de Pastoral del Turisme que tindrà lloc a Girona el proper mes d'octubre».

Mn. Batalla considera que aquest model de col·laboració en la Pastoral de Turisme «serà molt útil per potenciar les activitats i serveis de la nostra pastoral especialitzada».

Víctor Gay

Nou director de les emissores de la Cadena Cope a Girona

GIRONA.— Amb la presència dels directius de la cadena, el figuerenc Lluís Arté Gil va prendre possessió del càrrec de director de les emissores de la Cadena Cope a Girona fa pocs dies en un acte senzill i emotiu en companyia de la resta dels treballadors, autoritats locals i amics.

Lluís Arté Gil.

La seva primera entrevista com a nou director va fer-la al bisbe de Girona, Mons. Carles Soler. L'entrevista, a la qual també va assistir el delegat de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Girona, va desenvolupar-se en un ambient de gran cordialitat. Lluís Arté va començar la seva carrera professional a la Cope de Figueres l'any 1986 com a locutor, per responsabilitzar-se després de moltes altres funcions. Posteriorment va passar a Barcelona, on, entre altres coses, coordina la programació de la Cadena 100 per a tot Catalunya.

La programació diocesana local a la Cope de Girona la formen els espais *Punt de Trobada*, magazine d'actualitat, divendres a les 15 h; la retransmissió de la missa des de la parròquia de Sant Pere de Figueres, diumenge a les 9 h, i *Església Viva*, magazine d'informació religiosa, diumenges a les 10 h. (C.C.)

La Congregació dels Dolors de Besalú, entre les entitats distingides amb la Creu de Sant Jordi

La festa de Besalú ha esdevingut un referent de país.

BESALÚ.— La Venerable Congregació de la Mare de Déu dels Dolors de Besalú, que amb més de 300 anys d'història és considerada com una de les congregacions en actiu més antigues i carismàtiques de Catalunya, és una de les quinze entitats distingides amb la Creu de Sant Jordi. En l'àmbit de l'Església, la Generalitat de Catalunya també ha concedit la Creu de Sant Jordi al monestir de Santa Maria de Poblet, a la Fundació Patronat de les Escoles La Salle (Cassà de la Selva) i a l'Institut Químic de Sarrià, que aquest any 2005 commemora el seu centenari. (C.C.)

Mn. Pere Casals celebra 50 anys de sacerdoci

CASSÀ DE LA SELVA.— «Fantàstic!» Amb aquesta paraula n'hi hauria prou per descriure l'ambient, la motivació i la festa en què van ser celebrats els cinquanta anys de sacerdoci de Mn. Pere Casals i Alberni, rector de Cassà de la Selva, el 10 de juliol.

Poques vegades s'ha pogut veure una església tan plena de fidels seguint una Eucaristia que comportava donar les gràcies a un sacerdot que té cinquanta anys de ministeri. La celebració va comptar amb la presència de bona part de la feligresia de Cassà de la Selva i molts vilatans de les poblacions on havia estat rector: Malgrat de Mar, la Selva de Mar, Port de la Selva i la parròquia del Carme de Girona. Les naus del temple oferien una esplendor emocionant.

La cerimònia es va obrir amb uns acords d'orgue i un cant d'entrada de la Coral Bell Resson, de Cassà de la Selva, mentre, processionalment, cinquanta antics escolans i esco-

lanes de les diferents parròquies on Mn. Pere ha estat rector —alguns ja casats—, amb un ciri a la mà, entraven per la nau central per dipositar les cinquanta espelmes als peus de l'altar, a més d'un magnífic ram de flors, signes de la llum que ha donat el festejat i agraïment per la seva dedicació a la parròquia. Mn. Pere, que desconeixia bona part dels actes a celebrar, va agrair l'assistència de tants veïns de les poblacions on havia estat rector i dels molts cassanencs que l'acompanyaven, així com al Consell Parroquial que tan d'amagatotis havia preparat l'acte. Els cants de les parts de la missa van intercalar-se entre la Coral Bell Resson i el cor de guitarres que actuen a la missa vespertina dels dissabtes.

En l'homília, Mn. Pere, en glossar part de l'evangeli que tractava del sembrador, va explicar que la seva vocació al sacerdoci ha estat una d'aquestes llavors que va fructificar en terra bona per voler de Déu. Acabada la missa, els alcaldes de les poblacions on Mn. Pere va exercir de rector van pujar al presbiteri per fer-li un petit obsequi. En nom del Consell Parroquial, Josep Bosch, un xic emocionat perquè ha estat molts anys al seu costat ajudant-lo en feines administratives, va obsequiar el rector amb un quadre al·legòric de les esglésies de les tres parròquies on ha estat rector. L'alcalde de Cassà, Antoni Balida, el va felicitar en nom de la vila i li va entregar una placa commemorativa. Finalment, Mn. Pere es va acomiadar de tothom donant-los un cop més les gràcies. (Josep Bosch i Mercader)

Bon dia!

Comprem materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

ESTAMPES · ROSARIS · PESSEBRES ·
OLIS · TRÍPTICS · RETAULES · IMATGES
RELIGIUSES · MEDALLES · RESTAURACIONS
· MIRALLS · ICONES · ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Vic

Jacint Duran, reelegit ministre provincial dels caputxins

SANT MARTÍ SESGUEIOLES.— Del 3 al 9 de juliol la província franciscana dels framenors caputxins va celebrar el seu 35è capítol ordinari a Sant Martí Sesgueioles. Va sortir reelegit fra Jacint Duran i Boada com a ministre provincial.

El bisbe Romà Casanova amb el ministre provincial.

També van sortir elegits com a consellers provincials els germans Enric Castells, vicari provincial, de la fraternitat de Sarrià; Pere Arrufat i Gil Parés, tots dos de la fraternitat de Tarragona, i Josep Manuel Vallejo, de la fraternitat d'Arenys de Mar. El capítol va ser presidit pel delegat del ministre general i successor de sant Francesc, fra Aureli Laita, i hi van participar a més dels frares de Catalunya i de les Illes, els delegats de l'orde franciscà seglar (terciaris franciscans) i una representació dels instituts religiosos contemplatius i apostòlics de germanes franciscanes unides als caputxins, així com diverses delegacions de les principals entitats culturals i apostòliques dels diferents convents. (C.C.)

Mn. Joan Casas va beneir les campanes.

Noves campanes a Vilanova del Camí

VILANOVA DEL CAMÍ.— Amb motiu de la celebració del bicentenari de la construcció del temple de Sant Hilari de Vilanova del Camí (1803-2003) va sorgir la idea de posar unes campanes noves al campanar. Aquesta idea ha esdevingut realitat gràcies a la generositat de moltes famílies, comerços, indústries i de l'Ajuntament de Vilanova del Camí, amb una col·laboració notable econòmica i material. Les noves campanes es van fondre a la firma Bachert de Karlsruhe juntament amb unes campanes per al monestir de Montserrat. Sota l'advocació de sant Hilari, santa Maria, sant Abadó

i sant Senén (patrons i copatrons de la parròquia), van ser beneïdes per Mn. Joan Casas, vicari episcopal de Vic, i Mn. Joan Ripoll, rector de la parròquia.

Actualment ja branden a dalt del campanar suportades amb una encruada de fusta de roure nòrdic. Els finestrals estan bastits amb gelosies de fusta formant tot plegat una caixa de ressonància talment un instrument musical que li dona un so vellutat i definit propi dels campanars europeus i de molts que ja branden en temples i monestirs catalans i de la Península. (G.V.C.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra fatima.org

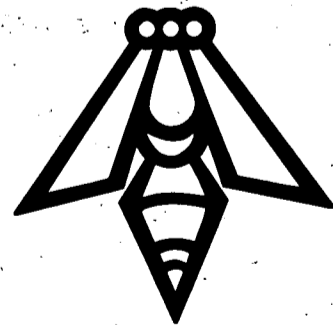

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9
08001 BCN

t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferrissa)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41

NOC,
Comte Borrell, 41
08015 BCN

t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

Solsona

Restauen la capella del Claustre

■ La confraria crea una pàgina a Internet

SOLSONA.— Amb motiu de l'Any de la Coronació, l'administració de la Confraria del Claustre de Solsona ha encarregat la restauració de les pintures i dels frescos de la

capella de la Mare de Déu del Claustre. Els treballs de neteja van iniciar-se a principis del mes de juny i estava previst que finalitzessin a finals de juliol.

El projecte s'ha centrat en diferents punts. El primer ha estat la neteja total de l'altar d'alabastre, la restauració de les pintures murals de la capella i la neteja de la trona i de les llànties.

Les pintures, un dels elements que es trobaven en més mal estat, provenen de la restauració que es va fer després de la guerra del francès (1810). Un altre element en mal estat són les llànties votives en part dels segles XVII i XVIII regalades per famílies de la ciutat.

Un cop finalitzades les tasques de restauració, la capella tornarà a estar oberta al públic per tal de ser admirada i poder continuar amb els actes previstos per la festa major i l'inici de l'Any de la Coronació. D'altra banda, la junta organitzadora del cinquantenari de la coronació també va encarregar a principis d'any la creació d'una pàgina web. Creada per joves solsonins té el domini <http://claustre.bisbatsolsona.com> i s'hi podrà consultar la història i les festes relacionades amb el

Imatge dels treballs de restauració al Claustre.

Claustre. La pàgina arriba a les portes de la festa major en honor de la Mare de Déu del Claustre, que donaran peu a l'inici de l'Any de la Coronació. La web se suma a la proclamació de la festa major com a festa tradicional d'interès nacional.

Ramon Estany

Final de curs de l'arxiprestat de Tàrraga

VILAGRASSA.— El diumenge 10 de juliol les comunitats parroquials de l'arxiprestat de Tàrraga van celebrar el final de curs amb trobada a Vilagrassa. Hi van participar més d'un centenar de feligresos d'Anglesola, de Verdú, del Talladell, de Montornès, de Mas de Bondia, de Tàrraga i de Vilagrassa. La celebració es va iniciar amb el cant de les vespres, unes pregàries i el cant dels goigs del Roser a l'església parroquial de Santa Maria. Es va aprofitar per celebrar els 65 anys de Mn. Josep M. Camprubí, rector de Vilagrassa, i de Mn. Josep M. Santcliments, que es va acomiadar amb motiu del seu trasllat a Berga com a rector. (J. Castellà)

Mn. Bonet celebra a Navàs 25 anys d'ordenació

NAVÀS.— L'1 de juny va fer 25 anys de l'ordenació sacerdotal de Mn. Antoni Bonet i Trilla, actual rector de Cervera. La seva ordenació, de mans del bisbe Miquel Moncadas, va tenir lloc a la parròquia de la Sagrada Família de Navàs, amb Mn. Climent Forner com a rector. Per això, l'1 de juny, Mn. Bonet va celebrar una Eucaristia d'acció de gràcies a l'església parroquial, acompanyat per Mn. Climent Forner, Mn. Tomàs Calvo — rector cessant de la parròquia— i Mn. Xavier Castelló — nou rector de Navàs—. Durant l'homilia, Mn. Bonet va recordar els anys viscuts a Navàs, quan era diaca i treballava a l'Escola Diocesana com a professor, a més d'oferir serveis a l'Ametlla de Merola i Cal Manent. (R.E.)

Professió de tres Filles de Cor de Maria a Cervera

CERVERA.— Les Missioneres Filles del Cor de Maria de Cervera han viscut una jornada gratament festiva. D'una banda, commemoraven el 84è aniversari de la mort de la seva fundadora, la venerable mare Maria Güell, i de l'altra celebraven la professió de tres joves peruanes: Lorena, Raquel i Bety.

Després d'una etapa d'obres i pintura, l'església de Sant Agustí apareixia lluminosa i acollidora per a aquest esdeveniment. La cerimònia de la primera professió va començar a les onze del matí. Va ser presidida per Mn. Eduard Ribera i concelebrada per quatre sacerdots més, entre ells dos delegats de la diòcesi de Solsona: el P. Sesma, de Vida Consagrada,

i Mn. Lladó, de Missions. Els altres dos sacerdots eren Mn. Carreres i Mn. Vilardell. També hi van participar dos novicis dels mercedaris que van exercir d'escolans. Els moments culminants de la professió van ser l'emissió dels vots temporals de castedat, de pobresa i d'obediència, juntament amb la recepció del vel, el crucifix i les constitucions de la congregació.

En l'homilia es va animar les tres joves a seguir el carisma de la mare Maria Güell: consagrar la seva vida a Déu i estimar els pobres, sense deixar-se enganyar per altres miratges que poden aparèixer en el camí. (R.E.)

Música i missatge

■ Barcelona 106.6	■ Tortosa 90.1	■ Lleida 91.5
■ Tarragona 100.6	■ Garraf 96.8	■ Cerdanya 104.4
■ Catalunya Central 93.7	■ Vic 91.3	■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Girona 103.4		■ Andorra 107.5

Beneïda la nova seu del Banc dels Aliments

■ L'arquebisbe de Barcelona va agrair als voluntaris el seu treball a favor dels més necessitats

Amb el tràfec habitual d'entrada i sortida d'aliments com a teló de fons, el matí del 21 de juliol la directora, membres del patronat, fundadors i una representació de la seixantena de voluntaris que col·laboren amb la Fundació

Banc dels Aliments esperaven una visita molt especial. Tot estava a punt per rebre l'arquebisbe de Barcelona, que havia de beneir la nova seu central de l'entitat, al carrer Motors, 122, de la Zona Franca.

Quan el 16 d'octubre passat, coincidint amb el Dia Mundial de l'Alimentació, tenia lloc la inauguració oficial de la nova seu central de la Fundació Banc dels Aliments, l'entitat veia amb una gran sensació d'alleujament com després de disset anys d'història comptava finalment amb un espai fix per a les seves activitats. El nou magatzem de la Zona Franca, cedit per la Generalitat de Catalunya per a un període de deu anys i amb una superfície de 1.750 m², era la resposta a les necessitats d'espai d'una entitat que no ha parat de créixer des que va néixer a Barcelona el 1987.

La directora i el president mostren a l'arquebisbe un dels productes del Banc.

Més de mig any després de la seva inauguració, Mons. Lluís Martínez Sistach va visitar i beneir els nous locals, i va poder comprovar *in situ* com funciona aquesta entitat que «posa els aliments no al servei d'un interès comercial sinó al servei de les persones més necessitades». L'aportació del voluntariat, indispensable per emprendre una tasca com la del Banc dels Aliments, va ser un dels aspectes que més va remarcar l'arquebisbe, així com el fet que un gran nombre d'entitats benèfiques receptores dels aliments siguin parròquies, Càritas parroquials i ordes religiosos, amb una gran experiència en l'atenció als més necessitats.

Des dels inicis, el Banc dels Aliments va veure clar que les entitats benèfiques vinculades a l'Església catòlica eren un dels camins més

segurs per fer arribar els seus productes a les persones que realment els necessitaven. Per això, en el moment de la seva fundació van acudir a Càritas diocesana de Barcelona perquè els facilités una llista de les entitats que tenien menjadors socials o que repartien bosses d'aliments. La sorpresa va ser quan, en formular la mateixa petició a l'Ajuntament de la ciutat, la llista que els van facilitar era idèntica a la que ja els havia subministrat Càritas. «Ens van dir que els de Càritas eren els que realment coneixien la realitat de la pobresa», va explicar un dels històrics del Banc dels Aliments a l'arquebisbe Lluís.

Làctics i derivats, paquets de farina, d'arròs, de sucre, de llegum, begudes i infusions, conserves i plats preparats... són alguns dels produc-

tes que es poden trobar al magatzem del Banc dels Aliments de la Zona Franca, que també compta amb una cambra de fred i amb una de congelació. D'altra banda, el local que tenen a Mercabarna permet recuperar cada dia aliments frescos. Només l'any 2004 el Banc dels Aliments va repartir més de 500.000 kg de fruita i verdura, i des del febrer passat es reparteixen setmanalment entre 2.000 i 4.000 kg de peix.

L'arquebisbe de Barcelona no es va voler acomiadar de l'equip de persones que fan possible la Fundació Banc dels Aliments, presidida per Manuel Raventós, sense donar-los les gràcies un cop més per la tasca tan important que fan en benefici dels més necessitats. També els ho va dir durant la benedicció, quan els va convidar a tenir un sentit de transcendència que els portés a veure en cadascun dels pobres el rostre de Jesús. «Perquè tenia fam, i em donàreu menjar... (...) Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (cf. Mt 25,31-46).

Carme Munté

FUNDACIÓ BANC DELS ALIMENTS

C/ MOTORS, 122

08040 BARCELONA

TEL. 933 464 404

FAX 933 466 903

info@bancdelsaliments.org

www.bancdelsaliments.org

MONTSERRAT GISPERT ÉS LA DIRECTORA DEL BANC DELS ALIMENTS

«Les parròquies coneixen al detall la pobresa a casa nostra»

—Per què és tan significativa la col·laboració de les parròquies?

—Realment està comprovat que qui coneix al detall la pobresa a casa nostra, en el nostre cas de Barcelona, són les parròquies, perquè són les que estan més a prop de la precarietat i saben detectar quina família té problemes i a quina llar hi ha una persona sola amb pocs recursos econòmics.

—Aquest «aval» és necessari per tenir la confiança dels subministradors?

—Una de les funcions importants que es planteja el Banc dels Aliments és la distribució justa i eficaç. Podem entendre que això consisteix a repartir els aliments de manera equitativa i sense fer cap mena de discriminacions, però també vol dir que aquesta distribució ha de ser autènticament justa i eficaç a fi i efecte de garantir als nostres subministradors, la indústria agroalimentària, que realment l'aliment arriba on ha d'arribar. És a dir, que serà consumit i utilitzat per la persona que realment el necessita sense cap mena d'intercanvi econòmic; s'ha donat gratuïtament i es rep gratuïtament. Aquesta és una garantia total de cara a l'empresa en dos sentits: en primer lloc, perquè realment l'empresa vol que el seu producte el consumeixi la persona que el necessita i, en segon lloc, perquè això li garanteix que no hi haurà un mercat paral·lel de productes de segona mà. El Banc dels Aliments pot garantir-li-ho gràcies a la col·laboració de les entitats benèfiques, sobretot de les parròquies, que estan molt properes al món de la pobresa.

—Amb la distribució d'aliments frescos s'obre un camp molt important?

—El tema dels aliments frescos és més complicat perquè el repartiment s'ha de fer a diari. Això no obstant, hi ha fórmules perquè des de les parròquies també es pugui fer, per exemple fent coincidir el dia que es van a recollir els aliments a Mercabarna amb el dia que es reparteixen des de la parròquia. A banda d'aquest tema logístic, cal dir que Mercabarna suposa una font d'aprovisionament de fruita i verdura, de carn i peix, molt important. Però és evident que cal fer-ho de forma molt organitzada i amb molta professionalitat perquè parlem de productes peribles, i el que no podem fer és jugar amb la salut de les persones.

—Com es tradueix això en xifres econòmiques?

—El valor econòmic dels aliments que repartim significa una aportació al món de la pobresa de més de 6 milions d'euros. Això vol dir que si no els tinguéssim els hauríem de comprar. I d'on sortirien aquests diners...? Queda prou demostrat que cal cercar tota mena de recursos convertibles en suport al món de la pobresa i de la marginació.

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

Vacances sota el carisma de Baden Powell

■ Més de 35.000 infants i joves participen aquest estiu a Espanya en campaments i activitats del Moviment Scout Catòlic

BARCELONA.— L'estiu és un dels temps forts per al Moviment Scout Catòlic. Enguany, més de 450 agrupaments escoltes d'arreu d'Espanya participen en activitats i campaments d'estiu on el compromís i el respecte per la natura esdevenen pilars fonamentals de l'educació en el temps de lleure. Són les claus del moviment escolta, heretades del ja mític Baden Powell, fundador de l'escoltisme, i viscudes actualment a Espanya per més de 40.000 infants i joves.

Les activitats d'estiu organitzades en el marc del Moviment Scout Catòlic (MSC), la federació més gran d'associacions juvenils de l'Estat espanyol, són molt diverses, tot i que predominen les d'educació en valors com el compromís i el respecte a la natura, sempre a partir de jocs i dinàmiques que resultin atractives per als més joves. El campament esdevé, a més, un moment privilegiat per fomentar-hi, entre d'altres, el sentit de responsabilitat, el valor de l'autonomia personal i el companyerisme.

Aquest estiu, més de 35.000 infants i joves participen en prop de 800 campaments escoltes, organitzats per gairebé 500 agrupaments o associacions juvenils. Al capdavant d'aquests agrupaments hi ha prop de 6.000 caps. Catalunya, amb una llarga tradició d'escoltisme catòlic, encapçala la participació de totes les co-

munitats autònomes de l'Estat. Amb prop de 2.500 caps en actiu, des de Catalunya s'organitzen aquest estiu més 550 campaments en els quals participen uns 13.000 infants i joves.

Els campaments escoltes de l'MSC tenen lloc els mesos de juliol, agost i setembre i es distribueixen per tota la geografia espanyola. Enguany, però, destaca també el nombre creixent de campaments o trobades d'intercanvi que es realitzen fora del nostre país. Així, per exemple, es faran intercanvis amb escoltes francesos, trobades a Dinamarca i campaments al Marroc, Bòsnia, Irlanda, Holanda, Grècia o Nicaragua.

Eurojam 2005

Un dels plats forts d'aquest estiu dins del moviment escolta és la celebració de

l'Eurojam 2005. Es tracta de l'esdeveniment escolta més important de l'última dècada, en què participen més de 20.000 escoltes d'arreu del món. L'Eurojam se celebra en aquests moments als afores de Londres, amb tota la força simbòlica que això té arran dels atemptats del 7-J. La trobada durarà fins al proper 10 d'agost. L'Estat espanyol, amb gairebé 1.000 participants, és el quart contingent en nombre d'assistents, només al darrere del Regne Unit, França i Itàlia. Hi participen uns 50 països.

Aquesta trobada massiva del moviment escolta, concebuda com un *jamboree* d'àmbit europeu, consisteix en 12 dies d'activitats de tot tipus amb les quals es vol oferir als participants, que són majoritàriament nois i noies d'11 a 18 anys, una experiència inoblidable on es fomentin la convivència, el respecte i la tolerància com a valors fonamentals per a la societat del futur.

L'escoltisme catòlic mou a Espanya més de 40.000 infants i joves.

Des de l'organització de l'Eurojam 2005, estan convençuts que en el moment que vivim, aquests valors proclamats i viscuts en un lloc com Londres, esdevenen més actuals que mai. (C.C.)

Visita episcopal a les colònies de la Fundació Pere Tarrés

El bisbe Cortès amb l'esplai Sant Llorenç de Sant Feliu.

Els bisbes de Terrassa i de Sant Feliu de Llobregat van visitar el mes de juliol passat les colònies de diversos centres d'esplai de Sabadell, Cerdanyola, Terrassa i Sant Feliu. En tots dos casos, van dinar a la casa de colònies Mas Coll de Dalt, a Sant Feliu de Pallerols, on l'esplai Grumets de Vila-nova començava la seva estada.

Mons. Josep Àngel Saiz i Mons. Agustí Cortès van aprofitar les visites per intercanviar impressions amb els infants i joves, en un to informal i força distès. L'interès i la participació demostrats pels prelatos de les dues noves diòcesis sufragànies de Barcelona reflecteixen el seu suport a l'acció educativa realitzada des dels centres d'esplai del MCEC. Les visites als diversos esplais van comptar també amb l'acompanyament de Josep Oriol Pujol, director general de la Fundació Pere Tarrés; Francesc Garreta, president del MCEC, i Jesús Delgado, director del Servei de Colònies de Vacances de la Fundació.

(C.C.)

Els bisbe Saiz amb l'esplai Can Palet de Terrassa.

La bona notícia...

Els franciscans obren una missió a Birmània

Segons els serveis informatius de la Cúria General a Roma dels franciscans, l'orde ha anunciat l'obertura d'una missió catòlica a Myanmar (Birmània). El 8 de juny passat, la nova fraternitat es va reunir a Bangkok (Tailàndia) per tal d'iniciar uns primers contactes amb la nova realitat. Fra Jimmy Yakit de Filipines i fra Pierre i fra Jean-François de Vietnam, són els tres frares integrants del primer grup que ha començat aquest projecte missioner. Està previst que després se sumin altres germans missioners, provinents de Filipines, l'Índia i Indonèsia.

El 9 de juny, durant la solemne inauguració, fra Ambrogio Van Si, definidor general, va llegir el decret amb el qual l'orde de sant Francesc constitueix la nova fundació a Myanmar, i el nomenament de fra Jimmy Yakit com a superior. En la celebració hi participaren altres frares i un grup de religioses, les Germanes de la Caritat, que col·laboraran amb els nous missioners. També van fer acte de presència les Franciscanes Missioneres de Maria, molt vinculades a l'orde del Pobriçó d'Assís.

La presència franciscana a Myanmar preveu oferir un ajut pastoral i social a l'Església local, com també formar els nous adeptes o postulants del país per implantar l'orde en aquella regió. Amb una població aproximada de 48 milions d'habitants, a Myanmar, més del 72% és budista, animista el 12,6%, els cristians superen el 8%, i els musulmans representen el 2,4%.

Segons dades de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles, els catòlics birmans són 602.000, distribuïts en 12 diòcesis. Hi ha 17 bisbes, uns 500 sacerdots diocesans i 20 sacerdots religiosos; prop d'un centenar de religiosos no sacerdots i unes 1.500 religioses. La xifra de missioners seglars és d'uns 500, i tot el país compta amb uns 3.500 catequistes i 334 seminaristes majors.

Francesc Gamissans

cultura

Una casulla de Chillida a l'Albergueria de Vic

■ El Centre de Difusió Cultural del bisbat de Vic exposa fins al 18 de setembre una casulla dissenyada per Eduardo Chillida

VIC.— Des del 30 de juny i fins el 18 de setembre, l'Albergueria de Vic ofereix la possibilitat als seus visitants de descobrir una peça única de l'escultor basc Eduardo Chillida. Es tracta d'una casulla creada l'any 1994 per a l'església alemanya de Sant Pere, a Colònia,

centre internacional de referència en l'intent de vincular la cultura i l'art contemporani a l'espai litúrgic i la vivència religiosa. L'exposició *Casulla/Eduardo Chillida* és la primera acció d'un petit cicle organitzat per l'Albergueria dedicat a la idea del revestiment.

Interpel·lat pel fet cultural de revestir les coses que ens semblen importants i estudiar-ho des de l'òptica contemporània, el centre de difusió cultural del bisbat de Vic ha volgut dedicar un petit cicle d'exposicions i cursos al revestiment. L'objectiu, com expliquen els organitzadors, és analitzar «quins són avui els nostres revestiments, què ens diuen i què en queda d'allò original que pugui donar encara sentit a la seva utilització».

El nou experiment artístic de l'Albergueria va començar el 30 de juny passat amb la inauguració de *Casulla/Eduardo Chillida*, una mostra peculiar que gira al voltant d'una peça gens coneguda de l'eminent escultor basc, la casulla que va dissenyar l'any 1994 per a l'església de Sant Pere de Colònia.

L'exposició vol anar més enllà de mostrar una obra d'art, «vol evidenciar que la casulla de Chillida és una peça que pren sentit, que esdevé completa, només quan s'inciu en la vivència real de la comunitat; una vivència plena de tradició i plena de contemporaneïtat, de la qual participa i a la qual aporta un enorme cabal de veritat, de bellesa, d'humanitat, de divinitat», explica Mn. Josep M. Riba, director del museu, en el catàleg de l'exposició. Per posar de manifest aquest context imprescindible, la casulla va acompanyada de projeccions videogràfiques de diverses celebracions litúrgiques a la parròquia de Sant Pere. «No hem volgut deixar la casulla sola —afegeix Riba—, exposada només per a la seva contemplació estètica i material. Volem que se senti a casa.»

La gènesi de la casulla dissenyada per

La casulla de Chillida protagonitza una agosarada exposició a l'Albergueria.

Eduardo Chillida es remunta als anys vuitanta, quan el reconegut artista basc va entrar en contacte amb el jesuïta alemany Friedhelm Mennekes, rector de la parròquia de Sant Pere de Colònia. Per aquella època, aquest temple ja havia començat a esdevenir referent mundial en la vinculació entre la cultura contemporània i la vivència religiosa. Amb el temps s'ha convertit en un espai privilegiat on l'art modern i la religió catòlica poden conviure i treballar junts fins a establir un diàleg fructífer i constantment renovat.

Fruit de la seva amistat amb el P. Mennekes, l'any 1994 Chillida va crear aquesta extraordinària casulla, feta de llana, on la superposició de capes, els calats que s'hi obren i la tinta negra conformen un joc de buits i plens que esdevé una creu. Posteriorment, l'any 2000 Eduardo Chillida també crearia per a la parròquia de Sant Pere l'altar de Creu que presideix el temple.

Amb la mostra *Casulla/Eduardo Chillida*, que s'acull a la sala romànica de l'Albergueria de Vic, el centre de difusió cultural del bisbat torna a insistir en el seu desig d'«unir sensibilitats, mirades i creacions contemporànies amb el pòsit cultural i espiritual de l'Església». Com explica Toni Casassas, director artístic de l'exposició, «aquesta mostra és una invitació més perquè l'Església obri les portes, deixi fer i confii en els artistes contemporanis. Ells saben més que ningú que dins del marc del sagrat i del misteri, la seva obra agafa una altra dimensió, pren un sentit diferent, entre d'altres, de vivència íntima, transcendent i alliberadora. La provocació és, al capdavant, l'esperència del sentir».

El cicle que amb aquesta exposició l'Albergueria acaba d'iniciar sobre el revestiment es completarà amb una segona exposició, encara per concretar, i un curs coorganitzat amb l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic. (S.G.)

Es consoliden els Concerts d'Estiu a Montserrat

MONTSERRAT.— El 22 de juliol passat es van iniciar a la basílica de Santa Maria de Montserrat els seus tradicionals Concerts d'Estiu, que enguany tenen com a grans protagonistes l'Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu i la Compagnia La Rossignol.

Els repertoris tenen lloc a les nou del vespre i l'entrada és lliure. Aquests ja emblemàtics concerts d'estiu a l'abadia benedictina són organitzats pel monestir de Montserrat des del 1995 i reben el suport de la Fundació Caixa Manresa i d'Euroconcert, que s'encarrega de la direcció tècnica.

El primer dels concerts va tenir lloc el divendres 22 de juliol. El va interpretar una jove orquestra enfrontada amb els grans músics de la història amb subtileza i, alhora, amb gosadia. L'Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu, dirigida per Guerassim Voronkov, va proposar una introspecció musical d'alt nivell a l'entorn de dues personalitats captivadores: Mozart i Brahms.

El segon concert vindrà de la mà de la Compagnia La Rossignol, un conjunt italià que té per objectiu l'estudi i difusió de la música i dansa del Renaixement italià. Aquest grup, que porta una intensa activitat artística des de la seva creació, el 1987, oferirà la *Vida de Sant Martí*, comentada, recitada, cantada i interpretada en forma de representació sacra, amb text d'Alberto Branco. Tindrà lloc el divendres 9 de setembre, també a les 21h.

La Compagnia La Rossignol la formen Roberto Quintarelli (cant i flautes), Erica Scherl (viella), Matteo Pagliari (flautes de bec i traversera), Claudio Demicheli (viola de roda, arpa i cornamusa), Domenico Baronio (oud, guitarra llatina i morresca), Carles Lobo (dimoni, l'històric) i Marc Canals (narrador i testimoni). (C.C.)

MISSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
E-mail: ain@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU

Nom i Cognoms:.....

Carier i número:.....

C. Postal i Ciutat:.....

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Ciríac, màrtir

Segell del petit país de Liechtenstein dedicat a sant Ciríac. Hi apareix el sant amb la palma del martiri i de la victòria a la mà dreta, mentre damunt del cap hi té un núvol formant una aureola i al fons els signes de Jesucrist. Davant seu hi ha un drac que l'amenaça. El seu preu facial és de 2,50.

Tot i que hi ha molts sants Ciríacs, aquest segell fa referència al màrtir de Roma durant la persecució de Maximilià. Sant Ciríac va ser un diaca cèlebre del segle IV, que va donar un gran suport als cristians condemnats a treballs forçats. Va encapçalar el grup de màrtirs decapitats a la Via Salària de Roma per no renunciar a la seva fe. El 1049 el papa Lleó IX va concedir el braç de sant Ciríac a l'abadia d'Altort (Alsàcia), on encara es venera. La seva festa se celebra el 8 d'agost.

150 anys del Butlletí del bisbat de Vic

■ Mn. Antoni Conill n'ha fet un estudi exhaustiu

VIC.— Les monografies dels pobles i comarques són una eina valuosa per escriure després la història de tot un país. Paral·lelament, això també és vàlid per a la història de l'Església: els annals d'una parròquia rural —posem per cas— són una font d'informació molt estimable per escriure la història d'una diòcesi o de tota una província eclesiàstica. A Catalunya, una font per a aquesta finalitat són els butlletins oficials dels seus bisbats.

Amb motiu del cent cinquanta aniversari de la fundació del Butlletí del bisbat de Vic, Mn. Antoni Conill i Costa, responsable de l'arxiu d'aquesta Cúria diocesana, ha elaborat un estudi o assaig que ajuda a conèixer molts detalls prou interessants d'aquests 150 anys d'història de l'Església. Mn. Antoni ha treballat tota la seva vida a la Cúria diocesana de Vic, i durant més de cinquanta anys ha format part de la redacció del Butlletí. Això fa que sigui el qui més bé coneix la vida i vicissituds d'aquesta publicació local.

A principis de l'any 1855 comença la publicació d'un Butlletí per ordre expressa del qui llavors era bisbe de Vic, el Dr. Antoni Palau i Térmens. Va néixer conjuntament amb el de Barcelona, però al cap de mig any ja es publicava independentment tres cops al mes. Actualment se'n publiquen vuit números l'any. Durant la guerra civil del 1936-39, el Butlletí es va substituir per unes circulars clandestines escrites a màquina i adreçades als sacerdots. Donat que fins avui la tirada ha estat de 400 exemplars de mitjana, la xifra total aproximada puja a 1.173.600 exemplars.

El Butlletí ha estat sempre imprès a la mateixa ciutat de Vic. La llengua dels primers anys fou el llatí, fins al nomenament del bisbe Torras i Bages, el 1899, que utilitzà el català i castellà, per bé que quasi totes les seves pastorals foren escrites en català. També després de la guerra civil del 1936, fou el castellà la llengua imposada, però el bisbe Ramon Masnou va nor-

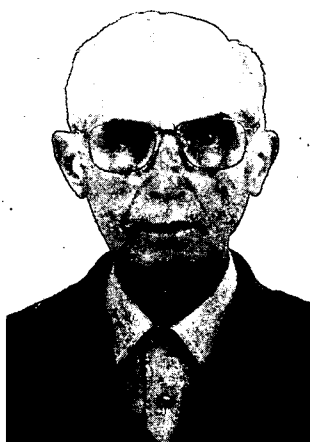
malitzar l'ús del català, que roman encara avui.

L'assaig de Mn. Antoni Conill, que es divideix en quatre parts, ha estat publicat en les mateixes pàgines del Butlletí del Bisbat i segueix tot el recorregut de la publicació, des del seu naixement fins avui.

La primera part, després d'una presentació, es subdivideix en dues etapes: la primera, del 1855 al 1935, i la segona, del 1939 al 2004. La primera etapa parla de la fundació d'aquest òrgan i tot seguit presenta una sèrie de detalls curiosos, com ara, impressors de la publicació, dietaris o calendaris litúrgics que l'acompanyaven, una història minuciosa sobre la llengua del Butlletí, etc. La segona etapa del 1939 al 2004 tracta dels anys de postguerra, del temps de la transició política, de la celebració del Concili Vaticà II i de les llengües vernacles.

La segona part és una exposició dels continguts durant els seus 150 anys. Després d'una relació biogràfica dels Papes durant aquests anys i de llurs encíclics, ofereix unes notícies biogràfiques de tots els bisbes de Vic amb les activitats pastorals més rellevants de cadascú. Acaba amb una relació dels bisbes oriünds de la diòcesi durant els segles XIX i XX.

La tercera part està dedicada als preveres. Comença amb l'estadística anual dels sacerdots diocesans, diaques permanents i seminaristes. Segueix la història del seminari i de llurs rectors, professors i alumnes.

Mn. Antoni Conill, responsable de l'arxiu i canonge jubilat, ha elaborat un estudi sobre els 150 anys del Butlletí del bisbat.

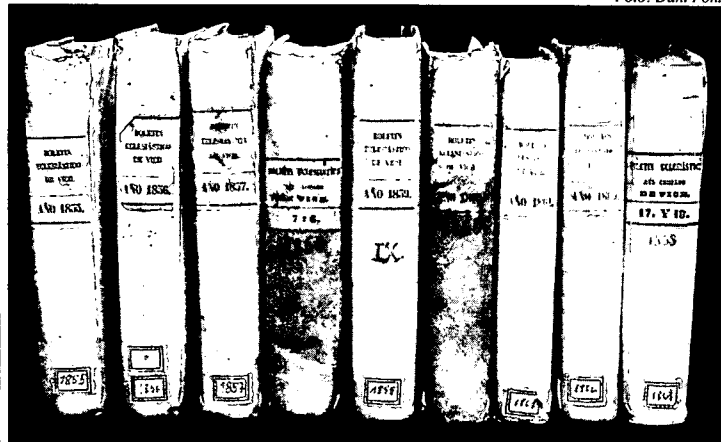

Foto: Dani Font

En acabat, el nombre d'ordenacions sacerdotals de cada any amb el nom del bisbe que les conferia. A continuació la necrològica dels capellans, en la qual, entre altres coses, diu que el total de sacerdots difunts durant els 150 anys fou de 3.089. Acaba amb una informació sobre les recensions i anuncis de llibres que s'han fet en tota la història del Butlletí.

La quarta i última part de l'estudi és una exposició detallada dels titulars dels principals documents i efemèrides que s'han publicat en tota la història del Butlletí. El material ve rigorosament per ordre cronològic, any per any, des del 1855 fins

al 2005, en què informa sobre la defunció i enterrament del papa Joan Pau II (2 i 8 d'abril), i l'elecció del cardenal Ratzinger (17 i 18 d'abril), com a nou Papa de l'Església catòlica, amb el nom de Benet XVI.

Com molt bé es diu en el Full diocesà de Vic del 6 de març d'enguany, «la història del Butlletí Oficial de Vic de Mn. Antoni Conill és un tresor immens per conèixer de primera mà les vicissituds de la diòcesi en aquest darrer segle i mig, i, sobretot, la riquesa del magisteri episcopal dels darrers bisbes que l'han regida.»

Francesc Gamissans

Josefa Valls, cents anys de vida viscuts com a do de Déu

BARCELONA.— «Déu té les primeres i darreres paraules sobre les nostres vides», diu Josefa Valls i Costa, vídua de Josep Gendrau i Guerribí, que el diumenge 10 de juliol, va fer cent anys de vida. «Els anys —també diu ella— són un do preciós del Senyor que cal agrair sempre.»

Amb motiu d'aquest centenari, a l'església del col·legi La Salle-Bonanova de Barcelona, es va celebrar una Eucaristia solemne en acció de gràcies. Va ser presidida pel P. Josep Gendrau i Valls, franciscà i fill de l'homenatjada, acompanyat del pare provincial dels framenors de Catalunya, fra Francesc Vilà i d'un grup de sacerdots franciscans.

En l'homília, tot comentant l'Evangeli del dia sobre la bona llavor, el pare Josep va dir: «Vós, mare, heu estat bona sembra de virtuts evangèliques que ha fecundat la terra i ha donat el seu fruit.» I va afegir: «Aquesta Eucaristia és el millor regal que podíem fer-vos i, per això, feliços estem aquí reunits els fills, néts, besnéts i la resta

de la família, per pregar i cantar junts tal com a vós us agrada...»

En el moment de les ofrenes, els seus fills van presentar al celebrant un ram de cent roses, i els néts i besnéts un àlbum de fotografies seleccionades de la llarga vida de la mare, àvia i besàvia. Després de la missa va tenir lloc un dinar de germanor amb un centenar de convidats,

durant el qual Josefa Valls va rebre un pastís i altres obsequis:

Josefa Valls i el seu espòs, Josep Gendrau, van formar un matrimoni veritablement cristià. Van tenir 6 fills, 9 néts i 12 besnéts. Entre els fills, hi ha el pare Josep Gendrau, provincial emèrit dels franciscans de Catalunya, i actual superior del santuari de Sant Antoni de Pàdua de Barcelona. En el recordatori de la diada hi ha aquesta estrofa d'uns versos que Josefa Valls va aprendre de petita i que encara avui recorda: «Paciència no te'n vagis / que jo et tinc de menester / mentre duri aquesta vida, / companyones n'hem de ser...» (F.G.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

La verdura

La verdura i les hortalisses són un aliment imprescindible en la nostra dieta mediterrània. Tenen molts nutrients, com les vitamines, els minerals i les fibres, que són molt necessaris per al bon funcionament del nostre organisme. Ara a l'estiu, la verdura és molt aconsellable en les dietes d'aprimament perquè té un poder calòric molt petit. A més, en general, les hortalisses contenen poc sodi i molt potassi, la qual cosa els dona unes propietats diurètiques importants per eliminar líquids del cos. La millor manera de menjar-ne és crua perquè així en conserva totes les qualitats.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

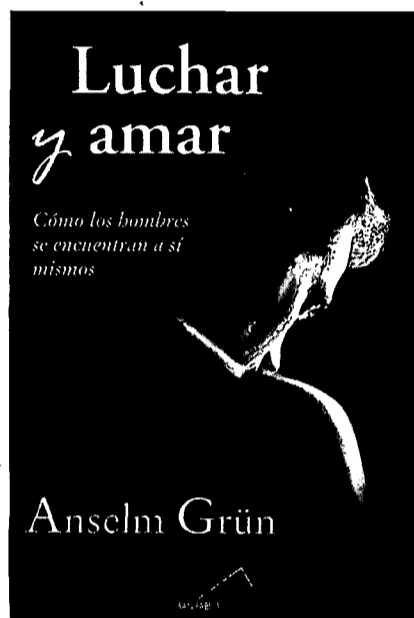
Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

LLIBRES

La identitat de l'home

Des de fa dues dècades gira en la consciència de molts europeus la pregunta per la identitat de l'home. El moviment feminista ha enfortit l'autoconsciència de moltes dones. Però això ha suscitat la perplexitat i inseguretat en els homes. A la llum d'algunes figures bíbliques masculines, Anselm Grün vol mostrar-nos com poden els homes trobar la seva pròpia identitat, tot unint dos elements: la lluita i l'amor. Qui només lluita, corre el perill de tornar-se dur i insensible. Qui només estima, propendeix a potenciar només la seva part afectiva de tendresa. Les dues virtualitats pertanyen a la masculinitat. Com a lluitador, l'home és capaç d'estimar. I la seva lluita necessita l'amor perquè no esdevingui un combat rabiosament cec. Com assenyala l'autor, «no es tracta que ho facis tot perfecte, sinó que t'atreveixis a viure la vida. No amaguis els teus errors, sinó aprèn-ne. Si lluites, una vegada i una altra quedaràs ferit.

No facis cas omís de les teves ferides. Formen part del teu camí. Elles et capaciten precisament per estimar, perquè no hi ha cap amor sense ferides. (...) Lluita contra tot el que et disturba a la vida. Lluita pels homes i per la seva vida». Anselm Grün, nascut el 1945, entra als 19 anys a l'abadia benedictina de Münsterschwarzach. A la dècada del 1970, el pare Anselm redescobreix la tradició dels primers monjos i en percep la significació actual pel que fa sobretot a la psicologia moderna. En nombrosos cursos i conferències aborda les necessitats i preguntes que assetgen l'home. Són molts els qui l'aprecien com a conseller espiritual i és un dels autors cristians més llegits. (C.C.)

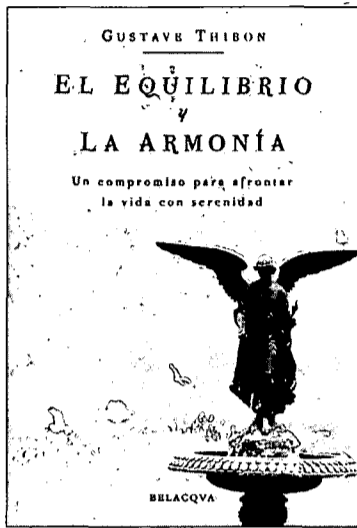

◀ Anselm Grün, *Luchar y amar. Cómo los hombres se encuentran a sí mismos*. Editorial San Pablo, Col·lecció Caminos, Madrid 2005, 222 pàg.

Viure amb serenitat

El equilibrio y la armonía. Un desafío para encontrarse a sí mismo és una recopilació de textos breus inspirats en l'actualitat, que no té una altra ambició que il·luminar amb la llum de la saviesa els esdeveniments i els problemes de la vida quotidiana: un repte per trobar-nos a nosaltres mateixos. La felicitat, el procés, l'amor, les trampes de la

imatge, la virtut de les idees senzilles, la responsabilitat, la desmitificació dels diners, la necessitat de poc, l'acceptació del destí, la magnanimitat, la resistència al dolor, el descobriment del proïsme, el viure a tota costa, el saber envellir, la solitud, el que canvia i el que resta són qüestions plantejades per l'autor com un compromís per afrontar amb coratge i serenitat la nostra vida. Una invitació a la reflexió per conquerir el més bo de cadascú i aprendre que de les persones, les situacions i les coses que es creuen al nostre camí l'home pot aconseguir l'equilibri i l'harmonia, amb l'objectiu de realitzar-se com a persona i trobar la felicitat. (C.C.)

◀ Gustave Thibon, *El equilibrio y la armonía. Un compromiso para afrontar la vida con serenidad*. Editorial Belacqua, Col·lecció Pensamiento, Barcelona 2005, 251 pàg.

Primers passos del matrimoni

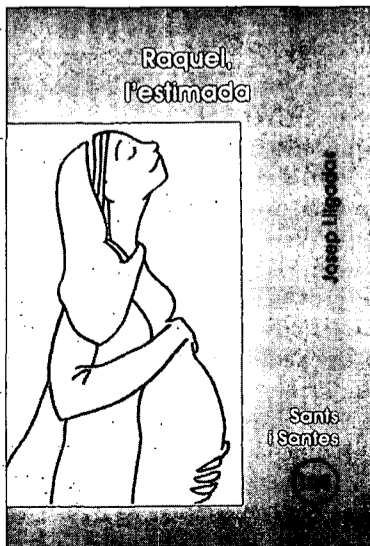
Fer-se un, fer-se l'altre, fer família. Un itinerari que iniciem quan ens casem i que acaba el dia en què ho hem donat tot, l'única expressió vàlida de l'amor. I el que ens quedem en aquest procés, ho perdrem.» Així ho creu Antonio Vázquez, llicenciat en Dret i màster en Assessoria Jurídica d'Empreses, que repassa aquests tres plans de la vida matrimonial que comencen en els primers anys del matrimoni. Ho fa explicant històries de matrimonis joves que viuen en el nostre temps, «la gent vol veure coses, exemples que els permetin, no tant veure el que cal fer, això ja ho saben, sinó com fer-ho». Són històries curtes, reals, que fan pensar i prendre partit «i que fan somiar, que al final, no hi ha res tan bonic com donar-ho tot». Vázquez col·labora amb una associació d'orientació familiar des de fa diversos anys. Està casat i és pare de quatre fills. La seva trajectòria professional s'ha centrat en l'àrea de Recursos Humans, i de manera particular en el món de la universitat. En l'actualitat és director de l'Àrea d'Universitats del Portal Universia net. (C.C.)

◀ Antonio Vázquez Vega, *Primera etapa del matrimonio*. Ediciones Palabra, Col·lecció Hacer Familia, Madrid 2003, 265 pàg.

La història de Raquel

Josep Lligadas ens parla de Raquel en el llibre *Raquel, l'estimada*, del Centre de Pastoral Litúrgica. Del capítol 29 del llibre del Gènesi i fins al capítol 35 podrem anar resseguint l'itinerari de l'amor entre Raquel i Jacob, que té un paper fonamental en els orígens remots del poble d'Israel. És una altra època, uns 3.700 anys enrere, i una civilització nòmada que té ben poc a veure amb la nostra. El relat es desenvolupa sempre amb un punt d'ironia, alhora que ens transmet, una vegada i una altra el mateix missatge: Déu és al cor de la història, Déu va construint a poc a poc els fonaments del que serà el seu poble. Déu sembla que no hi surti gaire, en el que és pròpiament la història. Però hi és, com amagat. I de tant en tant fa notar la seva presència amb moments forts, moments que expressen que Ell sosté els passos dels seus fills, aquells passos que encara han de caminar molt per arribar al que serà el seu missatge ple, l'Evangeli de Jesús. (C.C.)

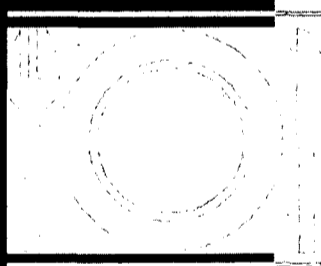

◀ Josep Lligadas, *Raquel, l'estimada*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Sants i Santes, Barcelona 2005, 24 pàg.

Verdures acompanyades

INGREDIENTS:

2 pastanagues
1 ceba
1 col
patates, oli,
aigua i sal
pernil serrà
pinyons
alloli i torradetes

PREPARACIÓ:

Bulliu en aigua i sal, i per separat, dues pastanagues tallades a tires petites, una ceba a rodanxes, una col petita i deu patates de la mida d'una nou. Quan cada verdura estigui cuita al seu punt, escorreu-la i barregeu-les. En una paella amb oli d'oliva, poseu-hi uns quants daus de pernil serrà i pinyons i salteu-ho una miqueta, amb compte que no es cremi. A continuació, afegiu-hi les verdures amb una mica d'alloli. Barregeu-ho tot bé i serviu aquest plat acompanyat d'unes quantes torradetes.

La crítica literària d'aquesta setmana

Umberto Eco: explicar-se el mateix

És evident que no podia resistir la temptació: Eco és un home que necessita que els que s'hi apropen vegin en ell alguna cosa més que un «il·lustrat», que es dedica en temps de lleure (?) a escriure novel·les. I a més, a causa de la seva professió de mestre universitari, vol demostrar, des de bon començament, que les seves teories no són només especulacions, o castells a l'aire, sinó pautes molt concretes, per produir obres amb segell d'autenticitat.

El que passa, però, és que, des d'un començament, Eco es debat entre l'especulació segons els seus paràmetres intel·lectuals, i les seves pròpies exigències de realisme. Està sempre a cavall entre allò que ell mateix va estudiar en la seva obra *Apocalípticos e integrados*. Ha de cedir davant dels seus condicionaments gairebé visceralment, o ser fidel als seus plantejaments tècnico-estilístics? S'ha de deixar endur pel que sent i creu (o no creu), o s'ha de mantenir a la frontera del que és indefinible per excés, o per defecte?

La seva primera obra, *El nom de la rosa*, deia molt més del que la gent va entendre, per l'acumulació de llatínades, i l'abundància d'erudició monàstica... Després van venir especulacions més alambinades com *El pèndol de Foucault* o *L'illa del dia abans*. Es van adquirir perquè calia respondre a l'última moda, però es van perdre molts lectors a les pàgines massa impregnades de raciocini, o d'aliment més per a la ment que per al cor. Massa cerebral, aquest Umberto Eco...!

Umberto ECO
La misteriosa llama de la reina Loana.
Lumen, Barcelona 2005, 505 pàg.

Les seves converses amb el cardenal Martini, publicades amb modèstia per editorials religioses, ens van donar la clau del que en realitat era Eco. I potser la hi va donar també a ell... I això és el que segurament l'ha empès a escriure aquestes pàgines, excel·lents, de *La misteriosa flama de la reina Loana*...

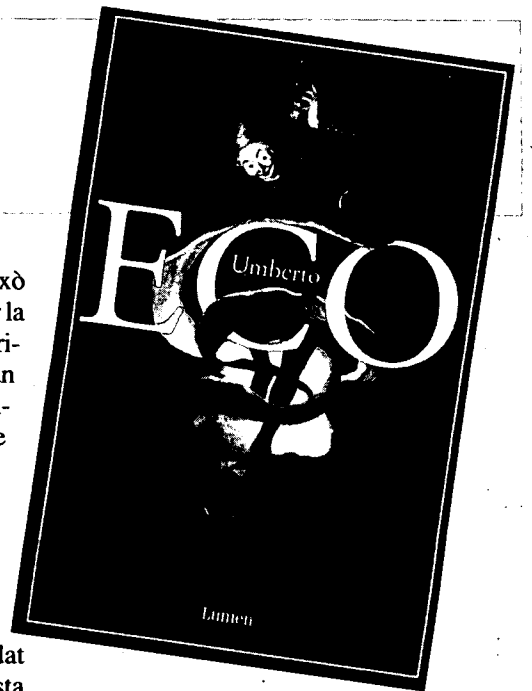
Anem a pams: l'habilitat d'Eco és haver estat capaç d'explicar-nos la seva vida a través d'una història inversa. És a dir, partint de la boira d'una malaltia actual, que li ha fet perdre la memòria de la seva pròpia identitat, ha anat avançant pels camins de la seva vida passada, reconstruint la que li havia destruït el virus o l'accident, tant li fa. I així, desvetllant pas a pas la seva pròpia existència, i redescobrint en el diàleg amb les coses que el van estructurar com a noi i com a home, arriba d'alguna manera a saber qui és. O a reconèixer-se en una manera de ser que no li resulta estranya, perquè tot emergeix d'aquesta vall profunda i boirosa, d'un jo gairebé perdut als circuits d'una existència, que li sembla desconeguda, sense ser-ho més que en aparença.

És evident que, si es tracta d'explicar-se ell mateix, cal acceptar la seva immen-

sa, constant i aclapadora erudició. Això impedirà la lectura a gent que no està per la tasca intel·lectual, però complaurà de veritat, i molt, els qui se senten a gust en un ambient de «llibres», de referències, d'incursions en la història del món clàssic, o de l'última Europa que ens toca viure.

El títol de l'obra és el d'un còmic com tants altres que troba en un bagul del seu vell casalot. Tant li fa; precisament és el que ens indica per on caminarà el professor convertit en novel·lista, que des de la nostàlgia d'una edat perduda en la boira, a través d'aquesta mateixa boira avança cap al centre de la seva pròpia història.

Fred i allunyat del fet religiós, no troba cap ressò en el que va ser també important en els seus primers ambients. Tot allò que va reconèixer en el seu diàleg amb Carlo Maria Martini (*En què creuen els qui no*

creuen?) és aquí un element constant, però això no treu que ens trobem davant d'un text que cal llegir, per conèixer a fons el que és un autor important de les últimes dècades. Tot i que la seva lectura sigui una mica àrdua...

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
 web: <http://fed.sardanista.com>

Guia «Cicle de sardanes a l'estiu»

Les ballades de sardanes es multipliquen al llarg de l'estiu, ja sigui formant part dels programes de les festes majors de cada municipi o, senzillament, organitzades en forma de cicles per animar i omplir de sonoritats festives les hores de lleure d'aquesta època.

Prop de 60 municipis de Catalunya i la Catalunya Nord ofereixen activitats sardanistes periòdiques al llarg de l'estiu als visitants i a totes les persones que hi vulguin participar. La Federació Sardanista de Catalunya ha recollit les dades de celebració de 638 ballades que configuren la guia *Cicle de sardanes a l'estiu* que, com cada any, ha editat i distribuït arreu. Aquesta guia es distribueix molt especialment entre els turistes que ens visiten, però també a les diferents poblacions on s'organitzen aquests cicles estiuencs d'activitats que tenen la sardana com a protagonista, així com entre totes les entitats sardanistes adscrites a la Federació. La guia es planteja donar a conèixer la dinàmica del fet sardanista i facilitar la participació de totes aquelles persones que ho desitgin.

Les activitats de la guia van des del 15 de juny fins al 15 de setembre. De l'observació dels continguts podem constatar que cada dia de la setmana hi ha activitat, amb pics màxims els diumenges i mínims els dimarts. El tiratge d'aquesta edició és de 30.000 exemplars.

Rosa d'Or 2005

Des de fa 38 anys, l'Agrupació Sardanista i Cultural Floricel d'Anglès atorga el Premi Rosa d'Or per tal de distingir i retre homenatge a la tasca abnegada d'un sardanista que mereix ser proclamat sardanista exemplar.

Enguany la Rosa d'Or ha estat per a Carles Pous i Puig, un sardanista nascut a Sobrestany, un veïnat adscrit a Torroella de Montgrí, però establert a l'Escalada (C.C.)

Catalunya Cristiana

Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
 només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament de 90,70€ per any

Amb dos pagament semestral de 45,35€

Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
 Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat
Oficina
DC
Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
 (Departament de Subscripcions).
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
 Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiu de l'interior

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.15 h, 18.00 h.
Suchs
D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ BAGÀ

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Paller
D.: 10.00 h.
Residència
D.: 9.00 h.

✓ BANYOLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Monestir
V.: 18.00 h. D.: 9.00 h.
Sant Pere
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h,
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.00 h., 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ BISBAL D'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h., 20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h. D.: 11.00 h.

✓ BESALÚ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h.
Capella del Carme, D.: 19.30 h.

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

✓ CALDES DE MALAVELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ CAMPRODON

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella del Carme D.: 10.00

✓ CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ CASTELLFOLLIT DE LA ROCA

Parròquia del Santíssim Salvador
V.: 19.45 D.: 11.30 h.

✓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h., D.: 9.00 h., 10.00 h., 12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ Cerdanya, LA

Alp
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Bellver
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. (Santuari de Talló)
D.: 12.00 h.
Bor
D.: 13.00 h.
Das
D.: 10.00 h.
Prats
V.: 18.00 h.
Prullans
D.: 10.30 h.
Urús V.: 18.30 h

✓ FIGUERES

Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de La Immaculada i St. Pau
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 20.30 h.
Parròquia del Bon Pastor
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
V.: 20.15 h. D.: 11.00 h.
Capella dels Desemparats
V.: 19.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h, 11.30 h, 19.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h.

✓ GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.30 h.
D.: 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h.

✓ GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.

✓ GUARDIOLA DE BERGUEDA

Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LA JONQUERA

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ LLANARS

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 20.30 h.

✓ LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ MARTINET

Parròquia de Sant Eloi
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.

✓ MORELLA

Parròquia de l'Assumpció de Maria (Basílica)
V.: 20.15 h. D.: 12.00 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
D.: 10.00 h.

✓ OLOT

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h. (vespres)

Temple del Carme
V.: 20.30 h. D.: 7.30 h, 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h. (vespres)
Santuari del Tura
D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.
Divina Providència
V.: 18.30 h. D.: 18.30 h. (vespres)
El Cor de Maria
V.: 19.00 h. D.: 13.00 h.
Residència del Tura
V.: 18.00 h. D.: 11.00 h, 18.00 h. (vespres)
Parròquia de Sant Cristòfol (Les Fonts)
D.: 10.45 h.
Sagrat Cor (Caputxins)
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h,
Parròquia de Santa Maria (Batet)

V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 13.00 h. 20.00 h.

✓ QUERALBS

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Santuari de la Mare de Déu de Núria
V.: 19.00 h. D.: 12.30 h.

✓ RIBES DE FRESER

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 (Residència Geriàtrica) 12.30 h, 20.00 h.

✓ RIPOLL

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h.
D.: 8.00 h, 11.00 h,
Parròquia de Sant Josep Obrer
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.

Vall de Núria.

D.: 12.15 h.
Parròquia de Sant Pere Màrtir
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Maria Reina, D.: 12.00 h.

Les Planotes

V.: 18.00 h.
Parròquia de Sant Roc
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ PALS

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ PERALADA

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 12.00 h.

✓ POBLA DE LILLET, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.
Santuari de Falgars
D.: 13.00 h.

✓ PONT DE SUERT, EL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ PRADES

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.15 h. D.: 13.00 h.

✓ PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
La Cisa
V.: 18.30 h.

✓ PUIGCERDÀ

Parròquia de Santa Maria

Capella dels Salesians
D.: 10.30 h.

✓ SANT HILARI SACALM

Parròquia de Sant Hilari
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h.

✓ SANT JOAN DE LES ABADESSES

Parròquia de Sant Joan
V.: 20.30 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ SANT JULIÀ DE VILATORTA

Parròquia de Sant Julià
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ SANT PAU DE SEGÚRIES

Parròquia de Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Colònia Estabanell
V.: 19.00 h.

✓ TARADELL

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ TEIÀ

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 D.: 9.00h, 11.30 h, 20.00 h.

✓ TORDERA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Sant Andreu
V.: 18.30 h.
Sant Pere. D.: 9.30 h.

✓ VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant Miquel V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
Baquèira - Parròquia Mare de Déu de les Neus V.: 19.30 h.
Bossòst - Parròquia de la Purificació de N. S. V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.
Salardú - Parròquia de Sant Andreu D.: 11.00 h.
Les - Parròquia de Sant Joan Baptista V.: 19.15 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
Arties - Parròquia de Santa Maria D.: 12.30 h.
Betren - Parròquia de Sant Serni D.: 9.00 h.

✓ VALLS D'ANDORRA

Canillo
D.: 11.30 h.
Soldeu.
D.: 10.00 h.
Santuari de Meritxell
V.: 18.00 h. D.: 12.30 h.
Encamp
Parròquia de Santa Eulàlia
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
D.: 10.30 h.
Pas de la Casa, El
V.: 19.30 h. D.: 19.30 h.
Ordino
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
La Massana
V.: 20.15 h. D.: 10.00 h, 12.00 h.
Arinsal V.: 19.00 h.
Santa Coloma
D.: 10.30 h.
Sant Julià de Lòria
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Escaldes, Les
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.30 h.

✓ ANDORRA LA VELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Santa Maria Fener
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 17.00 h.

✓ VALLS D'ÀNEU

Sort
V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.
Rialb
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.
Llavorsí
D.: 12.00 h.
Ribera de Cardós
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.
Esterrí d'Àneu
V.: 20.30 h. D.: 12.30 h.
Gerri de la Sal
V.: 20.00 h. D.: 13.00 h.
València d'Àneu
D.: 11.00 h.

✓ VILADRAU

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ VILASSAR DE DALT

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Hospital de Sant Pere, D.: 10.00

LA 2, A LES 10.30. SANTA MISSA

Retransmissió de la santa missa amb la participació d'una coral convidada. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.s.

AGOST ÉS EL MES CONSAGRAT AL PURÍSSIM COR DE MARIA

Altres bisbats

• **MISSIONS.**— L'Institut Espanyol de Missions Estrangeres organitza, del 22 al 27 d'agost, una convivència missionera a Madrid per a seminaristes amb el tema *Id de dos en dos*. Més informació: tel. 917 268 427, a/e: ieme.efam@planalfa.es

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 22 al 27 d'agost, dirigits per José Manuel Madruga, a Valladolid. Més informació: tel. 983 717 032; del 22 al 31, dirigits per Inocencio Martín, s.j., a Salamanca. Més informació: tel. 923 125 163.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a tots, del 24 al 29 d'agost, a Madrid, dirigits per Emilio Castrillón. Més informació: tel. 915 329 192.

Barcelona

• **MONESTIR DE SANTA CLARA DE PEDRALBES.**— El 10 d'agost, a les 18.30, i vespres i missa de la solemnitat; cerimònia del trànsit i veneració de la relíquia; l'11, a les 8.30, laudes; a les 12.30, ofici de lectura i sexta; a les 18.30, II vespres i missa de la solemnitat.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè la Jornada Mundial de la Joventut susciti o revivi en els joves el desig de trobar-se amb Crist
- Pels sacerdots, consagrats i consagrades, seminaristes i fidels laics dels països de missió que es formen a Roma

• **PARROQUIA DE LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ.**— El 13 d'agost es col·loca enmig del temple parroquial la imatge de la Mare de Déu adormida; el 15, a les 11.30, eucaristia solemne. Estrena del 'himne-evocació de la Dormició de la Mare de Déu: música a quatre veus mixtes, del canonge Domènec Cols; text del P. Rufino Grández, caputxí, traduït al català per Mn. Manuel Tort. Hi intervindrà el conjunt Voci Sacre. I i II vespres cantades, a les 19.00. C/ Aragó, 299 - Barcelona.

• **CASA D'EXERCICIS DE SARRIÀ.**— Del 21 al 30 d'agost, exercicis en grup, en castellà, dirigits per Josep M. Agustí, s.j. Més informació: c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona, tel. 932 058 134, a/e: cexercicis@jesuites.net

• **GRUPS D'ORACIÓ I D'AMIS-TAT.**— Del 22 al 27 d'agost organitza una tanda d'exercicis espirituals, en català, dirigits pel consiliari dels grups a Barcelona, Mn. Josep Serra, a la casa d'espiritualitat La Immaculada, de Tiana. La tanda és oberta a tothom. Més informació i inscripcions: tel. 932 181 005 i 606 229 630.

Girona

• **VILOBÍ D'ONYAR.**— El 7 d'agost, a les 18.00, farà la professió solemne la germana Rita Maria, de la Fraternitat de Santa Clara de Vilobí d'Onyar. Presidirà el ministre provincial dels franciscans. Serà a la capella de la Fraternitat.

• **SANT LLORENÇ.**— El 10 d'agost, festa de Sant Llorenç al santuari de la Mare de Déu del Mont: a les 12.00, missa concelebrada, cantada en gregorià, presidida per Mn. Joan Prat, rector del santuari de la Mare de Déu del Collell. S'estrenaran els nous goigs en honor de sant Llorenç, amb lletra de Mn. Andreu Soler Soley i música de Mn. Josep M. Barcons.

Lleida

• **PARDINYES.**— El 6 d'agost la parròquia del Santíssim Salvador de Pardinyes celebra la festa patronal amb l'eucaristia solemne, a les 12.00, cantada per la coral Llum de Veus i amb la participació de l'Associació de Veïns del barri.

• **SANT LLORENÇ.**— La parròquia de Sant Llorenç de Lleida celebra el 10 d'agost la festa del seu titular i patró del barri, amb una solemne eucaristia a les 20.00, presidida pel rector M. Antoni Porta.

• **MN. JOSEPNADAL.**— El 13 d'agost, a les 20.00, l'església parroquial de Sant Miquel de Bell-lloc acull l'eucaristia del 69è aniversari del martiri de Mn. Nadal.

Solsona

• **EL MIRACLE.**— Festa major: el 5 d'agost, a les 22.00, vetlla de Santa Maria; el 6, a les 20.00, vespres; a les 22.00, concert d'orgue a càrrec del P. Jordi Agustí Piqué, monjo de Montserrat; el 7, a les

12.00, missa major presidida pel P. Abad Josep M. Soler; a les 18.00, cants i danses amb Panxito. Inauguració de la renovació de les cel·les de Ntra. Sra. i xocolatada; a les 20.30, vespres.

Tarragona

• **PRESENTACIÓ DE LLIBRE.**— El Centre d'Estudis Canongins Ponç de Castellví i la parròquia de Sant Sebastià de la Canonja presenten el llibre *Manuel Borràs i Ferré: una vida al servei de l'Església*, de Manuel M. Fuentes Gasó i Francesc Roig Queralt. Serà el 9 d'agost, a les 19.00, al Seminari Pontifici de Tarragona. La presentació anirà a càrrec d'Armand Puig, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona.

Terrassa

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a homes i joves, a partir de 18 anys, del 22 al 27 d'agost, a la casa Ntra. Sra. de Montserrat (Caldes de Montbui). Més informació: tel. i fax 938 654 496.

Urgell

• **SEMINARI DEL POBLE DE DÉU.**— Del 13 al 17 d'agost, jornades científiques sobre *El futur del planeta terra: la incògnita*. Lloc: Casal Sant Martí (Campelles), tel. 972 727 288.

ALBA RESIDÈNCIA D'ÀVIES

PER GAUDIR D'UN ESTIU SENSE
CALOR I BEN ASSISTIDA

- Torre en plena naturalesa
- A 10 minuts del centre de la ciutat
- Zona Sarrià, al peu del funicular de Vallvidrera
- També centre de dia, amb horari lliure, fins i tot per hores
- Preus assequibles

Visiteu-nos i us en convencereu!
Tel. 932 039 740
correu electrònic: isalbaa@terra.es

Anuncis per paraules

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

COMPRA I VENDA

COMPRO SEGELLS, monedes, postals, cromos i joguines. Tel. 933 578 394.

PARTICULAR COMPRA mobles, quadres, joguines, llibres i objectes antics. Tel. 635 344 688.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

DESCOBRIU Catalunya Cristiana cada setmana. Visiteu la nostra web: www.catalunyacristiana.com

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Necessitem petites grans ajudes

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

CASA D'ESPIRITUALITAT HOSTAL DEL LLEDONER

R. Franciscanes Missioneres M.D.P.

Vol oferir un espai de pau, d'acollida i fraternitat a totes les persones que necessiten trobar-se amb elles mateixes, amb Déu i els germans.

Està oberta: —al poble

- a la comunitat cristiana
- parròquies, col·legis
- grups de pregària, reflexió, descans
- recessos
- jornades de treball
- convivències

La casa disposa de: 19 habitacions (per a 26 persones), capella, menjador, sala de conferències, sala de reunions, terrassa i zona enjardinada.

Informació i reserves: c/ Corro, 275 - 08400 Granollers (Barcelona)
Tel. 938 499 259 - Fax: 938 499 266
E-mail: fmdp@hostalledoner.e.telefonica.net

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOM .....

ADREÇA .....

POBLACIÓ..... C. P. ....

TELÈFON ..... SETMANES .....

1,60 €

3,20 €

4,80 €

6,40 €

8,00 €

9,60 €

11,20 €

Destacat (+2,80 €): Requadrat, Trama, Negreta
(16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions contínues (mínim 17,00€).

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Assumpció Besa, funcionària jubilada de la Diputació de Lleida, és una dona activa, implicada en accions socials i culturals, també en l'acció política i per damunt de tot militant cristiana, cosa que l'ha dut a formar part de la Uner a la diòcesi de Lleida, essent una de les membres més actives i on s'hi troba mot a gust. En aquest Any de l'Eucaristia ens ha semblat interessant parlar amb ella d'aquest moviment eucarístic, en el si de la nostra Església.

Assumpció Besa, membre de la Unió Eucarística Reparadora (Uner)

Foto J. Manel Prada

«L'Eucaristia és la culminació de la nostra fe»

—Què és la UNER?

—Uner significa Unió Eucarística Reparadora. Va ser fundada pel beat Manuel González García el 4 de març del 1910. Després d'una experiència commovedora que Don Manuel va tenir davant d'un sagrari terriblement abandonat del poble de Palomares del Río el febrer de l'any 1902, va pensar que aquella situació no podia ser, i tot pensant en alguna solució, va fundar el març del 1910, les Maries del Sagrari, per a persones laiques. És una institució adreçada inicialment al laïcat, encara que després va també instituir la congregació religiosa de les Missioneres de Natxaret, orientada a l'atenció primordial als sagraris.

Les pàgines escrites pel beat Don Manuel González on explica el que va veure i sentir davant d'aquell altar són realment punyents. Ell va anar allà amb la il·lusió d'un sacerdot ordenat feia pocs mesos, i es va trobar amb un poble incrèdul, trist, lluny de Déu. Hi anava content i es va trobar que només l'esperava el sagristà, en una església desolada i amb un sagrari deixat i abandonat. La seva primera idea va ser fugir ràpidament d'aquell indret, però va sentir que Jesucrist estava esperant-lo en aquella circumstància tremendament desconsoladora. «No vaig fugir», diu en els seus escrits, i es va quedar fent companyia al Senyor i pensant com

solucionar aquell abandonó. Més endavant va ser quan es va dirigir ja a un grup de dones i els va dir que en moltes ocasions els havia demanat diners, roba, etc., per als pobres, però en aquell moment demanava la seva atenció per al Pobre dels Pobres, i més Abandonat que cap altre.

—Quines persones formeu avui la Uner a Lleida i qui en pot formar part?

—La Uner de Lleida la formen unes 70 dones; entre elles religioses, de clausura o no, mestresses de casa, solteres, etc. i en pot formar part tothom. La Uner té diverses branques: dones, que és el nostre cas, conegudes des de sempre com a Maries del Sagrari (*Marías de los Sagrarios Calvarios Abandonados*); existeix també la branca dels homes: Deixebles de Sant Joan. També les branques juvenils i infantils, i fins i tot una branca de sacerdots.

—Quines activitats feu a Lleida?

—Tenim determinats actes que es poden adaptar a les necessitats de cada moment. Actualment consisteixen en recés-meditació, el primer diumenge de cada mes, a les cinc de la tarda, seguit de la Santa Missa, i una estona breu de reunió, amb la qual s'acaben els actes. A més a més, cada segon dijous tenim una «hora d'oració». Aquestes activitats tenen lloc a la residència de la Verge Miraculosa, i el

darrer diumenge de mes, durant el curs, organitzem una «hora de pregària» a la catedral abans de la missa de les 19.30 h. El nostre assessor és des de fa uns cinc anys Mn. Josep Martí Cristòfol, que ha rellevat Mn. Jerònim Ortiz, designat el 1980.

—Com heu celebrat aquest any dedicat a l'Eucaristia?

—Realment aquest curs s'ha notat la celebració de l'Any de l'Eucaristia, ja que cada trimestre hem tingut un acte extraordinari. Al novembre va ser una participació en uns actes eucarístics a Llardecans, al març vam commemorar la nostra fundació i finalment la cloenda del curs a la parròquia de Sant Agustí de la Bordeta i la celebració del bicentenari de la custòdia de Maials. Realment penso que ha estat un curs important. Aquest any ha representat una fita important, una aturada per prendre nou alè, per reflexionar, estudiar i actuar sempre en honor de l'Eucaristia, tot buscant la veritable font en la Paraula de Déu.

—Que és per a vosaltres l'Eucaristia?

—L'Eucaristia és, per a tots nosaltres, misteri, sacrament, motiu d'adoració i també aliment espiritual, fortaleza, consol, esperança... En definitiva, com molt bé diuen els documents conciliars, l'Eucaristia és la culminació de la nostra fe, perquè és Déu mateix, Déu Pare, Fill i Esperit Sant, sota les espècies consagrades. Singularment és el Cos i la Sang de Crist. Per tant, és Déu ben a prop nostre; una prova més de l'amor que Déu ens té.

Jordi Curcó

50 anys d'«Ordet»

Aquest any en fa cinquanta (1955) de la primera projecció de la pel·lícula *Ordet* («La Paraula»), del director danès Carl Theodor Dreyer. El film, una versió cinematogràfica d'una obra teatral, està considerat una de les fites de la història del cinema i una de les millors pel·lícules religioses que s'hagin fet mai. *Ordet* tracta el tema de la fe de l'home en l'omnipotència de Déu, i de com únicament aquesta fe absoluta és capaç de donar sentit a la vida humana.

Per celebrar aquest mig segle de l'obra mestra de Dreyer, una productora ha decidit relançar la pel·lícula, de manera que aquest estiu tenim l'oportunitat de veure-la en algunes sales de cinema de casa nostra. És una sorpresa ben agradable que un món tan comercial com el del cinema hagi decidit reposar una obra com aquesta, que és de contingut explícitament cristià des del principi fins al final. Així doncs, malgrat la secularització de la societat, cinquanta anys després *Ordet* continua sent una pel·lícula essencial i molt valorada, autèntica —que defuig qualsevol moda o tòpic pietós— i d'un extraordinari optimisme espiritual.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

El pare Raguer, cinquanta anys de monjo

Fullejava aquests dies el primer volum de l'obra *El franquisme a Catalunya*, que dirigeix Josep-Maria Solé Sabaté. Text i fotografies s'hi combinen expressivament: fan un gran impacte. Em resultava difícil evitar un cert sentiment d'incomoditat, a causa de les implicacions eclesials, tan lamentables, en les actuacions polítiques d'aquell període. Estava segur, perquè els coneixia la rigorositat històrica, que Solé Sabaté i els seus principals col·laboradors no presentarien una narració parcial o partidista dels fets, com la d'alguns comentaristes actuals que semblen tenir ulls només per veure les atrocitats d'una banda. Però això, lògicament, em feia sentir més aclaparad encara... Aleshores vaig trobar la col·laboració del pare Hilari Raguer... i em vaig sentir confortat. No pas perquè el monjo —i bon amic— atenués la gravetat dels fets. Ben al contrari: com sempre, aporta textos i detalls increïbles dels fets. Però les seves anàlisis són una seriosa contribució a l'autocrítica i porten un missatge d'esperança. Després de parlar-nos sintèticament de les cremes d'esglésies (1936), i d'una Església cremada, la nostra (1939), en arribar a la festa de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat (1947) i a d'altres esdeveniments posteriors, conclou amb optimisme: «Rebrotava una Església catalana viva.»

Ara mateix

Ara que el pare Hilari Raguer celebra els cinquanta anys de la seva professió monàstica, he volgut recordar aquesta anècdota perquè és molt més que una anècdota: expressa el gran servei que durant anys i anys Raguer ha ofert a les nostres generacions. El servei d'ensenyar-nos l'altra història dels catòlics d'aquest país, la que sovint ha restat i és encara ignorada per molts.

Aquesta història té una cara gloriosa: la del naixement d'Unió Democràtica de Catalunya, per exemple; la de l'existència martiral d'una tercera via entre els dos bàndols de la guerra civil; la de la immolació de qui va ser-ne el paradigma heroic, Manuel Carrasco i Formiguera. I té una cara lamentable, a la qual ja he fet al·lusió al començament d'aquesta nota: la de la barreja nacional-catòlica, per dir-ho amb la paraula convinguda, que si, d'una banda, continua interpel·lant-nos des del passat, d'una altra, algunes situacions presents ens la fan venir de nou a la memòria.

De la cara gloriosa Hilari Raguer n'ha estat l'historiador indiscutible a través de les seves obres, que tants esdeveniments i tantes persones han salvat de l'oblit. De l'altra... també. Només que, en aquest segon cas, la seva ploma ha fet una mica de bisturi dolorós sobre ferides mal tancaades. Bé podem dir que, en certa manera, l'exhaustivitat dels seus coneixements i la seva sinceritat han tingut efectes sanadors: no és el mateix ser acusat des de fora que ser guiat des de dins. Els catòlics d'aquest país devem gratitud a l'obra extensa del pare.

M'he volgut afegir, amb aquesta petita referència, a la festa del seu aniversari. Fa cinquanta anys que, sortit dels cercles catòlics més clarividents i actius, Ernest Raguer, com es deia aleshores, entrava al monestir de Montserrat. La seva vida de monjo ha estat de plena consagració al Senyor i a l'Església, dins l'orde de sant Benet, aquí i, durant els anys de la reforma litúrgica, a Colòmbia. La investigació històrica ha estat només una part del seu treball... Per molts anys, pare Hilari!

Rauxa